

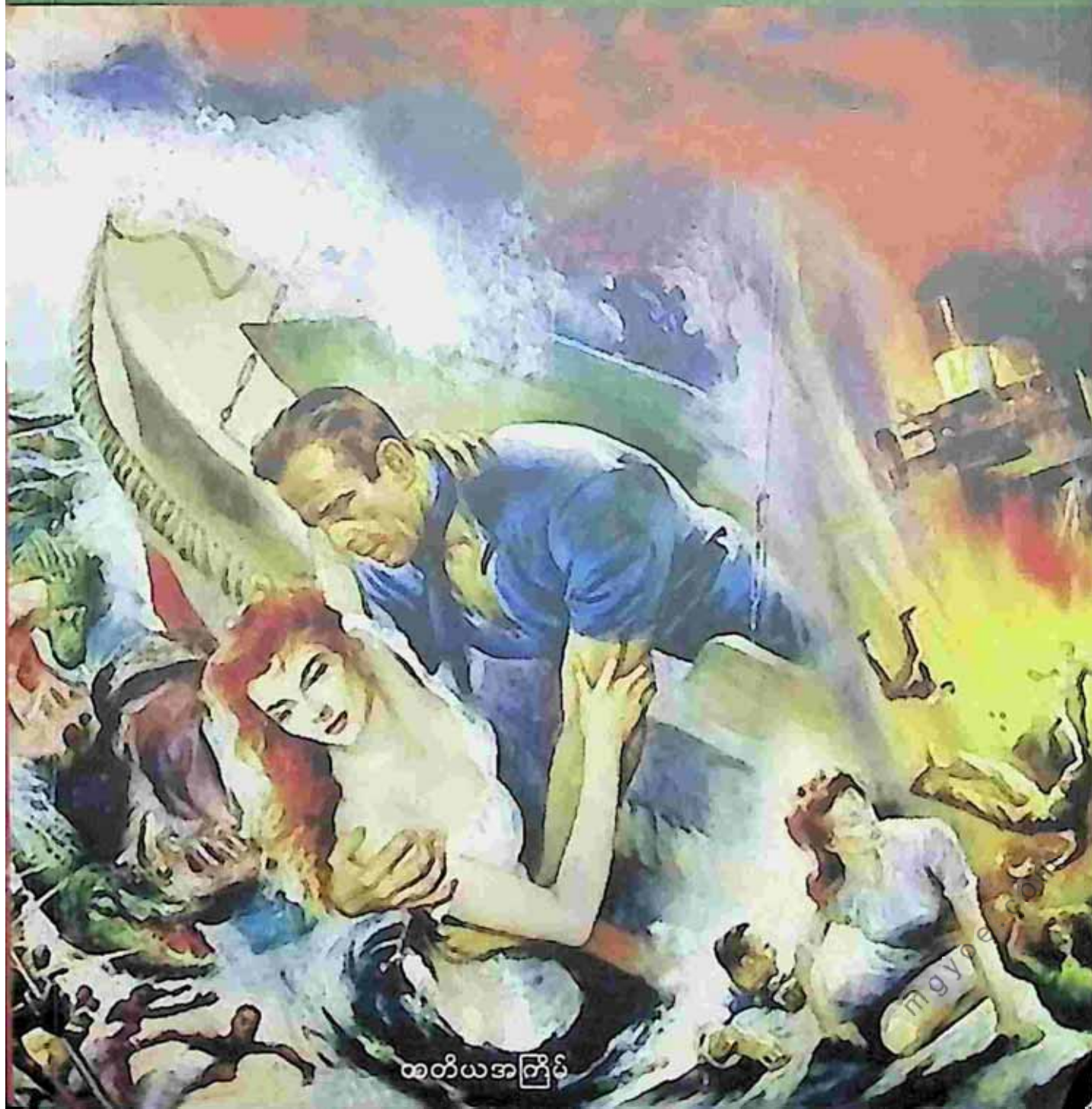
mgvoo.com

အာဖရိကဇကရီ

THE AFRICAN QUEEN

C.S. Forester

နတ်နွယ်

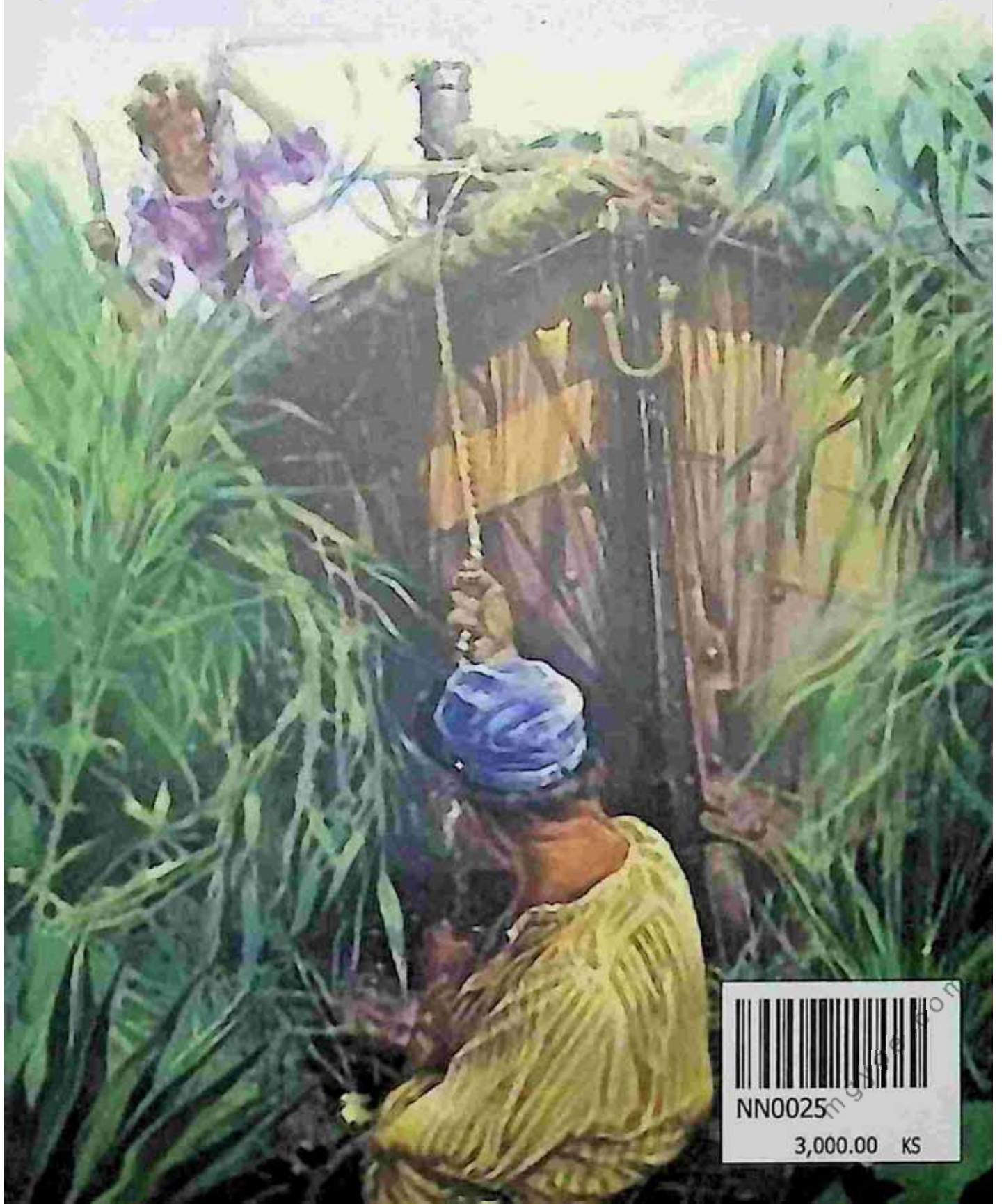
ထတိယအကြိမ်

mgvoo

mgyc.com

အာဖရိကကောရီ နတ်နွယ်

မြန်မာပြည်

NN0025

3,000.00 KS

mg yoe . com
အာပရိကကေပီ နတ်နွယ်

ဆရာနတ်နွယ်၏စာမူစာအုပ်များပိုင် - စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်
စာမျက်နှာ ၂၅၅ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဝင်တီး x ၂၀ .၅ ဝင်တီး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်ဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၇၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၀၇ သူရိယစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မှ

ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mg yoe . com

အာဖရိကကောရီ
THE AFRICAN QUEEN

C.S. Forester

နတ်နွယ်

တစ်ယောက်တည်း ပုံနှိပ်

mgyc.com

mgyc.com

သူမ ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေလောက်အောင် နာမကျန်းလျက်ရှိပြီး အရှုံးပေး လက်လျှော့လောက်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေသော်လည်း သူမ၏ အစ်ကိုဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး ဆင်ဖြူရယ် ဆေယာက ပို၍ နာမကျန်းလျက်ရှိကြောင်းကို ရိမ်ဆေယာ တွေ့မြင်နေရပါ သည်။ သူသည် အင်မတိအင်မတန်ကို အားနည်းလျက်ရှိပြီး ဘုရားရှိခိုးရန် ခူးထောက်လိုက်သည်မှာပင် တမင်ခူးထောက်ချသည်နှင့် မတူဘဲ အရုပ် ကြီးပြတ် ပုံလဲကျသွားသည်နှင့် တူတော့သည်။ မြောက်ချီထားသော သူ၏ လက်များမှာလည်း ငလျင်လှုပ်သလိုပင် တုန်ယင်နေသည်။ ရိမ်သည် ဘုရား သခင်ကို အာရုံပြုရန် မျက်လုံးများကို မမှိတ်လိုက်မီမှာပင် သူ၏ လက်များ အဘယ်မျှ သေးသွယ်ပါးလျားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ ပါသည်။

သူတို့ ဘုရားဝတ်ပြုနေချိန်မှာပင် ညအချိန်တိုင် ရောက်လာသည်နှင့် အမျှ အာဖရိကတိုက်၏ အပူဒဏ်မှာလည်း လွန်ကဲပြင်းထန်လာတော့သည်။ သူမ၏ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း ရေထဲတွင် နှစ်ထားသကဲ့ သို့ပင် ရွဲရွဲစိုနေကြသည်။ သူမ၏ အဝတ်အစားများ အောက်တွင်လည်း ချွေးကြောင်းကြီးများ စီးကျလျက်ရှိသည်။ သူမ၏ ခူးထောက်ထားသည့် နေရာတွင် ရေအိုင်ငယ်လေးနှစ်ခု ဖြစ်ထွန်းနေသည်။ သည်အခါတွင် သူမ သည် အောက်ခံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို မဝတ်လိုတော့သည့်စိတ်များ ပေါ်လာရ

သည်။ သို့သော် အသက်တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အထက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သည် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီမပါဘဲနှင့် လူပုံထဲတွင် မသွားလာ မနေထိုင်သင့်ကြောင်း အမြဲတမ်းပင် သူမအနေနှင့် သင်ကြားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ အမှန်အတိုင်း ဆိုလျှင် ဗဟိုအာဖရိကတိုက်တွင် အောက်ခံကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီဝတ်ရန် အလုပ်သည် မည်ကဲ့သို့မျှ မဖြစ်နိုင်သော အလုပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှိစဉ်သည် ဝတ်ရုံဖြူအောက်တွင် ဘာအဝတ်မျှမဝတ်ဘဲ နေလိုသည့်စိတ်ဆန္ဒကို ပြတ်သားစွာပင် တွန်းလှန်ခဲ့ပါသည်။

အပူရှိန်က မတရားပြင်းထန်လွန်းသောအခါ ဘုရားဝတ်ပြုနေချိန်မှာပင် အဝတ်မဝတ်လိုသော အတွေးက ဝင်ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအတွေးကို နှိမ်နင်းပြီး ဆင်မြူရယ်၏ တုန်ယင်ချည့်နဲ့သော ဘုရားဝတ်ပြုသံတွင် အာရုံစူးစိုက်သည်။ ဘုရားသခင်က မိမိတို့အား လမ်းညွှန်တော်မူ၍ မိမိတို့၏ အပြစ်များကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါရန် ဆင်မြူရယ် ဆုတောင်းသည်။ ထို့နောက် မိမိတို့၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းအပေါ် ဘုရားသခင်က ကောင်းချီး ပေးပါရန် ပန်ကြားသည်။ သူ့အသံက တိမ်သည်ထက် တိမ်ဝင်နေသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင် ဗွန်ဟန်နီကင်းနှင့် သူ၏တပ်ဖွဲ့များ သူတို့ဒေသသို့ ဝင်ရောက်ကာ တစ်ရွာလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းစေပြီး ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များရော၊ ခရစ်ယာန် မဟုတ်သူရော အားလုံး သိမ်းကျုံးပြီး ဂျာမန်ဗဟိုအာဖရိက တပ်မတော်တွင် စစ်သားအဖြစ် အမှုထမ်းစေခြင်း၊ အထမ်းသမားအဖြစ် ဆောင်ရွက်စေခြင်းတို့ကြောင့် သူတို့၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းသည် မရှိတော့သလောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ငှက်များ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များနှင့် အစားအသောက်များ အားလုံးကိုလည်း ယူဆောင်သွားကြသည်။ ပြောင်တလင်းခါနေသော ကွက်လပ်အစွန်ဝယ် သူတို့နေထိုင်သော ဘန်ဂလို အဆောက်အအုံတစ်ခုသာလျှင် ကျန်ရစ်သည်။

ဤအခါတွင် ဆင်မြူရယ်၏ အင်အားနည်းပါးမှု ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဤကမ္ဘာကြီးအပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော ဒုက္ခဆိုးကြီး ပပျောက်ကင်းဝေးစေရန် အားမာန်ဖြင့် ဆုမွန်တောင်းခြင်းပြုသည်။ ဖျက်ဆီးခြင်းများ၊ သတ်ဖြတ်ထားခြင်းများ ဆိတ်သုဉ်းပြီး ရူးသွပ်နေသော လူသားများသည်

စစ်ကို စွန့်ခွာ၍ ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးသို့ ခိုအောင်းကြရန် တောင်းဆိုသည်။
ဤစစ်ကြီးကို ဖန်တီးသော ဘုရားသခင် မရှိသည့် စစ်ဝါဒီများကို ချေမှုန်း
တိုက်ခိုက်နေသော အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များကို ဘုရား
သခင်က ကောင်းချီးပေးပါရန် ပန်ကြားသောအခါ ဆင်မြူရယ်၏ အသံသည်
ပို၍ပင်မာကျောလာတော့သည်။ ဒိဋ္ဌိများပေါ် အောင်ပွဲခံနိုင်ရန် ဆုမွန်တောင်း
နေသော ဆင်မြူရယ်၏အသံသည် အားမာန်ပြည့်ဝနေတော့သည်။

“အာမင်... အာမင်... အာမင်”

ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းကိုငုံကာ ရိမ်
ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဆုမွန်တောင်းပြီးနောက် ခဏမျှကြာသည်အထိ ဒူး
ထောက်နေကြပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ မျက်နှာဖြူဖြူ ဝတ်ရုံဖြူကြီး
နှင့် ဆင်မြူရယ် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသည်ကို အလင်းရောင်
ဝိုးတဝါးတွင် ရိမ် တွေ့မြင်နေရသည်။ သူမက မီးအိမ်ကို မထွန်းညှိပါ။
ယခုအခါ ဂျာမန်ဗဟိုအာဖရိကသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို စစ်ပြုနေသဖြင့်
မည်သည့်အခါကာလကျမှ ရေနံဆီနှင့် မီးခြစ်များ ရရှိနိုင်မည်ကို မည်သူမျှ
မပြောနိုင်ပါ။ သူတို့သည် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် အဆက်ပြတ်ပြီး ရန်သူ
နယ်မြေတွင် ရောက်ရှိနေပေသည်။

“ကဲ... နားလိုက်ဦးစို့ စစွတာ”

ဆင်မြူရယ် တိုးဖွစွာ ပြောသည်။

ရိမ်က သူ၏ အဝတ်အစားများကို ကူညီပြီး ချွတ်ပေးခြင်းမပြုပါ။
သူတို့က စည်းကမ်းတင်းကျပ်စွာဖြင့် ကြီးပြင်းလာကြသော မောင်နှမများ
ဖြစ်ကြသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုမှ မထိန်းသိမ်းနိုင်သော ကာလတွင်သာ
သူမအနေနှင့် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ပေမည်။ သို့ရာတွင် သူ အိပ်ရာဝင်သွားပြီး
ခဏအကြာတွင် သူ၏ ခြင်္သေ့ကို သေသေချာချာ ချမချ အမှောင်ထဲတွင်
သူမ တိုးဝင်သွားပြီး ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပါသည်။

“ဝှတ်နိုက် စစွတာ”

ဆင်မြူရယ်သည် ဤမျှ ပူအိုက်နေသည့် အချိန်မှာပင် မေးခိုက်ခိုက် ရိုက်နေသည်။

ရိပ်လည်း သူမ၏အခန်းသို့သွားရောက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ ခပ်ပါးပါးကို ဝတ်ထားသည့်တိုင် အပူဒဏ်က ပြင်းထန်လှသည်။ အပြင်ဘက်တွင် အာဖရိက၏ ညအသံများကို ကြားနေရသည်။ မျောက်အူသံများ၊ တောကောင်များ၏အသံများ၊ မြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက်မှ မိကျောင်းသံများ စသည့် အသံများနှင့်အတူ ခြင်ထောင်ပတ်ပတ်လည်တွင် တဝီဝီအော်မြည်နေသော ခြင်သံများ။ သူမက ခြင်သံများကို ရိုးနေပြီဖြစ်၍ သတိမပြုမိတော့သလောက်ပင် ရှိသည်။

သူမသည် အပူထဲတွင် လူးရင်းလိုမ့်ရင်းနှင့် ညသန်းခေါင်အချိန် မတိုင်မီလောက်တွင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူမ ပြန်နိုးလာသောအခါ အရုဏ်တက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဆင်မြူရယ်က သူမကို လှမ်းခေါ်ဟန် ရှိသည်။ သူမသည် ဖိနပ်မပါဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ပြီး ဆင်မြူရယ်၏အခန်းသို့ ဝင်ရောက်သည်။ သို့ရာတွင် ဆင်မြူရယ် ကောင်းကောင်းသတိရပြီး သူမကို ဟစ်ခေါ်သည်ဆိုလျှင်လည်း လောလောဆယ်တွင်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ ယခုအခါတွင် သူ၏ပါးစပ်မှ ရွတ်ဆိုနေသည်များမှာ စကားလုံး မကွဲပြားပါ။ မကြာမီ သူ ရောက်ရှိရတော့မည့် ကောင်းကင်ဘုံ ခုံရုံးတော်တွင် သူ၏ အောင်မြင်မှုများကို ရှင်းပြနေသည့် သဖွယ် ဖြစ်သည်။

“လုပ်ငန်း မအောင်မြင်ဘူး။ ဂျာမန်တွေကြောင့်ပဲ။ ဂျာမန်တွေ”
သူရွတ်ဆိုသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ခုတင်ဘေးတွင် ရိပ် ငိုကြွေးနေစဉ်မှာပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ပူဆွေးချောက်ချားမှု လွန်မြောက်သွားသောအခါ ဖြည်းညင်းစွာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ နံနက်ခင်း နေခြည်သည် သစ်တောများနှင့် ဗလာကျင်းနေသော ကွက်လပ်ပေါ်သို့ ကျဆင်းနေပြီး သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါတော့သည်။

သို့သော် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုနောက်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုသည် သိပ်ပြီးမကြာရှည်ပါ။ သူမသည် အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ် ကာလအထိနှင့် အာဖရိက တောနက်ကြီးထဲတွင် ဆယ်နှစ်တိတိမျှ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းသည် ဘာသာတရားတွင် ယုံကြည်မှု ရှိရုံမျှနှင့်မဟုတ်ဘဲ သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်အားကိုးမှု ရှိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသော ဘန်ဂလိုတွင် လူသေတစ်ယောက်နှင့်အတူ မတ်တတ်ထရပ်နေရင်း သူမ၏ ရင်တွင်းသို့ ဂျာမန်လူမျိုးများနှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံအပေါ် နာကြည်းမုန်းတီးစိတ်များ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ဗွန်ဟန်နီကင်း၏ အာဏာနှင့်သိမ်းယူမှုများ မပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ဆင်မြူရယ်သည် ယခုကဲ့သို့ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေပြီး သေဆုံးရမည်မဟုတ်ဟု သူမကိုယ် သူမ ပြောမိသည်။ သူတို့၏ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်မှုများ တစ်နာရီအတွင်း ပျက်သုဉ်းသွားရသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့်သာ ဆင်မြူရယ် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျာမန်များသည် ဆင်မြူရယ်၏ သေဆုံးခြင်းထက်ပင် ဆိုးရွားသည်ဟု ရိုစ် မှတ်ယူသည်။ ၎င်းတို့သည် ဘုရားသခင်၏ လုပ်ငန်းကို ဖျက်ဆီးကြသည်။ လူတစ်ရာလျှင် ခရစ်ယာန်မဟုတ်သူ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက် ပါဝင်သည့် စစ်တပ်ထဲတွင်နေရပြီး တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် တိုက်ပွဲဝင်ကြရသော ခရစ်ယာန်များထဲတွင် ဘာသာရေးယုံကြည်မှု အဘယ်မျှ ကျန်ရှိနိုင်မည်ကို ရိုစ် မှန်းဆ၍ ရပါသည်။

သည်တောအကြောင်းကို ရိုစ် သိပါသည်။ စတုရန်းမိုင်တစ်သိန်းလောက်တွင် တိုက်ခိုက်ကြရသော စစ်ပွဲကို သူမ မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ မိမိတို့ သာသနာပြုထားသူများသည် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သည့်တိုင် သူတို့သည် သာသနာပြုအဖွဲ့သို့ ပြန်လာကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ သူတို့ ပြန်လာကြသည့်တိုင်လည်း ဆင်မြူရယ် မရှိတော့ပါချေ။

သာသနာရေးလုပ်ငန်းကို ထိခိုက်ပျက်ပြားအောင် လုပ်ဆောင်ခြင်းသည် ဆင်မြူရယ်ကို သေဆုံးအောင်ပြုလုပ်သည်ထက် ပိုပြီးကြီးကျယ်သော ဒုစရိုက်မှုကြီး ဖြစ်သည်ဟု ရိုစ်က သူမကိုယ်သူမ တရားချသည်။ သို့သော်

အောင်မြင်ခြင်း မရှိပါချေ။ သူမသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကို ချစ်ခင်ခဲ့သည်။ ကြည်ညို ကိုးစားခဲ့သည်။ သူမ ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလမှာ ပင် သူသည် နက်နဲဆန်းကြယ်သော ဘုန်းကြီးဘဝကို ရရှိသွားပါသည်။ သူမ၏ မျက်စိထဲတွင် ကြီးမြတ်မှုများအားလုံးကို မြင်တွေ့နေသည်။ ဘာသာ တရားကို အင်မတန်ကိုင်းရှိုင်း ကြည်ညိုသော မိဘနှစ်ပါးသည် ထိုအခါက သူ၏ စကားကို ရိုသေလေးစားစွာ နာကြားခဲ့ကြသည်။ သူမသည် သူ့ ကြောင့်ပင်လျှင် ကုန်သည်ကလေးတစ်ဦး၏ သမီးအဖြစ်နှင့် ဘုန်းကြီးတစ် ပါး၏ နှမတော်တို့၏ ဘဝစပ်ကြားတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သူမသည် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ကာလလုံးပင် သူ၏အိမ်တော်ထိန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို အကြည်ညိုဆုံးသော တပည့်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ၏ သစ္စာအရှိဆုံးသော တပည့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ၏ အယုံကြည်ရဆုံးသော ကူညီသူဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမ၏ အစ်ကို သေဆုံးခဲ့ရသော အကြောင်းရပ်အတွက် သူမတွင် ခံစားမှု ဖြစ်ပေါ် နေသည်မှာ မဆန်းပါ။

သူမအနေဖြင့် ပြဿနာ၏ အခြားတစ်ဖက်ကို မသိမြင်နိုင်ပါ။ နိဂရိုး လူမျိုး တစ်သန်းကျော်နေထိုင်သော ကိုလိုနီနိုင်ငံတစ်ခုတွင် ဗွန်ဟန်နီကင်း သည် မကြာမီ တိုက်ခိုက်လာတော့မည့် အင်္ဂလိပ်တပ်များကို လူဖြူငါးရာ လောက်နှင့် ခုခံကာကွယ်ရမည့် အခြေအနေ ရှိနေသည်။ အဆုံးစွန်အထိ တိုက်ခိုက်ရမည်မှာ သူ၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။ ရန်သူတပ်များကို များနိုင်သမျှ များများနှင့် ကြာနိုင်သမျှ ကြာအောင် ထိန်းသိမ်းထားရမည်။ လိုအပ်လျှင် နောက်ဆုံးအချိန်တွင် အသေခံသွားရမည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို ဗြိတိသျှတို့က လွှမ်းမိုးထားသဖြင့် သူ့အနေဖြင့် ပြင်ပမှ အကူအညီ မရနိုင်ပါ။ သူ့အနေ နှင့် သူ့တွင်ရှိသောအင်အားကိုသာ အားကိုးရမည်။ ထိုအချိန်တွင် ရန်သူအနေ နှင့် စစ်ကူကို လိုသလောက် ရရှိနေနိုင်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် ဂျာမန်တို့၏ စစ်ရေးသဘောအရ ရတတ်သမျှသော ယောက်ျားအားလုံး၊ မိန်းမအားလုံး ကလေးအားလုံးတို့ကို စစ်သားအနေနှင့်ဖြစ်စေ၊ အထမ်းသမားအနေနှင့် ဖြစ်စေ ရယူထားရပေမည်။ ထို့အပြင် သူ လက်လှမ်းမီသမျှ စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးကိုလည်း သိမ်းဆည်းထားရပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ရိပ် အနေနှင့်မူ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ သူမအနေနှင့် ဂျာမန်တွေကို ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမကျခဲ့ပါ။ သူနှင့်သူ့အစ်ကို ဤ နယ်မြေသို့ ရောက်လာစကတည်းကပင် ဂျာမန်အာဏာပိုင်များသည် သူတို့ ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူခြင်း၊ သူတို့ကို ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ ကြသည်။ သူတို့ကို မထိမဲ့မြင် ပြုခဲ့ကြသည်။ စော်ကားမော်ကား ပြုမှုခဲ့ ကြသည်။ ဂျာမန်ကိုလိုနီ နယ်ပယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဗြိတိသျှ သာသနာပြု အဖွဲ့တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်ကို သင်္ကာမကင်း ရှိခဲ့ကြသည်။ သူမအနေ နှင့် သူတို့၏အမူအရာ၊ အကျင့်သိက္ခာ၊ တရားဥပဒေနှင့် သူတို့၏ ယုံကြည် ချက်များကို မုန်းတီးခဲ့သည်။ အမှန်တော့ သူမသည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ အတွင်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော နိုင်ငံတကာ မုန်းတီးမှုရေလှိုင်းတွင် မျောပါခဲ့ ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ အာဇာနည်အစ်ကိုတော်သည် ဂျာမန်များ စစ်ရှုံးနိမ့်ရေးနှင့် ဗြိတိသျှ စစ်အောင်နိုင်ရေးကို ဆုမွန်တောင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူမ သည် ကွယ်လွန်သူကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သူမ၏ရင်တွင်းသို့ သမ္မာကျမ်းစာ ဟောင်းမှ စာပိုဒ်များ စီးဝင်လာသည်။ သူမသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေကို တိုက်ခိုက်လိုပေသည်။ သို့သော် သူမအနေနှင့် စိတ်ဆန္ဒ အဘယ်မျှ ပြင်းထန်နေစေကာမူ သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်သည် ဖြစ်ပေါ် နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ဗဟိုအာဖရိက တောနက်ကြီးထဲတွင် သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ သူမအနေနှင့် ဘာတစ်ခုမျှ အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

သည်အချိန်မှာပင် ရိပ်သည် ဦးခေါင်းကိုမော့ပြီး ဘန်ဂလိုဝန်တာကို ကျော်လွန်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကွက်လပ်တစ်ဖက်ထိပ်ဆီမှ နေ၍ သူမ ထံသို့ လာနေသော အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သို့သော် သူမက ဤအရာကို အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုဟု မမှတ်ယူမိပါ။ အကြောင်းမှာ သူမထံသို့ လျှောက်လာနေသူကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရာ၌ လက်နက်ကိရိယာ တစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း သူမက မစဉ်းစားမိ၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က သူမ နားလည် သိရှိမိသည်မှာ ထိုလူသည်

မြစ်အထက်ပိုင်း မိုင်နှစ်ရာ လောက်တွင်ရှိသော ဘယ်လဂျီယံသတ္တုတွင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခု၌ အလုပ်လုပ်နေသော လန်ဒန်မြို့သား အင်ဂျင်နီယာ အောလနတ် ဟုသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ အစ်ကိုက ခရစ်ယာန်မဆန်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ် မျက်နှာထားတင်းတင်းထားခဲ့သော လူတစ်ယောက် သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူသည် အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ မိတ်ဆွေတစ် ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ တောနက်ကြီးထဲ တွင် တစ်ယောက်တည်းရှိနေရသောအဖြစ်မှ ကျေနပ်သွားရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ဝရန်တာဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားပြီး အောလနတ်ကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် လက်ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက် ပါသည်။

၂

အောလနတ် စနိုးစနောင့် ရှိနေသည်။ သူသည် တိုင်းရင်းသားများ၏ ခြံဝင်းများကို ဖြတ်လျှောက်ကာ သူမထံ လာနေရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိ ထားပြီးကြည့်သည်။

“လူတွေ ဘယ်သွားကုန်ကြတာလဲ မစ္စ”

သူမထံသို့ ရောက်သောအခါ သူ မေးလိုက်သည်။

“သူတို့အားလုံး သွားကြပြီ”

ရိုစ် ဖြေလိုက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးကော။ ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကို ”

“သူ ရှိတယ်။ သူ သေပြီ”

ရိုစ် ဖြေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နေရောင်ထဲတွင် ရပ်နေကြသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ သို့သော် ရိုစ်က သူမ၏ အားနည်းမှု ကို မဖော်ပြပါ။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားလိုက်သည်။

“သူ သေပြီ ဟုတ်လား။ စိတ်မကောင်းစရာဘဲ မစ္စ”

အောလနတ် ပြောသည်။ သို့သော် သူ၏ စိတ်မကောင်းစကားသည် လောကဝတ်မျှသာဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။ သူက တစ်ကြိမ်တွင် ပြဿနာတစ်ခုကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်။ သူက မေးခွန်းများကို ဆက်ပြီး မေးရဦးမည် ဖြစ်သည်။

“ဂျာမန်တွေ ဒီကို လာသွားကြသလား မစ္စ”

သူ မေးလိုက်သည်။

“အင်း၊ ကြည့်ပါလား”

သူမက ပြောင်တလင်းခါနေသော ဗဟိုကွက်လပ်ဝိုင်းကြီးကို လက်
ရှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ဗွန်ဟန်နီကင်းသာ မနှောင့်ခဲ့လျှင် ဤကွက်လပ်ကြီး
သည် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတို့၏ ဈေးကွက်ကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ စကား
သံတွေ ဆူညံနေကြမည်။ ကြက်တွေ၊ ကြက်ဥတွေ၊ အခြားဖလှယ်စရာ
ပစ္စည်းတွေနှင့် နီဂရီးတွေ ပြည့်နေကြပေမည်။ ဗိုက်ပူနံကားနှင့် ကိုယ်တုံးလုံး
ကောင်ကလေးတွေ ကောင်မလေးတွေ ပြေးလွှားနေကြမည်။ နွားမတွေကို
တွေ့ရမည်။ မိန်းမတွေ ခြံထဲမှာ အလုပ်များနေကြမည်။ ငါးတွေ တစ်ထမ်း
တစ်ပိုးကြီးနှင့် မြစ်ဆိပ်မှ တက်လာသော ယောက်ျားကြီးတွေကို တွေ့ရမည်။
ယခုတော့ ဘာမျှမရှိပါ။ မြေကြီးသက်သက်ကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည်။
တဲများအားလုံး လူသူကင်းမဲ့နေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော တောအုပ်ကြီး
က သူတို့ကို ဝန်းရံလျက်ရှိသည်။

“တစ်ပြင်ကြီး ကျနေတာပဲ မစ္စ။ လိုင်ဗာဆီက ကျွန်တော်ပြန်ရောက်
တော့ သတ္တုတွင်းမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ အကုန်လုံး ပြောင်ပြီးရှင်းနေတာပဲ။
ဘယ်လဂျီယံတွေကို သူတို့ ဘယ်လို လုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်ဆိုတာ ဘုရား
သခင်မှ သိမှာပဲ။ ဘုရားသခင်ကပဲ သူတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်မှာပဲ။
အဲဒီ မျက်မှန်ကြီးနဲ့ဒေါင်ရှည်ကြီး ကြီးစိုးတဲ့တောထဲမှာ ကျွန်တော် အကျဉ်း
သမားတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူး။ အဲဒီ ဒေါင်ရှည်ကြီးရဲ့ နာမည်က
ဟန်နီကင်းတဲ့။ ဟုတ်လားမစ္စ။ ထွက်ပြေးလာတဲ့ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်
ရောက်မလာမချင်းတော့ သတ္တုတွင်းမှာ ဘာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်သေး
ဘူး။ အဲဒီလူဆီက သတင်းလည်းကြားရော တိုင်းရင်းသားတွေ တောထဲကို
ထွက်ပြေးကုန်ကြတော့တာပဲ။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လို့ပဲလား၊
ဟန်နီကင်းကို ကြောက်လို့ပဲလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ညဘက်မှာ ထွက်
ပြေးကြတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း သင်္ဘောနဲ့ ထားပစ်ခဲ့ကြ
တာပဲ”

“သင်္ဘော ဟုတ်လား”

ရိပ် ဆတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စ၊ အာဖရိကဧကရီပါ။ ကျွန်တော် ရိက္ခာသယ်ဖို့ လိုင်ဗာဆီမြို့ကို သင်္ဘောနဲ့ ဆန်တက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ စစ်ကြီးအကြောင်းကို သူတို့သိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်နီကင်းက တိုက်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့ မထင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သင်္ဘောပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေတင်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ကြတယ်။ အခုတော့ သူတို့ နောင်တရနေကြပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟန်နီကင်း လက်ကို သင်္ဘော ရောက်မသွားဘူး။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ရောက်မသွားဘူး။ တကယ်တော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သူ လိုချင်မှာ အမှန်ပဲ”

“ဘာပစ္စည်းတွေမို့လဲ”

ရိပ် မေးလိုက်သည်။

“ဂျယ်လတင် ယမ်းဘီလူးတွေပဲ မစ္စ။ သေတ္တာရှစ်လုံးပဲ။ နောက်ပြီးတော့ စည်သွတ်ဘူးတွေ၊ နောက်ပြီးတော့ ဂဟေဆက်ဖို့အတွက် အောက်ဆီဂျင်နဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင် ဘူးတောင့်ကြီးတွေ၊ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပဲ။ ဗွန်ဟန်နီကင်းအတွက် အများကြီး အသုံးဝင်မယ့်ဟာတွေပဲ”

ယခုအခါ သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ အောလနတ်သည် ကွယ်လွန်သူတစ်ဦး၏အနီးတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့် နေလောင်ထားသော ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ပြီးနောက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ရှိနေသည်။ သူသည် စစ်ကြီးအကြောင်းနှင့် သူ၏ အတွေ့အကြုံများအကြောင်းကို ပြောစဉ်တွင် လျှာသွက်သလောက် ကြင်နာထောက်ထားစွာနှင့် အားပေးစကား ပြောကြားရမည့်နေရာတွင်ကား မပြောတတ်မဆိုတတ် ရှိနေပါတော့သည်။ သို့သော် အရေးကြီးသော စကားတစ်ခုကိုတော့ သူ ပြောနိုင်ပါသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ မစ္စ။ သူ ဆုံးတာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ”

“မနက်ကပဲ”

ရိမ် ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် အောလနတ် တွေးမိသည့်အချက်ကို သူမလည်း တွေးမိသည်။ အပူပိုင်းဒေသတွင် လူတစ်ယောက် သေဆုံးလျှင် ခြောက်နာရီအတွင်း သင်္ဂြိုဟ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက အောလနတ်သည် ဤနေရာမှ မြန်မြန်ထွက်ခွာလိုစိတ်လည်း ရှိနေပါသည်။ ဂျာမန်တွေ မတွေ့နိုင်သော ချောင်ကြိုချောင်ကြား တစ်ခုထဲတွင် သွားရောက်ခိုအောင်း နေလိုသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုသင်္ဂြိုဟ်ပေးမယ် မစ္စ။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ မစ္စ။ ကျွန်တော်ဈာပနဝတ်ရွတ်စဉ်တွေ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်မကြာခဏ ကြားဖူးပါတယ်”

ရိမ်က အသံကို ထိန်းလျက်-

“ကျွန်မမှာ ဝတ်ရွတ်စဉ်စာအုပ် ရှိပါတယ်။ ဈာပန ဝတ်ရွတ်စဉ်ကို ကျွန်မ ရွတ်နိုင်ပါတယ်”

အောလနတ် ဝရန်တာသို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ တောစပ်တစ်လျှောက် သို့ သူ ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နေရာတွင် သင်္ဂြိုဟ်ရန်ကောင်းသော နေရာ တစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။

“အဲဒီနေရာဟာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်။ အရိပ်လည်း ရှိတယ်။ မြေလည်း ပွလိမ့်မယ်။ ပေါက်တူးရှိသလား”

အပြင်ဘက်မှ ပြဿနာများက အထူးအရေးကြီးနေသဖြင့် အောလနတ်သည် အသုဘကိစ္စ အကြားမှာပင် ပြောလိုက်ရပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်လုပ်ကြမှဖြစ်မယ်။ ဂျာမန်တွေ ပြန်လာရင် ခက်နေမယ်”

ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်သည့်အလုပ် ပြီးသောအခါ ရိမ်သည် လက်ဝါး ကပ်တိုင် စိုက်ထားသော မြေပုံဘေးတွင် ပူဆွေးစွာ ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူမ၏ ဘေးတွင် အောလနတ် ဂနာမငြိမ်ရှိနေပြီး-

“ကျွန်တော်တို့ မြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းကြစို့ မစ္စ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီက သွားကြစို့”

တောအုပ်ကိုဖြတ်ပြီး မြစ်ဆိပ်သို့သွားသည့်လမ်းသည် အတော်ကလေးပင် မတ်စောက်သည်။ ပြန်ပြူးသော လတာပြင်အတွင်းသို့ ရောက်လာသော

အခါ လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ မလွယ်တော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူတို့သည် ရွံ့နွံထဲတွင် ဒူးဆစ်လောက်အထိ မြှုပ်ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့ချော်လဲကြသည်။ သူတို့ ဒဿိဒယိုင် ရုန်းကြရသည်။ ရိပ်၏ ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကို သယ်ပိုးရသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနစ်နေကြသည်။ ရံခါတွင် သူတို့သည် သစ်မြစ်များကိုနင်းပြီး သွားရသဖြင့် ခရီးတွင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် သစ်ပင်များအောက်မှ ထွက်ပြီး နေရောင်စူးစူးအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ သင်္ဘောသည် ကျောက်ကြိုးပေါ်တွင်လည်နေသည်။ သင်္ဘောဦးက အထက်ဘက်သို့ ဦးတည်နေပြီး ကမ်းစပ်နှင့် အနီးဆုံးတွင် ရှိနေသည်။ တသွင်သွင်စီးနေသော ရေညိုညိုများက သင်္ဘောဦးနှင့် ကျောက်ဆူးကြိုးတွင် ဂယက်သံမြည်နေသည်။

“သတိထားတက် မစွ။ အဲဒီငုတ်ကို နင်းလိုက်”

အောလနတ်က ပြောသည်။

ရိပ် သင်္ဘောပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်ရှုသည်။ သင်္ဘောကို ကြည့်ရသည်မှာ အာဖရိကဧကရီဟူသော ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည့် နာမည်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ပါ။ သင်္ဘောသည် ပုပျပ်ပျပ် ဝမ်းပြားပြား ဖြစ်ပြီး ပေသုံးဆယ်လောက် ရှည်လျားသည်။ သင်္ဘောမှာ ဆေးတွေကွာပြီး ပျက်ယွင်းလျက် ရှိနေပြီ။ ပဲ့ဘက်တွင် ခြောက်ပေလောက် နေကာအမိုး ရှိသည်။ အလယ်ဘက်တွင် အင်ဂျင်စက်နှင့် ဘွိုင်လာအိုးရှိသည်။ အထက်ဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသော မီးခိုးခေါင်းတိုင်သည် နေကာအမိုးထက် မြင့်လေသည်။ ရိပ်သည် နေ၏ အပူဒဏ်အပြင် သူထိုင်နေရသော နေရာမှာလည်း အပူဒဏ်ကို ထပ်ဆင့်ကာ ခံနေရသည်။

“ခဏကလေး မစွ”

အောလနတ် ပြောလိုက်ပြီး သင်္ဘောဝမ်းထဲတွင် ဒူးထောက်ကာ အင်ဂျင်စက်ကို ကိုင်နေသည်။ သူသည် ပြာပူများကို တစ်ဒယ်လောက် အပြည့်ထိုးကော်ပြီး မြစ်ထဲသို့ သွန်ချလိုက်ရာ တရဲရဲတဖျစ်ဖျစ် မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘေးရှိ ထင်းပုံမှ ထင်းတုံးများယူပြီး မီးဖိုထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ မကြာခင်မှာပင် ခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ

ထွက်လာသည်။ အင်ဂျင်စက်သံ မြည်လာသည်။ ထို့နောက် ရေခွေးငွေ့ အမှုန်များ ဟိုနေရာ သည်နေရာမှ ပန်းထွက်လာနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အောလနတ်သည် အင်ဂျင်ဒိုင်ခွက်များကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် မီးဖိုထဲသို့ ထင်းထပ်ထိုးသည်။ ထို့နောက် အင်ဂျင်စက်ကို ပတ်ပြီး ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။ သင်္ဘောကျောက်ဆူးကို သူ နုတ်တင်သည်။ သူ့ကိုယ်မှ ချွေးဒီးဒီး ကျနေသည်။ ကျောက်ဆူးကို တင်ပြီးသောအခါ တသွင်သွင်စီးနေသော ရေကြောင်းက သင်္ဘောကို ကမ်းဘက်သို့ တွန်းပို့လျက်ရှိသည်။ အင်ဂျင်စက် ဆီသို့ သူပြေးသွားပြန်သည်။ သူမ၏ အောက်ဘက်မှ ပန်ကာလည်လာသည်ကို ရိုစံ သိရှိရသည်။ အောလနတ်သည် ကမ်းကို ထိုးဝါးဖြင့် ထိုးသည်။ ထို့နောက် ထိုးဝါးကို သင်္ဘောပေါ်သို့တင်သည်။ ပြီးလျှင် ပဲပိုင်းတက်မကျင် ရှိရာသို့ ပြေးလာသည်။

“ခဏကလေး မစွ”

အောလနတ် ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သူမကို အနည်းငယ် တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး တက်မကျင်ကို ထိန်းကိုင်သည်။ အသံတွေ ဆူဆူညံညံလျက် မြစ်ရေစီးကြောင်းဆီသို့ သူတို့ ဦးတည်လေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လူမတွေ့နိုင်တဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရဲ့ နောက်ဘက်ကို အလျင်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီကျမှ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်ပြီး လုပ်မယ် ဆိုတာကို ဆွေးနွေးကြမယ်”

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ်”

ရိုစံ သဘောတူလိုက်သည်။

ယူလန်ဂါမြစ်သည် ဤနေရာတစ်ကြောတွင် ရေကြောင်းကောင်းမွန်ခြင်း မရှိပါ။ အက္ခေအကောက် အဝိုက်အဝန်းတွေ များပြားလှသည်။ လတာပြင်တွေ များပြီး ကျွန်းတွေ ပေါလှသည်။ ကျွန်းတွေ များပြားလွန်းသဖြင့် ချောင်းပေါက်တွေ တစ်ကျိပ်လောက် ဖြစ်နေသည်။ အာဖရိက ဧကရီသည် ရေကြောင်းကို ဆန်တက်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးဖြတ်သည်။ မိုင်ဝက်လောက် ဆန်မိသောအခါ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကွေ့ချောင်းပေါက်တွေ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အောလနတ်သည် သင်္ဘော ဦးကို ချောင်းပေါက်များ၏ အလယ်တည့်တည့်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

“တက်မကို ကိုင်ထားပေးမလား မစ္စ။ အခုအတိုင်းပေါ့”

အောလနတ်က မေးလိုက်သည်။

ရီစက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သံလက်တံကိုကိုင်လိုက်သည်။ သံချောင်းကြီးသည် ပူလွန်းလှသဖြင့် သူမ၏လက်များ ကျွမ်းလောင်သွားပြီဟု ထင်ရသည်။ သူမက တက်မကျင်ကို မြဲမြဲကိုင်ထားသည်။ 'တက်မကို အနည်းငယ်ကစားလိုက်လျှင် အာဖရိကဇကရီ ကောင်းမွန်စွာ လိုက်နာသည်ကို သူမတွေ့လိုက်ရသည်။ အောလနတ် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေပြန်တော့သည်။ မီးဖိုကြီးတံခါးကို သူ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ထင်းချောင်းသစ်များ ပစ်သွင်းသည်။ ထို့နောက် ဦးပိုင်းကိုသွားပြီး ကုန်သေတ္တာများပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ သစ်ငုတ်များနှင့် စည်းတိမ်များကို ကြည့်ရှုသည်။

“ဝဲဘက်ကို နည်းနည်း မစ္စ။ ဒီဘက်ကိုဆွဲလို့ ပြောတာ။ ဟုတ်ပြီ။ မှန်မှန်”

သူ ဟစ်အော်သည်။

သင်္ဘောသည် အထက်ဘက်တွင် သစ်ကိုင်းများယှက်နေသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ အောလနတ်သည် ကုန်သေတ္တာပေါ်တွင် ကျော်လွှားကာ ပြန်လာပြီး စက်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပန်ကာတုန်ခါနေခြင်း ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဦးဘက်သို့ တစ်ဖန်ပြေးသွားပြန်ပြီး ကျောက်ဆူးကို သံကြိုးသံ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ချလိုက်သည်။ အာဖရိကဇကရီသည် ရုန်းကန်ခြင်းမရှိဘဲ စိမ်းမြသော ရေပြင်ပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်သွားသည်။ ကျောက်ဆူးကြိုးသံများ ရပ်သွားသောအခါ ပြကတေ့ပင် ဆိတ်ငြိမ်သွားတော့သည်။ အပူပိုင်းဒေသ နေ့လယ်ခင်း၏ ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ရေစီးသံ၊ ရေတိုးသံနှင့် အင်ဂျင်စက်သံတို့ကိုသာ ကြားနေရသည်။ စိမ်းလန်းအေးမြခြင်းသည် ကောင်းကင် ဘုံပင်ဖြစ်တော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကုန်းပေါ်မှ မှက်ခြင်များ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။ အုပ်လိုက်ကြီး ရောက်ရှိလာပြီး အသနားအကြင်နာကင်းမဲ့စွာ ထိုးကိုက်ကြတော့သည်။

အောလနတ် ပဲ့စင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းစု
 မှ စီးကရက်တစ်လိပ် တွဲလောင်းကျနေသည်။ ထိုစီးကရက်ကို ဘယ်အချိန်
 က မီးညှိုလိုက်မှန်း ရိစ် မသိပါ။ သို့ရာတွင် တွဲလောင်းကျနေသော
 စီးကရက်က အောလနတ်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို နောက်ဆုံးစုတ်ချက် တင်ပေး
 လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤစီးကရက်မပါဘဲနှင့် သူ၏ပုံစံ မပြည့်စုံပါ။
 ရိစ်၏ မျက်စိထဲတွင် အောလနတ်ကို စီးကရက်တွဲလောင်းနှင့်သာ အမြဲ
 မြင်တွေ့နေရသည်။ စီးကရက်သည် လက်ဝဲဘက်ထောင့်စွန်းနှင့် နှုတ်ခမ်း
 အလယ်ကြားတစ်ဝက်လောက်တွင် အပေါ်နှုတ်ခမ်းမှနေ၍ တွဲလောင်း ကျနေ
 ခြင်း ဖြစ်သည်။ သေးသွယ်သော သူ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်တွင် ပါးမြိုင်းမွေး
 ရေးရေးပေါက်လျက် ရှိသည်။ အန္တရာယ်များပြားသော ကုန်းပိုင်းမှ ဝေးရာသို့
 ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူသည် မှက်ခြင်များနှင့် စစ်ဆင်ရေး
 ဂနာမငြိမ် ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ဂနာမငြိမ်မှုကို ဖုံးလွှမ်းသည့်
 အနေဖြင့် ခပ်သောသောကလေး ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... မစ္စ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာတော့ ရောက်နေကြပြီ။ ဘေးကင်း
 ရန်ကင်း အန္တရာယ်ကင်းပဲ။ ပြဿနာက နောက် ဘာလုပ်ကြမိလဲ”

ရိစ် တုံ့နှေးလျက်ရှိသည်။ သူမ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိသောအခါ
 အောလနတ်ကပင် ဆက်ပြီး ပြောဆိုပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ စားနပ်ရိက္ခာ အပြည့်အစုံရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်
 တို့မှာ စားစရာရှိနေသမျှတော့ ဘာမှပူစရာ မရှိဘူး။ စီးကရက်အလိပ်
 နှစ်ထောင်ရှိတယ်။ ဂျင် နှစ်သေတ္တာရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ နေချင်တယ်
 ဆိုရင် လပေါင်းများစွာကြာအောင် နေနိုင်တယ်။ ပြဿနာက ကျွန်တော်တို့
 နေကြမလားဆိုတာပဲ။ ဒီစစ်ကြီး ဘယ်လောက်ကြာမယ်လို့ ထင်သလဲ မစ္စ”

ရိစ်က တိတ်ဆိတ်စွာပင် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူ ပြောသည့်
 စကားက ရှင်းသည်။ သူတို့ ဒီနေရာတွင် စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ ပုန်းနေကြရန်
 ပင်ဖြစ်သည်။ စားနပ်ရိက္ခာ အလုံအလောက်ရှိနေသဖြင့် ဤနည်းသည်
 အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု သူ ယူဆထားသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက်
 တိုက်ပွဲဝင်ရန် သူ့မှာ နည်းနည်းကလေးမျှ အကြံအစည် ရှိပုံမရ။ ရိစ်သည်

အံအားသင့်မှုကြောင့် စကားမပြန်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ သူ့ကိုသာ လေ့ရှည်ခွင့် ပေးထားသည်။

“ပြဿနာကတော့ စစ်ကူ ဘယ်ဘက်ကလာမလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် တို့ မသိတာဘဲ။ သူတို့ကတော့ တိုက်ကြမှာ အမှန်ပဲ။ ဗွန်ဟန်နီကင်းက လည်း ဒါကို နည်းနည်းကလေးမှ ဒွိဟဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လူတွေ ပင်လယ်ဘက်က လာတယ်ဆိုရင် ရထားလမ်းအတိုင်း လိုင်ဗာဆီ အထိ တိုက်ကြမှာပဲ။ သူတို့ အဲဒီလို လာတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ အချိန်ကျတဲ့အခါမှာ လိုင်ဗာဆီကို သွားကြရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ သူတို့ဟာ ဗြိတိသျှ အရှေ့ပိုင်းကနေ လာကြမှာပဲ။ ဗွန်ဟန်နီကင်းကို တိုက် မယ်ဆိုရင် ဒီနည်းဟာအကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ တောနက်ကြီးထဲမှာ သူတို့ တိုက်ရမယ့် အလုပ်ဟာ လွယ်တော့မလွယ်ဘူး။ သူတို့ အဲဒီလို လာတယ် ဆိုရင် ဗွန်ဟန်နီကင်းဟာ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားထဲမှာ ရှိနေမှာပဲ။ ရိုဒီးရှား ဒါမှမဟုတ် ပေါ်တူဂီအရှေ့ပိုင်းက သူတို့လာတယ်ဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ နေမှာပဲ။ ဘယ်ဘက်ကနေပဲကြည့်ကြည့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်မိ နေတာပဲ”

အောလနတ်၏ အသိဉာဏ်နှင့် ဒေသကျွမ်းကျင်မှုတို့က မဟာဗျူဟာ အခြေအနေကို ကောင်းစွာဆင်ခြင် သုံးသပ်နိုင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိနေပါသည်။ သည်အချိန်တွင် ချွေးပြန်နေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည်လည်း သူတို့၏ ဦးစီးအရာရှိများနှင့်အတူ ခေါင်းများကို ခြစ်ကုတ်ကာ မဟာဗျူဟာ စီမံကိန်းများ ချမှတ်နေကြပေမည်။ ရန်သူက အထက်စီးရထားသော ဂျာမန် ဗဟိုအာဖရိကကို တိုက်ခိုက်ရမည့်အရေးကို လွယ်လွယ်ကူကူ စဉ်းစား၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုတော့ သေချာတယ် မစွ။ ကွန်ဂိုဘက်ကတော့ သူတို့ လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လဂျီယံတွေက လာချင်လည်း လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဘက်က လာမယ်ဆိုရင် လာစရာ တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ ကန်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးလာရမယ်။ အဲဒီမှာ လူဝီဆာ ရှိနေသမျှ ကန်ကြီးကို ဘယ်သူမှ ဖြတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ”

ရိပ် သဘောတူလိုက်သည်။

အောလနတ်က အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန် လူဝီဆာဟု ခေါ်လိုက်သော ကွန်နီ ဂျင်လူဆီသည် ကန်ကြီးပေါ်တွင် ဂျာမန်တို့ချထားသော ပုလိပ်သဘောဖြစ် သည်။ လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်လောက်က ဤသဘောကို ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ကုန်းတွင်းပိုင်းသို့ တစ်ပိုင်းတစ်စစ်ဖြုတ်ပြီး သယ်ယူခဲ့သည်ကို ရိပ် မှတ်မိနေ သည်။ ထိုစဉ်အခါကလည်း ယခုအချိန်မှာလိုပင် အထမ်းသမားများနှင့် အလုပ်သမားများကို ဆွဲခေါ်ကာ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် လမ်းဖောက်ခဲ့ ကြရသည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် သဘော ဘွိုင်လာအိုးကြီးကိုမူ တလုံးတစည်း သယ်ယူခဲ့ရသဖြင့် တစ်ဖာလုံ ခရီးတိုင်း မှာ လူတစ်ယောက်၏ အသက်တစ်ခု ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ၎င်းကို တပ်ဆင်ပြီး ကန်ရေပြင်တွင် စေလွှတ်နိုင်သော အခါတွင်ကား ရှေးပဝေသဏီကတည်းက ဤကန်ကြီးကို စိုးမိုးခဲ့သော လှေစားပြများအားလုံး ပျောက်ကွယ်ကြတော့သည်။ ၎င်းသည် တစ်နာရီ လျှင် ရေမိုင်ဆယ်မိုင် ခုတ်မောင်းနိုင်သဖြင့် မည်သည့်လှေအုပ်ကိုမဆို အမိလိုက်နိုင်ပါသည်။ ၎င်းအပြင် သဘောပေါ်၌ တပ်ဆင်ထားသော ခြောက် ပေါင်ဒါ အမြောက်ကြီးကလည်း မည်သည့်စားပြရွာကိုမဆို ပစ်ခတ်ချေမှုန်း နိုင်ပါသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရေး ဖွံ့ဖြိုးလာပြီး စိမ့်နွံမရှိသော ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင်လည်း ကောင်းမွန်စွာ စိုက်ပျိုးနိုင်ကြတော့သည်။ ကွန်နီဂျင်လူဆီသည် ကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် စာပို့ ကြီးနှင့် ခရီးသည်တင် မီးသဘောကြီးအဖြစ် ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပြီး ဂျာမန် ဗဟိုအာဖရိကသည် ယခုအခါ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာဘက်မှ လာသည်ထက် အတ္တလန္တိတ်ကမ်းခြေ ဘယ်လဂျီယံကွန်ဂိုမှ ဆက်သွယ်သည်က ပိုမိုအဆင် ပြေ ချောမွေ့လျက်ရှိတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဤဒေသအကြောင်း ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်သော ရိပ်နှင့် အောလနတ်တို့အတွက် ကွန်နီဂျင်လူဆီ၏အမည်ကို ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဂျာမန်ဗဟိုအာဖရိကကို ကွန်ဂိုဘက်မှ မထိုးဖောက်နိုင်ကြောင်း ကောင်းစွာ

သဘောပေါက်ကြရသည်။ ခြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက်တစ်လက် တပ်ဆင်ထားသော တန်တစ်ရာ မီးသဘောကြီးကို ရင်ဆိုင်ပြီး မည်သည့်ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်မှုတစ်ခုမျှ ပြုလုပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံက ဒိုဗာရေလက်ကြားကို လွှမ်းမိုးထားသလို ဂျာမနီနိုင်ငံက ရေကန်ကြီးကို စိုးမိုးထားပါသည်။

“လူဝီဆာသာ ရှိမနေဘူးဆိုရင် ဒီမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်ဘူး။ ကန်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး သူ့ကို တိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဗွန်ဟန်နီကင်းဟာ တစ်လတောင် ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက...”

တောနက်ကြီး၏ အခြားသော သုံးဖက်မှသာ တိုက်ခိုက်လာမည်ဆိုလျှင် ဗွန်ဟန်နီကင်းသည် အဆုံးအစမရှိ ခုခံတွန်းလှန်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အောလနတ်က ပါးစပ်မှ စီးကရက်ကို လက်ဖြင့်တောက်လိုက်ရာ ပေရေညစ်ပတ်နေသော သူ၏ အင်္ကျီအဖြူပေါ်သို့ ပြာများကြွေကျကုန်သည်။ သို့သော် ဤနည်းသည် စီးကရက်ကို သူ၏ပါးစပ်မှ မချွတ်ရပါ။

“အဲဒီတော့ ဒီအခြေအနေအရဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ဘယ်လိုမှ ပြန်ရောက်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မစ္စ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နိုင်မလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ချီးကျူးစရာပဲ”

“ကျွန်မတို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ကြရမယ်”

ရိစ် ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်က အင်္ဂလန်တွင် ရေပန်းစားနေသော စကားတစ်ခွန်းကိုသာ သူမသိရှိခဲ့လျှင် ‘ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ထမ်းဆောင်ကြမယ်’ ဟု ရိစ် ပြောဆိုရပေမည်။ သို့သော် သူမပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်က အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ အာဖရိက တောနက်ကြီးထဲတွင် သိပ်ပြီးကဗျာမဆန်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

“ဖူး...”

အောလနတ် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

သူ၏ ခံယူချက်က သူနှင့် စစ်ပွဲ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤစစ်ပွဲသည် အခြားစစ်ပွဲများကဲ့သို့ပင် တိုင်းပြည်က လစာပေးပြီး သင်ကြားလေ့ကျင့်ထားသူများကသာ တိုက်ခိုက်ကြရမည်ဟု သူ မှတ်ယူထားသည်။

“ဖူး...”

နောက်တစ်ကြိမ် သူ ရွတ်ဆိုလိုက်ပြန်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက် တစ်ခုခု ပြုလုပ်ရမည်ဟူသောအချက်က ကူးစက်ခြင်းရှိလာသည်။ စေ့ဆော်ခြင်း ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် သူသည် ခေတ္တမျှ စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီးနောက် ထိုအတွေးကို ဘေးဖယ်လိုက်ပါသည်။ သူက စက်မှုသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူက အချက်အလက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အတွေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ဤကိစ္စက ကလေးတစ်ယောက် အတွေးနယ်ချဲ့သည့် ကိစ္စမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို သေသေချာချာကြည့်လျှင် ဘာတစ်ခုမျှ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျသည့်အရာ မရှိပါ။

သို့တစေလည်း ရိုက်၏ မျက်နှာမှ စိတ်အားထက်သန်နေမှုကို တွေ့မြင်နေရသောအခါ သူမကို လှောင်ပြောင်စရာ မဟုတ်ဘဲ ထောက်ခံစရာသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟုတ်ပြီ မစ္စ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်နိုင်မယ် ဆိုလို့ ရှိရင် လုပ်ဖို့ကို ကျွန်တော် အလျင်ဆုံးပြောပါမယ်။ မစ္စမှာ ဘယ်လိုစိတ်ကူး ရှိသလဲ”

ဤမေးခွန်းကို သူက ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမအနေနှင့် ဘာအကြံဉာဏ်မျှ ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ သေချာနေသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဘာမျှမရှိနိုင်ပါ။ သည်ကိစ္စ ဘာမျှ အငြင်းပွားစရာ မရှိပါ။ သူ၏ တွက်ဆချက် မှန်ကန်သည့်သဘောကိုလည်း ဖော်ပြနေပါသည်။ ရိုက်သည် သူမ၏ ကြီးမားသောမေးစေ့ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲလျက်ရှိသည်။ နဖူးကြောများတွန့်နေအောင် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ရန်သူတွေအကြားတွင် သဘောတစ်စင်း၊ ပေါက်ကွဲစေသော အရာဝတ္ထုများနှင့် ရောက်ရှိနေသူနှစ်ဦးသည် ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုသည်မှာ မဟုတ်သေးပါ။ သို့သော် အခြေအနေက သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေသည်။ စစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမ သိရှိဖူးသမျှများကို ရိုက် ပြန်ပြီးစဉ်းစား ကြည့်နေသည်။

ရုရှား ဂျပန် စစ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမ မှတ်မိသမျှမှာ ဂျပန်မှာ အထူးရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး ‘ဘန်ဇိုင်း’ ဟု ဟစ်အော်တတ်ကြောင်းလောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ဘိုးဝါးစစ်ပွဲတွင်မူ ဤသို့ မဟုတ်တော့။ ထိုအချိန်တွင် သူမက အသက်နှစ်ဆယ် ရှိနေပြီ။ ဆင်မြူရယ်လည်း သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်ရှိ နေပေပြီ။ ထိုအချိန်က ကာကီသည် အင်မတန်ခေတ်စားသော အရောင်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သူမ မှတ်မိနေသည်။ လူတွေသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများပုံ ပါရှိ သော ရင်ထိုးတံဆိပ်များကို တပ်ဆင်ကြသည်။ ဧကရီ ဘုရင်မကြီးက ရှေ့တန်းရောက် စစ်သည်များထံသို့ ချောကလက်များကို ပေးပို့သည်။ သူမက သတင်းစာကို ရံဖန်ရံခါဖတ်ရှုသည်။ သို့သော် ဤလို အမျိုးသားရေး ကာလမျိုးတွင် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အပြုအမူမှာ ခွင့်လွှတ်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ရောဘတ် အောင်ပွဲခံပြီး ပရီတိုးရီးယားသို့ ဝင်ရောက် သည်။ တိုင်းပြည်သို့ အောင်နိုင်သူအဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလသည်။ သည့် နောက်လည်း နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာအောင် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ဒီဝစ်ကို ‘ကိုယ်ပျောက်ကြီး’ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူက မီးရထားတွေ၊ တံတားတွေကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးသည်။

ရိုစ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည့်အလား ဆတ်ခနဲ ထထိုင် လိုက်သည်။ သို့သော် နောက်တစ်ခဏမှာပင် အရိပ်အယောင် ပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သည်မှာ မီးရထားလမ်းတစ်ခု ရှိသည်တော့ အမှန် ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤလမ်းသည် အင်္ဂလိပ်များ စိုးမိုးသော ပင်လယ် ကမ်းခြေမှ ယူလန်ဂါမြစ်ဖျားရှိ လိုင်ဗာဆီမြို့သို့ သွားရောက်သည်။ ဤ လမ်းသည် ဂျာမန်တွေအတွက် အသုံးမဝင်လှပါ။ ဤရထားလမ်းမှ တံတား တစ်ခုခုသို့ ရောက်ရှိရန်ဆိုလျှင် သူမနှင့် အောလနတ်တို့သည် ပထမဆုံး မြစ်ကို ဆန်တက်ပြီး လိုင်ဗာဆီမြို့သို့ သွားရောက်ရမည်။ လိုင်ဗာဆီမြို့သည် ဂျာမန်များလက်သို့ ကျရောက်နေဖို့များသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် မိုင်းပုံး များ ထမ်းပြီး ကုန်းကြောင်းသွားကြရမည်။ ထိုတွင်လည်း အချိန်မရွေး အဖမ်းခံရဖို့ သေချာသည်။ ရိုစ်သည် တောလမ်းခရီးတွေကို သွားဖူးသဖြင့်

ဤလုပ်ငန်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်းသိရှိသည်။ အာလနတ်သည် သူမ၏မျက်နှာ ပေါ်မှ အမူအရာကို တွေ့မြင်သဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား မစ္စ”

ဤမှာပင် ရိမ်သည် အလင်းရောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်။

“အာလနတ်၊ ဒီယူလန်ဒါမြစ်ကြီးဟာ ကန်ကြီးထဲကို စီးဝင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စ၊ ကန်ကြီးထဲကို ဝင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စဟာ ဒီသင်္ဘောနဲ့ ကန်ကြီးကို ရောက်အောင်သွားဖို့ စိတ်ကူးရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီစိတ်ကူးကို ဆက်ပြီး မကူးပါနဲ့တော့။ ဘယ်လိုမှ မရောက်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေမှော်တွေရှိတယ် မစ္စ။ ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေ၊ ရေတံခွန်ကြီးတွေ၊ တောင်ကျပ်တွေရှိတယ်။ ရေမှော်တွေ မိုင်တစ်ရာလောက်ရှိတယ်။ ကန်ကြီးကို ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ မြစ်ဟာ နာမည်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒီအောက်ပိုင်းမှာ ဗိုရားမြစ်လို့ခေါ်တယ်။ ဗိုရားနဲ့ ယူလန်ဂါဟာ မြစ်တစ်ခုတည်းပဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် စပန်ဂလာ...”

“သူကတော့ ကန်ကြီးကို ရောက်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ မှတ်မိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စ။ လုံးထွင်းလှေကလေးနဲ့ ရောက်သွားတာပဲ။ ဆွာဟီလီ တိုင်းရင်းသား လှေသမားခြောက်ယောက်နဲ့အတူ ရောက်သွားတာပဲ။ သူက မြေပုံဆွဲရအောင် သွားတာပဲ။ ဒီမြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်မှ မကျယ်တဲ့နေရာတွေက အများကြီးပဲ။ အဲဒီမှာ မြစ်ရေစီးတာဟာ ဘုံပိုင်က ရေကျသလိုပဲ မစ္စ။ လုံးထွင်းလှေကလေးနဲ့ ဆိုရင်တော့ သွားနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီသင်္ဘောကြီးနဲ့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီသင်္ဘောကြီး ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာသလဲ”

“တခြား ဝန်ထည်ကြီးတွေလိုပဲ ရထားလမ်းက ရောက်လာတာပဲ ပေါ့။ ပင်လယ်ကမ်းခြေကနေပြီး လိုင်ဗာဆီမြို့ကို တစ်စစီဖြုတ်ပြီး ပို့ကြကယ်။ လိုင်ဗာဆီကျမှ ကမ်းနားမှာ သင်္ဘောကို ပြန်ဆောက်ကြတယ်။

လူဝီဆာကိုလည်း ကန်ကြီးထဲရောက်အောင် သူတို့ ကုန်းလမ်းကပဲ သယ်ခဲ့
ကြရတာ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ကွန်နီဂျင်လူဆီ သင်္ဘောကြီး သယ်ယူရေးကိစ္စတွင် တိုင်းရင်းသား
များကိုယ်စား ဆင်မြူရယ်က ဝင်ရောက်ကန့်ကွက်ခဲ့သဖြင့် သူသည် ဤနယ်
မြေမှ အနှင်ခံရတော့မတတ်ပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ သူမ၏အစ်ကို ကွယ်လွန်
ချေပြီ။ သူသည် ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်ပင်
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရိုစ်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးဆိုသလိုပင် တစ်ပါးသူများ၏ ဦးဆောင်
မှုနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ သူမ၏ ဖခင်၊ မိခင်နှင့် အစ်ကိုတို့၏
ဦးဆောင်မှု နောက်သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်အာဏာပိုင်များနှင့် တကျက်
ကျက် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးပင် သူမသည် အစ်ကိုဘက်မှ
ပြတ်သားစွာ ရပ်တည်ခဲ့သည်။ သူမသည် အစ်ကိုအတွက်ပင် ဆွာဟီလီ၊
ဂျာမန်နှင့် အခြားဘာသာစကားများကို သင်ကြားပြီး အစ်ကို၏ဘဝကို
ဝေမျှကာ ယူခဲ့သည်။ သို့သော် သူမသည် ယခုအခါတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်
အဖြစ် သူမအတွက် သူမ စဉ်းစားမိချေပြီ။

သို့သော် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် ပြုလုပ်ရသည့်အလုပ်မှာ မလွယ်ကူ
ပါချေ။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ စရိုက်နှင့်ပတ်သက်သော
အခါတွင်ဖြစ်သည်။ အောလနတ်၏မျက်နှာကို သူမ စူးစိုက်ပြီးကြည့်နေမိ
သည်။ အောလနတ်သည် သူမ ကြည့်ရှုနေမှန်းသိသောအခါ ကသိကအောက်
ရှိနေသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်က သူမသည် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်အတူ သည်ကို
လာရောက်စဉ်က အာဂျီးအဖွဲ့ကြီးက စီစဉ်ပေးသော ဈေးပေါသည့် အိတ်လီ
ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ထိုသင်္ဘောမှ ပထမအရာရှိသည်
ရော့ရော့နှောနှောနေတတ်သော အိတ်လီတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ
အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သော အပျိုကြီး ရိုစ်ကိုပင် ချမ်းသာမပေးပါချေ။
ထိုစဉ်က သူမသည် အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်လုံး

ကိုယ်ထည်သည် ဖွံ့ဖြိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ပထမအရာရှိသည် သူမ၏ တောင့်တင်းသော အမိုအမောက်များမှ မျက်လုံးများ မခွာနိုင်အောင်ရှိသည်။ ထို့အပြင် သင်္ဘောပေါ်တွင် အမျိုးသမီးဟူ၍ သူမတစ်ယောက်တည်း ပါရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် အသက်မရှူဘဲ မနေနိုင်သလို သူမကို မပိုးပန်းဘဲနှင့် မနေနိုင်ဘဲ ရှိချေသည်။ သူ့လိုလူမျိုးက တခြားဘာမျှ မရှိခဲ့လျှင် ယမင်းရုပ်ကိုပင် ချစ်ရေးဆိုမည့်လူမျိုး ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ လူပျိုလှည့်ပုံကလည်း ဆန်းပြားသည်။ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်ထက် အဆင့်အတန်း မပိုပါ။ သူ့အနေနှင့် သူမကို လူပျိုလှည့်နေမှန်းပင် ကောင်းကောင်းမသိခဲ့ပါ။ သူမနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိအောင် အီတလီပြုလုပ်သည့် နည်းပရိယာယ်တစ်ခုသည် တကယ်ပင်ရိုးရိုးသားသား နိုင်လှသည်။ သူသည် ဂျီဗရော်လတာ၊ မော်လတာ၊ အလက်ဇင်းဒရီးယားနှင့် ပို့ဆက်မြို့များတွင် ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးအကြောင်း အမွမ်းတင် ပြောဆိုသည်။ ဗြိတိသျှ သင်္ဘောကြီးများ၏ လှပမှုကို ချီးပပြောဆိုသည်။

သို့ဖြင့် ထိုအချိန်က ရိပ်သည် ဗြိတိသျှ အင်ပါယာကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွင် အာရုံကပ်ငြိခဲ့ရသည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းကာလ ဆယ်နှစ်တွင်ကား အစ်ကို၏အပေါ်တွင် သစ္စာစောင့်သိခဲ့သဖြင့် ဤအာရုံများ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးသမားဖြစ်သည်။ အင်ပါယာကြီးတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။ လူတွေ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲနေသည့်အချိန်တွင် စစ်သင်္ဘောကြီးတွေ အတွက် ငွေကြေးအကုန်အကျခံသည်ကို ဆန္ဒမရှိပါ။

ယခုမူ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ချေပြီတည်း။ သူမ၏ စိတ်တွင် ကပ်ငြိခဲ့သော အာရုံများ ပြန်လည်ရှင်သန်လာတော့သည်။ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပွားနိုင်ဟု သူပြောခဲ့သော စစ်ကြီးသည် ယခုရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပေါ်နေသော ထိုစစ်ကြီးကပင် သူ့ကိုသတ်ခဲ့သည်။ အင်ပါယာကြီးမှာ ဘေးအန္တရာယ် ကြုံတွေ့နေချေပြီ။ ရိပ်သည် အာဖရိကဧကရီ၏ ပဲ့စင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ချွေးတွေပြန်နေရသလို သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း မျိုးချစ်စိတ်များ ဆူပွက်လျက်ရှိတော့သည်။ သူမက လက်များကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်

ချည် လုပ်နေသည်။ သူမ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်တွင် နှင်းဆီသွေးများ သန်းနေကြသည်။

သူမ ထိုင်ရာမှထပြီး ရှေ့ဘက်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ အင်ဂျင်ခန်းကို ကျွေပတ်ပြီး သင်္ဘောဘေးကာနှင့်အညီ ပုံထားသော ကုန်ပစ္စည်းများရှိရာသို့ သွားသည်။ ဘယ်လဂျီယံ သတ္တုတွင်းရှိ လူဖြူခြောက်ယောက်အတွက် တစ်ဆယ့်ငါးရက်စာ ပေးပို့သော ရိက္ခာပစ္စည်းများသည် များပြားစုံလင်လှပေသည်။ သူမ၏ နံဘေးသို့ အောလနတ် ရောက်ရှိလာသည်။

“အနီစင်းကြီးတွေနဲ့ သေတ္တာကြီးတွေက ဘာလဲ”

သူမ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဂျယ်လတင် ယမ်းဘီးလူးတွေပေါ့ မစ္စ”

“အန္တရာယ် မရှိဘူးလား”

“ဖူး... ဘုရားသခင်၊ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး မစ္စ။ ဘေးကင်းရန်ကင်းပစ္စည်းတွေပါ။ ဒီသေတ္တာတွေထဲမှာ ဒီအတိုင်းရှိနေသမျှ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့ကို ရေစိုလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မီးနဲ့ရှို့လည်း မီးလောင်ရုံပဲရှိတယ်။ တူနဲ့ထုလည်း ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စနက်တံတို့ ယမ်းတောင့်တို့နဲ့တော့ မဖောက်ခွဲလိုက်နဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဒီလိုမျိုး မလုပ်ပါဘူး မစ္စ။ မစ္စ စိုးရိမ်လို့ရှိရင် ကျွန်တော် ဒါတွေကို ရေထဲပစ်ချလိုက်မယ်”

“အို မပစ်ပါနဲ့။ ကျွန်မတို့ ဒါတွေကို အသုံးလိုလိမ့်မယ်”

သူမက ဆတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

ဖောက်ခွဲစရာ တံတားတွေ မရှိသော်လည်း စစ်ဖြစ်နေသော ကာလတစ်ခုတွင် နှစ်ဟန့်တလောက် အလေးချိန်ရှိသော ပေါက်ကွဲစေသည့် အရာဝတ္ထုများသည် တစ်ခုခုတော့ အသုံးရှိနိုင်ပါသည်။

သင်္ဘောဝမ်းထဲတွင် ပျဉ်ကျဲ သေတ္တာများဖြင့် ထည့်ထားသော ဧရာမသံဘူးတောင့်ကြီး နှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ဖက်တွင် ထိပ်လုံးပိတ်ဖြစ်ပြီး တခြားတစ်ဖက်တွင်ကား ကတော့ပုံထိပ်ဖြစ်သည်။ ကတော့ပုံထိပ်တွင် ကြေးဝါကိရိယာများရှိသည်။ ပိုက်ခေါင်းနှင့် လေဖိအားတိုင်း ကိရိယာများဖြစ်သည်။

“အဲဒါကြီးတွေကကော”

ရိုစ် မေးလိုက်သည်။

“အောက်ဆီဂျင်ဘူးနဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဘူးကြီးတွေပဲ။ ဒီဥစ္စာကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး မစွ။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေကို ပထမဆုံးချတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ကို ကျွန်တော် ထားခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မတော့ မထားခဲ့ဘူး”

ရိုစ် ပြောလိုက်သည်။

သူမက ရှည်လျားမည်းနက်သော ပြန်လုံးရှည်ကြီးများကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“သူတို့ကိုကြည့်ရတာ တော်ပီဒိုကြီးတွေနဲ့တူတယ်”

သူမ၏ ခေါင်းထဲတွင် စီမံကိန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ လန်ဒန် သား စက်ဆရာကို သူမ လှည့်ကြည့်ကာ-

“အောလနတ်၊ ရှင် တော်ပီဒို လုပ်တတ်သလား”

အောလနတ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တော်ပီဒို လုပ်တတ်သလား ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် လုပ်တတ်သလား မေးမှမေးတတ်ပလေတယ် မစွရယ်။ ဒီမယ် မစွ၊ တော်ပီဒို ဆိုတာက ... ”

တော်ပီဒိုအကြောင်း သူ ရှင်းပြသည်မှာလည်း မှန်သည်။ ထို့အပြင် သူ တော်ပီဒိုကို မလုပ်တတ်ဘူးဆိုသည်မှာလည်း ပို၍မှန်သည်။ တော်ပီဒို ဆိုသည်မှာ ထိုခေတ်အခါက လူသားတွေ၏ နောက်ဆုံးတီထွင်ဖန်တီးမှု တစ်ခုဖြစ်သည်။ တော်ပီဒိုတစ်ခုလျှင် အနည်းဆုံး ပေါင်တစ်ထောင်လောက် ကုန်ကျသည်။ လူတွေ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် အပြင်းအထန် ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခဲ့ကြရသည်။ တော်ပီဒိုတစ်ခု ပြုလုပ်ရန်အတွက် ကျွမ်းကျင်သော စက်ဆရာတွေ အများကြီးရှိသည့် စက်ရုံကြီးတစ်ခု ရှိရမည်။ ကောင်းမွန် တိကျသော ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ ရှိရမည်။ ကျွမ်းကျင်သူ ပါရဂူ တစ်ဦးက ကြီးကြပ် ညွှန်ကြားရမည်။ အာဖရိက တောနက်ကြီးထဲတွင် အာဖရိကဧကရီ၏ စက်ပြင်တန်ဆာပလာများဖြင့် အောလနတ်တစ်ယောက်

တည်း လုပ်ကိုင်လျှင် တော်ပီဒိုတစ်လုံး၏ ပုံကြမ်းပင် ပေါ်လာမည် မဟုတ်ပါ။

ရိမ်သည် အောလနတ် ရှင်းပြနေသော အတတ်ပညာဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာများကို မကြားမိပါ။ သူမ၏ စိတ်အာရုံဝင်စားမှုက ပြင်းထန်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ရှင် ပြောတဲ့နည်းတွေက တော်ပီဒိုကြီးကို သွားအောင် လုပ်တာမဟုတ်လား”

သူမက အောလနတ်၏ တော်ပီဒို ဩဝါဒအဆုံးတွင် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုအခါ သူမက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည့်အလား-

“ကျွန်မ ပြောမယ်။ ကျွန်မတို့မှာ အာဖရိကဧကရီ ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီ ဂျယ်လတင်ယမ်းဘီလူးတွေကို သင်္ဘောဦးမှာထားမယ်။ ပြီးတော့ ဟို ရှင်ပြောတဲ့ စနက်တံကို တပ်မယ်။ ဒါဆိုရင် တော်ပီဒိုတစ်ခု မဖြစ်ဘူးလား။ အဲဒီ ပိုက်လုံးရှည်ကြီးတွေနဲ့ပေါ့။ သူတို့ကို သင်္ဘောအပြင်ဘက်ကို ခေါင်းထုတ်ထားနိုင်တယ်။ ထိပ်မှာ စနက်တံ တပ်ထားမယ်။ အခု ပိုက်ခေါင်း တပ်ထားတဲ့နေရာမှာ စနက်တံတပ်မယ်။ ပြီးရင် ကျွန်မတို့ဟာ သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းရဲ့ဘေးကို ဦးနဲ့ဝင်ဆောင့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ တော်ပီဒိုလို မပေါက်ကွဲဘူးလား”

ထိုအခါ အောလနတ်၏ခေါင်းထဲတွင် ချီးမွမ်းစိတ်နှင့် သနားစိတ် ရောထွေးသွားရသည်။ သူမ၏ စိတ်ကူးကို လေးစားမိသည်။ သူ သိသလောက် တော့ ဤသည်မှာ ပင်ကိုစိတ်ကူးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်ငါးဆယ်လောက်က တော်ပီဒိုကို ဤနည်းဖြင့် စတင် တီထွင်ခဲ့သည်ကို သူ မသိပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ခုခုကို တော်ပီဒိုနဲ့တင်ပြီး တိုက်ချင်ရင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြစ်ကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောတစ်စီးပဲရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ သင်္ဘောကို တော်ပီဒိုအဖြစ်နဲ့ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်လို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်သွား

မလဲ။ ဒီသင်္ဘောကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး နောင်ဘဝကို ရောက်သွားလိမ့်မယ် မစွ။ စဉ်းစားပါဦး”

ရိစ် စဉ်းစားသည်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်နှင့် ထိုးထိုးထွင်းထွင်း စဉ်းစား သည်။ အောလနတ်၏ အတွင်းစိတ်ကို ထွင်းဖောက်ကြည့်သည်။ မိမိအနေနှင့် အဘယ်ကြောင့် တော်ပီဒို ဖောက်ခွဲလိုကြောင်း ရိစ် သိပါသည်။ သို့သော် နောင်ဘဝကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အောလနတ် ပြောသည့်သဘောကိုတော့ သူမ မကန့်ကွက်လိုပါ။ သူမအနေနှင့် ကွယ်လွန်လျှင် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်ဖို့က များသည်။ အကြောင်းမှာ သူမက အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ဟောကြား ချက်များကို ကောင်းစွာနားကြားခဲ့သည်။ သူမ၏ ဘဝကို ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင်တစ်ဦး ပီသစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် သူမသည် အင်ပါယာကြီး အတွက် အသက်ကိုပေးလှူခဲ့လျှင် ကောင်းကင်ဘုံတွင် ရွှေသရဖူနှင့် ရွှေစောင်းနှင့် နေရမည်မှာ သေချာသည်။

သို့သော် အောလနတ်အဖို့မူ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်ဖို့မသေချာ ပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် မြင့်မြတ်စွာ သေဆုံးသည့်တိုင် စောစောက ကျူးလွန်ခဲ့ သော ဒုစရိုက်များနှင့် ဘဲစားဘဲချေ ဖြစ်နေသည့်အတွက် သူ၏ နောင်ဘဝ သည်လည်း မည်သို့မျှ မရေရာပါ။ သူ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို ရယူလို လျှင် ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် အသုံးပြုရပေလိမ့်မည်။ သူမက တစ်သက်လုံးပင် ဤသို့ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အလား ပရိယာယ်စကားကို ဆိုလိုက်သည်။

“သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ လိုက်သွားဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး။ သင်္ဘော ပေါ်မှာ အားလုံးအဆင်သင့်လုပ်ပြီး သင်္ဘောကြီးကို ဟို မီးတင်ပြီး သေသေ ချာချာချိန်ပြီး လွှတ်လိုက်ရင် မဖြစ်ဘူးလား”

အောလနတ်သည် စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ရယ်ချင်စိတ်များကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ဤစိမ့်ကိန်းတွင် အားလုံးပင် အပြစ်အနာများ ဖြစ်နေ ကြောင်း ဤအမျိုးသမီးကို သူ ရှင်းမပြလိုပါ။ အာဖရိကဧကရီ၏ ဘွိုင်လာ အိုးကြီးသည် အိုမင်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် မီးတင်ပြီး လွှတ်လိုက်ရန် မဖြစ်ပါ။ နောက်ပြီး အာဖရိကဧကရီ၏ ပန်ကာမှာလည်း ပန်ကာတစ်ခုတည်း၏ သဘောအတိုင်း သဝေထိုးပြီး သွားနိုင်သဖြင့် သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်ပြီး

လွတ်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့အပြင် အာဖရိကဧကရီသည် တစ်နာရီလျှင် ရေမိုင်ခြောက်မိုင်မျှသာ သွားနိုင်သဖြင့် အခြားသင်္ဘောတစ်စီးကို အလစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့အပြင် တော်ပီဒိုဖြင့် ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်စရာလည်း ဘာတစ်ခုမျှ မရှိသဖြင့် ဤအမျိုးသမီး၏ ရွှေဉာဏ် တော် စူးရောက်မှုသည် ဘာမျှ ဖြစ်မလာနိုင်ပါ။ သူ့အနေနှင့် သူမကို နောက်ပြောင်နေဖို့သာ ရှိတော့သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူတည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီပြန်လုံးကြီးတွေကကော တော်ပီဒိုလုပ်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မစ္စ။ သူတို့က အသားထူပြီး ဖိအားကို ကောင်း ကောင်း ခံနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ထဲက ဓာတ်ငွေ့တွေကို ကျွန်တော်ထုတ်ပြီး ဂျယ်လတင်တွေ ထည့်မယ်။ စနက်တံလည်း ကျွန်တော် တပ်နိုင်ပါတယ်။ ခြောက်လုံးပြူးကျည်ဆန်ကိုတပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

အောလနတ် ပြောရင်းပြောရင်း အကြောင်းအချက်တွေ ရလာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောဦးမှာ အပေါက်တွေ ဖောက်ကြမယ်။ အဲဒီ အပေါက်ထဲမှာ ပြန်လုံးကြီးတွေကို တပ်မယ်။ ဒါမှ ပေါက်ကွဲမှုဟာ ရေပြင် ကို ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်နေမယ်။ သူတို့ကို ကျပ်နေအောင် တန်းရိုက်ထား မယ်။ ကောင်းကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မစ္စ”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ကန်ကြီးကို ရောက်အောင်စုန်ဆင်း သွားပြီး လူဝီဆာကို တော်ပီဒိုနဲ့ ဖောက်ခွဲကြမယ်”

ရိုစ် ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ မစ္စ။ အဲဒါကို မစ္စ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ စောစောက ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ စုန်ဆင်းမသွားနိုင်ဘူး”

“စပန်ဂလာ သွားခဲ့ပြီ”

“လုံးထွင်းလှေကလေးနဲ့ သွားတာပဲ မစ္စ။ သူနဲ့အတူ...”

“သူ သွားနိုင်ရင် ကျွန်မတို့လည်း သွားနိုင်ရမယ်”

အောလနတ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ယူလန်ဂါမြစ်၏ ရေမှော်များကို အာဖရိကဧကရီ မဖြတ်သန်းနိုင်ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ကျွမ်းကျင်သော လှေသမားခြောက်ယောက် လှော်ခတ်သည့် လုံးထွင်းလှေ လှေကလေးနှင့် ကိုးရိုးကားရားနိုင်သော မီးသင်္ဘော အာဖရိကဧကရီတို့ မည်သို့ခြားနားကြောင်း အမျိုးသမီး မသိပါ။ ရေစီးဘယ်လောက်သန်ပြီး ရေစီးဘယ်လောက်ကြမ်းကြောင်း ရိစ် မသိပါ။

သို့သော် တခြားတစ်ဖက်တွင် ရိစ်သည် အများဆန္ဒနှင့်အညီ မျိုးချစ်စိတ်ကို ပြသနေသည်။ မိမိသည် သူရဲဘောကြောင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း အောလနတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝန်ခံသည်။

ထို့နောက် သူသည် မီးမရှိတော့သော စီးကရက်ကို လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသည့် ရေညိုညိုထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မည်းညစ်နေသော ကုတ်အင်္ကျီအဖြူ အတွင်းအိတ်ရှိ ငါးဆယ်ဝင် သံဘူးထဲမှ အသစ်တစ်လိပ်နှိုက်ယူလိုက်သည်။ သူသည် အင်ဂျင်စက်နံဘေးတွင် အေးဆေးစွာ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ထင်းပုံပေါ်သို့တင်ကာ စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ သူသည် စီးကရက်ကို တဝကြီးရှိုက်ရှူလိုက်ပြီးနောက် မီးခိုးများကို ကျေနပ်အားရစွာ ပြန်မှုတ်ထုတ်နေသည်။ ထို့နောက် စီးကရက်ကို အပေါ်နှုတ်ခမ်းမှ တွဲလောင်းကျနေစေသည်။ သူ၏ အပေါ်မျက်ခွံများကို ချထားသည်။ ထို့နောက် သူ၏ရွှေလျားနေသော အကြည့်က သူမ၏ ခြေထောက်များဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူမ၏ ဇင်အင်္ကျီ အောက်နားစသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုအခါ သူမသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရပ်လျက်ရှိသေးကြောင်း၊ သူ့ထံမှ တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်း သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူ ထိတ်လန့်သွားပြီး သူမ၏ မျက်နှာဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ထလေ၊ ကျွန်မတို့ သွားကြမယ်”

ရိစ် ပြောလိုက်သည်။

“အခုလား မစ္စ”

“ဟုတ်တယ်။ အခုပဲပေါ့။ သွားကြမယ်”

သည်အခါတွင် အောလနတ်သည် အချက်အလက်များကို တွက်ဆမိ ပြန်သည်။ သူသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို သူ လုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းသည် လုံလောက်ပြီဟု ယူဆသည်။ အောလနတ် စိတ်ထဲတွင် မှတ်ယူထားသည်မှာ အကယ်၍ ဘုရားသခင်က သနားကြင်နာခြင်း မပြုခဲ့လျှင် မနက်ဖြန်တွင် လုပ်ငန်း စကြမည်။ အကယ်၍ သနားကြင်နာခြင်း ရှိခဲ့လျှင် နောက်အပတ်တွင်မှ စကြမည်။ သို့သော် ဂျာမန်သင်္ဘောတစ်စင်းကို တော်ပီဒိုနှင့် ဖောက်ခွဲရန် ယခုလိုချက်ချင်းကြီး လုပ်ငန်းစရမည်ကတော့ သဘာဝမကျဟု ယူဆသည်။

“နေဝင်ဖို့ နှစ်နာရီလောက်တောင် မလိုတော့ဘူး မစ္စ”

ရေပြင်ပေါ်မှ အလင်းရောင်ကိုကြည့်ရင်း သူ ပြောလိုက်သည်။

“နှစ်နာရီအတွင်းမှာ ခရီးအများကြီး ပေါက်နိုင်တယ်”

ရိုစ်က ယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းစုံကို တင်းကျပ် စွာ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ‘တစ်ပဲနီကို စုတာဟာ တစ်ပဲနီရတာပဲ’ဟု သူမ မိခင်က ဤပုံစံအတိုင်း ပြောလေ့ရှိပါသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းမြို့ငယ် တစ်မြို့တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကလေး ဖွင့်ခဲ့ကြသည့်ကာလက ဖြစ်သည်။

ဘိုင်လာမီးဖိုထဲတွင် မီးညွန့်ကလေးများ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ အထဲသို့ ထင်းတွေထည့်ပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် မီးတောက်လောင် သံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက် မကြာမီတွင် စက်သံပေါ်ထွက်လာပြီး ရေခွေးငွေ့များ ပန်းထွက်လာကြသည်။ အောလနတ်သည် ထွက်ပြေးသွား သော နီဂရိုးနှစ်ယောက် လုပ်ရမည့်အလုပ်များကို သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရသည်။ ကျောက်ဆူးကြီးကို ရစ်တင်ရသည်။ ကမ်းနှင့်ကွာအောင် ထိုးဝါးထိုးရသည်။ ပန်ကာကို လည်အောင်လုပ်ရသည်။ ဤအလုပ်များ အားလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းလို ပြုလုပ်ရသည်။ ဤရာသီဥတုတွင် နည်းနည်း ကလေး လှုပ်လိုက်လျှင်ပင် ချွေးထွက်သည်ဖြစ်ရာ ဤအလုပ်များအားလုံးကို လုပ်ရသောအခါ ချွေးဒီးဒီးကျရပါတော့သည်။ သူ၏ ပေရေသော ကုတ် အင်္ကျီသည် ချွေးရွဲရွဲစိုနေသည်။ ‘ထို့နောက် သင်္ဘောထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် မီးဖိုနှင့်စက်ကို မပြတ်ကြည့်ရှုနေရပြန်ရာ ချွေးတိက် ချိန် မရှိတော့ပါချေ။’

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ရိမ် ကြည့်နေသည်။ သူမသည် ဤသင်္ဘောနှင့် ပတ်သက်သည်များ အားလုံးကို သိရှိနားလည်ချင်နေသည်။ သူမသည် တက်မကျင်ကို ကိုင်ပြီး သင်္ဘောကို ပဲ့ကိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ကျွန်းများအကြား ချောင်းပေါက်ကလေးများအတိုင်း သွားရသော ရေလမ်းခရီးသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ ရေအောက်မှာ ငှက်တွေရှိသည်။ မျောနေသော ဒိုက်တွေရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် ရေအောက်တွင် တစ်ဝက်လောက် မြုပ်နေသဖြင့် ပန်ကာနှင့် ငြိကြသည်။ စည်းတိမ်များနှင့် ရွံ့တောများကို ကွင်းရှောင်ရသည်။ တစ်မိုင်နှစ်မိုင်လောက် သွားမိသောအခါ ရေကြောင်းသည် အတော်ကလေး ရှင်းသွားပြီး ရိမ်ကို အနားရစေတော့သည်။ သည်အခါတွင်မှ သူမသည် ဆယ်နှစ်လုံးလုံး လုပ်ဆောင်ခဲ့သော သာသနာပြုစခန်းကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ထိတ်လန့်စွာ သတိပြုမိသည်။ သာသနာပြုစခန်းသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ သင်္ချိုင်း၊ သူမ၏ နေအိမ်နှင့် သူမ၏ ဘဝပင်ဖြစ်တော့သည်။

သည်အခါတွင် သူမ၏စိတ်ဝယ် အလိုလို ထိခိုက်ခြင်းခံစားရခြင်း ရှိလာသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများ စွတ်စို၍လာသည်။ သူမ၏ နှာခေါင်းမသိမသာလေး မွန်လာသည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်မလာစေရန် သူမကိုယ်ကို သူမထိန်းသိမ်းသည်။ တစ်မုဟုတ်ချင်းဆိုသလိုပင် သူမ၏စိတ်ဝယ် ခံစားမှုတစ်ခုက စောစောက အားနည်းပျော့ညံ့မှုကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ကန်ကြီးပေါ်တွင် မင်းမူလျက်ရှိသော ကွန်နီဂျင်လူဆီကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာသည်။ ဗြိတိသျှသင်္ဘော တစ်စင်းတလေကမှ သူ့ကို မပြိုင်ဆိုင်နိုင်သည့်အဖြစ်ကို တွေးမိသည်။ အင်ပါယာကြီးတွင် အကူအညီ လိုနေသည်။ သူမ၏အစ်ကို သေဆုံးသွားသည့်အတွက် လက်စားချေရမည်။ ကိုလိုနီအာဏာပိုင်များ၏ ရိုင်းပျမှုနှင့်စော်ကားမှုများကို ဆင်ဖြူရယ် မည်သို့ခံစားခဲ့ရသည်ကို သူမက မိန်းမပီပီ အမှတ်ရနေသည်။ သူတို့ကိုလည်း လက်စားချေရမည်။

သူမတွင် စွန့်စားလိုသည့် စိတ်ဓာတ်များရှိနေသည်ကို ရိမ် သိရှိသည်။ သူမ၏အစ်ကို ရှိနေသဖြင့်သာ ထိုစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏အစ်ကို ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် သူမသည် လွတ်လပ်မှုရရှိပြီး ဤစိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည်ကိန်းအောင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သူမ၏ ပျော့ညံ့အားနည်းမှုများ ကုန်ဆုံးသွားပြီး ရိမ်သည် တက်မကျင်ကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားတော့သည်။ နေရောင်စူးတောက်နေသော မြစ်ရေပြင်ကို မျက်လုံးများ ကျဉ်းကျုံ့ပြီး ငေးစိုက်ကာ ကြည့်ရှုသည်။ အောလနတ်သည် အင်ဂျင်စက်တွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ စက်၏ ဟိုနေရာ သည်နေရာတို့မှ ရေနွေးငွေ့များ ပန်းထွက်နေခြင်းသည် စက်၏ သက်တမ်းကိုဖော်ပြနေသည်။ အပြုအပြင်မရှိဘဲ ပစ်ထားခဲ့သဖြင့် ပျက်ယွင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မြစ်ထဲမှ ရွံ့ရေများကို ဘွိုင်လာအိုးထဲသို့ တိုက်ရိုက်စုပ်သွင်းခဲ့သဖြင့် ရေပိုက်များ အားလုံးပင် သံချေးတက်ကာ ဆွေးပေါက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ရေသွင်းသည့် ရေစုပ်စက်သည် အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် ပိတ်ဆို့နေတတ်သဖြင့် အောလနတ်သည် ကမန်းကတန်း ပြင်ဆင်ခြင်းပြုရသည်။ အောလနတ်နှင့် သူ၏ နီဂရီးလက်ထောက်များက ကြိုတင်ပြုပြင်ခြင်းများ မပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် ပိုက်ဆက်များ အားလုံးမှပင် စိမ့်ယိုလျက်ရှိကြသည်။ ရေပိုက်အားလုံးလောက်ကိုပင် ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့ကို ဂဟေဆော်ထားသော်လည်း အများစုမှာမူ သံပြားနှင့် ပတ်ထားသည်။ ဝါယာကြိုးနှင့် တုပ်နှောင်ထားသည်။

ယင်းအတွက် ဖိအားတိုင်းကိရိယာကို ဂရုပြုပြီး ကြည့်နေရသည်။ ဤစက် အသစ်ဘဝတုန်းကဆိုလျှင် စတုရန်းတစ်လက်မလျှင် ပေါင်ရှစ်ဆယ် ရှိသဖြင့် သင်္ဘောသည် တစ်နာရီလျှင် ရေမိုင်တစ်ဆယ့်နှစ်မိုင် ခုတ်မောင်းနိုင်ပါသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ဖိအားတစ်ဆယ့်ငါးပေါင် သာသာကလေးသာ ရှိသဖြင့် ရေမိုင်လေးမိုင်ထက်ပိုပြီး မသွားနိုင်တော့ပါ။ သို့ဖြင့် အောလနတ်သည် ဖိအားကို မနည်းမများအောင် ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်နေရသည်။ မီးဖိုတွင် ထင်းလျှော့ပြီး ထိုးရသည်။

ဆီထည့်ရသည့် လုပ်ငန်းမှာလည်း ယနေ့ခေတ်လို အလိုအလျောက် ဆီထိုးခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဆလင်ဒါများ၏ ထိပ်တွင်ရှိသော ဆီခွက်ကလေးများ

တွင် ဆီလိုက်ပြီး ထည့်ပေးရပါသည်။ သို့ဖြင့် အောလနတ်သည် အာဖရိက ဧကရီ ခုတ်မောင်းနေသည့်ကာလတွင် လှောင်အိမ်ထဲက ရှဉ့်တစ်ကောင်လို လှုပ်ရှားနေရတော့သည်။ ဤသင်္ဘောကို သတ္တုတွင်းမှနေ၍ သာသနာပြု စခန်းအထိ သူ တစ်ယောက်တည်း မောင်းလာနိုင်ခဲ့သည်မှာ မှတ်သားစရာ ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါကဆိုလျှင် သူသည် သင်္ဘောကိုလည်း ပဲကိုင်ရသေး သည်။ အခြားလုပ်စရာရှိသည်များ အားလုံးကိုလည်း လုပ်ဆောင်ရသည်။

“ထင်း မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံး ကျောက်ချမှဖြစ် တော့မယ်”

အောလနတ် အလုပ်များနေရာမှ ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ မီးခိုး များဖြင့် ညစ်ပေနေသည်။ ချွေးကြောင်းကြီးများ စီးကျနေသည်။

ရိစ်သည် နေဝင်သွားရာ ကမ်းခြေဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

“ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်မတို့ ညအိပ်နိုင်မယ့် နေရာတစ်နေရာ ရှာကြမယ်”

အင်ဂျင်စက်သံ ညှိုးညံ့စွာဖြင့် သူတို့ဆက်ပြီးသွားကြသည်။ ရေကြောင်း များ ခွဲဖြာသွားသောနေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သည်အထိဖြစ်သည်။ အောလနတ် သည် သူ၏ အင်ဂျင်ကို နောက်ဆုံးတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သင်္ဘော ဦးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားရောက်သည်။

“ဒီဘက်ကိုကွေ့ မစွ”

လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာပြရင်း သူ ဟစ်အော်သည်။

ရိစ်က တက်မကျင်ကို တွန်းလိုက်သောအခါ သူတို့သည် ချောင်း ပေါက်ကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

“ဒီဘက်ကို ထပ်ကွေ့။ ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်း။ အဲဒီမှာ ချောင်း ပေါက်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီထဲကိုဝင်။ ဖြည်းဖြည်း အဲဒီထဲကိုဝင်”

သူတို့သည် ယခုအခါ သစ်ပင်များအုပ်မိုးလျက်ရှိသော ချောင်းငယ် တစ်ခုထဲတွင် ရေစီးကို ဆန်တက်လျက်ရှိကြသည်။ ကမ်းစပ်တွင် ရေတိုက် စားသဖြင့် ပေါ်နေသော အမြစ်များသည် ခြင်းတောင်းတစ်ခု ရက်ထားသလို ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ အာဖရိက ဧကရီသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ရေကြောင်းကို ဆန်တက်နေသည်။ အောလနတ်သည် ကျောက်ဆူးကို ပစ်ချ

လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ပြန်ပြေးကာ စက်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ သင်္ဘော
ကျောက်ဆွဲကာ ရပ်သွားသည်။

ရိစ်သည် သင်္ဘောမောင်းနှင်မှု လုပ်ငန်းတွင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ
သည်။ ဤလုပ်ငန်းများကို သဘောပေါက် နားလည်ခြင်းရှိသဖြင့်လည်း
ကျေနပ်နေမိသည်။ သူမသည် ရထားဖြင့် ခရီးသွားစဉ်က ရထားသင်္ဘော
များကို နားလည်ရန် မကြိုးစားခဲ့ပါ။ အီတလီပထမအရာရှိကလည်း သူမကို
သင်္ဘောမောင်းနှင်မှု လုပ်ငန်းတွင် စိတ်ဝင်စားအောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။
ယခုမူ သူမသည် သင်္ဘောနှင့်ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးသောအချက်များကို
နားလည်လျက်ရှိပေပြီ။ သင်္ဘောကို ကျောက်ချလျှင် သင်္ဘောဦးကို ရေစီး
ကြောင်းဘက် လှည့်ထားရမည်။ အကြောင်းမှာ ကျောက်ဆူးသည်
သင်္ဘောဦးတွင် ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အောလနတ်သည် ကျောက်ဆူး
ရွေ့ပါခြင်း ရှိ မရှိကို အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချပြီး ပဲ့စင်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဖူး... အတော်ပန်းတဲ့ အလုပ်ပဲ မစ္စ။ ကျွန်တော်တော့ သောက်
လိုက်ဦးမယ်”

သူမ၏နံဘေးရှိ ကြောင်အိမ်တစ်ခုအတွင်းမှ ညစ်ပေနေသော
ကြွေရေခွက်တစ်လုံးကို သူ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒုတိယတစ်လုံး
ကို ထုတ်ယူရင်း-

“တစ်ခွက်လောက် သောက်မလား မစ္စ”

သူမမေးလိုက်သည်။

“မသောက်ဘူး”

ရိစ် တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ဖြေလိုက်သည်။ ဆင်မြူရယ် အမြဲတမ်း
ပြောဆိုလေ့ရှိသော ရမ်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိစ်
ရုတ်ခြည်းပင် သိရှိလိုက်သည်။ သူမက စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေမိသည်။
အောလနတ်သည် သူထိုင်သော ထိုင်ခုံအောက်မှနေ၍ ထင်းရှူးသေတ္တာ
တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သေတ္တာတွင်းမှနေ၍ ရေနှင့်တူသော
အဖြူရည်များ ပါရှိသည့် ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကြွေခွက်
ထဲသို့ ၎င်းအရည် တော်တော်များများကို လောင်းထည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါဘာလဲ”

ရိစ် မေးလိုက်သည်။

“ဂျင်၊ သူနဲ့ ရောသောက်စရာ မြစ်ရေပဲရှိတယ် မစ္စ”

အောလနတ် ဖြေသည်။

အရက်ပြင်းများနှင့် ပတ်သက်သော ရိစ်၏ အသိသည် ဝေဝါးနည်းပါးလှသည်။ အရက်ပါသော စားပွဲတွင် သူမ ပထမဆုံး ထိုင်ဖူးသည်မှာ အီတလီ သင်္ဘောပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ မရမ်းရောင် ဝိုင်အရက်ကို သူမနှင့် သူမ၏ အစ်ကိုတို့က မသောက်ဟုငြင်းဆန်သောအခါ သင်္ဘောအရာရှိများက အတော်ကလေး သဘောကျသွားကြပုံရှိသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှာက အစားအစာ တည်ခင်းတိုင်း ဝိုင်အရက်ပါစမြဲ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်တွင် သူမ၏ အစ်ကို ဘုန်းကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းရွက်စဉ်က အရက်နှင့် အရက်၏ဆိုးကျိုးများ အကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်ကို သူမ ကြားခဲ့ရသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုရန် လာရောက်သူများတွင် အရက်စွဲနေသူများကို သူမ တွေ့ရှိရသည်။ ရံဖန်ရံခါ တွင် သူမသည် ထိုလူများကို အရက်မသောက်ရန် ပြောဆိုရသည်။ ဆင်မြူရယ်သည် ဗဟိုအာဖရိကတွင် သာသနာပြုခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကာလလုံး မှာပင် တိုင်းရင်းသားများကို အရက်မသောက်ရန် ပြောဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် အကျိုးမဖြစ်ထွန်းခဲ့ပါ။ တိုင်းရင်းသားများတွင် အရက်သောက်သည့် ပွဲတော်များ ရှိသည်။ ၎င်းတို့ အရက်မူးယစ်ပြီး ဆူညံအော်ဟစ်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အကုန်လုံးပင် ခေါင်းကိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

လူဖြူတွေကလည်း အရက်သောက်ကြသည်။ သို့သော် ဆင်မြူရယ်၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် သူတို့သောက်ကြသည်မှာ ရမ်ဖြစ်သည်။ ယခု မြင်တွေ့နေရသော ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် ဂျင် မဟုတ်ပါ။ ဆင်မြူရယ်သည် ရမ် အရက်သောက်ခြင်း၊ တိုင်းရင်းသူများနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်း၊ တိုင်းရင်းသားတို့ကို မတရားခိုင်းစေခြင်းတို့ကို ခေါင်းသုံးလုံး ရန်သူကြီးအဖြစ် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ပါသည်။ ယခုအခါတွင် သူမသည် ဤဒုစရိုက်မူ သုံးခုအနက် ပထမဆုံးဖြစ်သော ဒုစရိုက်မူနှင့် ပက်ပင်းတွေ့နေရပါပြီ။ အရက်သည် လူတွေကို ရူးသွပ်စေပါသည်။ အရက်သည် လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်

ကိုရော စိတ်ကိုရော ပျက်စီးစေပါသည်။ အရက်သည် ဤကမ္ဘာတွင်လည်း ပျက်စီးစေပြီး နောက်ဘဝတွင်လည်း ပျက်စီးစေပါသည်။

အောလနတ်သည် လွတ်နေသော မတ်ခွက်ဖြင့် မြစ်ထဲမှရေကို ခပ်ယူ လိုက်ပြီး အရက်ခွက်ထဲသို့ အမှိုက်အမှုန်များ သိပ်မပါစေရန် သတိထားပြီး လောင်းထည့်ပါသည်။ ရိမ် အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူမက ကန့်ကွက်လိုက်ချင်သည်။ ထိုအရာဆိုးကြီးကို ဆွဲယူ၍ပင် ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူမက မလှုပ်မယှက်ပင်ရှိသည်။ အောလနတ်သည် ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော အရည်ကြီးကို သောက်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် တို့လျက်နေသည်။

“အခုမှ ကောင်းသွားတယ်”

သူ ပြောလိုက်သည်။

မတ်ခွက်ကို သူ ချထားလိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် ရူးသွပ်သည့် အသွင် မရှိပါ။ သီချင်းမဆိုပါ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဒဿိဒယိုင် ဖြစ်မနေပါ။ ထိုအစား သူသည် နှုတ်ခမ်းတွင် ဒုစရိုက်ရည်များ စွတ်စိုလျက်ဖြင့်ပင် ရိမ်အတွက် ကောင်းကင်ဘုံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ညစာ စားကြရင် ကောင်းမယ်။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လောက် သောက်မလား မစ္စ”

လက်ဖက်ရည်။ ပူအိုက်ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း၊ မောပန်းခြင်းနှင့် စိတ်လှုပ် ရှားခြင်းတို့က သူမကို ထောင်းထောင်းကြေစေတော့သည်။ သူမသည် နှမ်းခွေပြီး မလှုပ်ချင်မရှားချင် ရှိနေရတော့သည်။ သူမ၏ လက်ချောင်းသည် နာကျင်ခြောက်ကပ်လျက် ရှိတော့သည်။ ထိုအခိုက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ သူမသည် လှုပ်ရှား တက်ကြွလာရတော့သည်။ ဆင်မြူရယ်နှင့် သူမသည် တစ်နေ့လျှင် လက်ဖက်ရည် ဆယ့်နှစ်ခွက်လောက် သောက်ခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာရှိပါပြီ။ ကနေ့မူ သူမသည် တစ်ခွက် မျှ မသောက်ရသေးပါ။ အခြားဘာတစ်ခုမျှလည်း မစားရသေးပါ။ လက်ဖက် ရည်။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်၊ လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်၊ လက်ဖက်ရည် ခြောက်ခွက်လောက် ပြည့်ပြည့်ကြီး၊ ပြင်းပြင်းကျကျကြီး သောက်လိုက်ရလျှင်

ဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်ချေမည်နည်း။ သူမ၏ စိတ်အာရုံတွင် လှပသော လက်ဖက်ရည်ပွဲများကို မြင်ယောင်လာတော့သည်။

“လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်တော့ သောက်ချင်တယ်”

သူမ ပြောလိုက်သည်။

“ဘွိုင်လာအိုးထဲမှာ ရေနွေးဆူနေတုန်းပဲ။ ဖျော်လိုက်ရင် ဘာမှမကြာဘူး”

အောလနတ် မတ်တတ်ထရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ စားရသော စည်သွတ်ဘူးထဲမှာ အမဲသားသည် အပူရှိန်ပြင်းလွန်းသဖြင့် အရည်တစ်ဝက်၊ အဖတ်တစ်ဝက် ဖြစ်နေသည်။ ဒေသဖြစ်ပေါင်မုန့်မှာ ညိုပြီး မည်းနေသည်။ သို့သော် လက်ဖက်ရည်က ကောင်းမွန်လှသည်။ ရိစ်သည် နို့အဖြစ် နို့ဆီကိုသာ အသုံးပြုရသည်။ သာသနာပြုစခန်းတွင်ဆိုလျှင် ဗွန်ဟန်နီကင်း ယူမသွားခင်အထိ နွားမတွေ ရှိနေသည်။ သို့သော် နို့ဆီနှင့်သောက်ရသည့်တိုင် လက်ဖက်ရည်က အရသာမပျက်ပါ။ သူမက လက်ဖက်ရည်ကို ပြင်းပြင်းကျကျ သောက်သည်။ မတ်ခွက်ကြီးနှင့် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ပါသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ထဲတွင် အပူချိန်များ ကြွတက်လာပြီး ချွေးများထွက်လာသည်။ တစ်နေကုန်ထွက်ခဲ့သော စေးကပ်ကပ် ချွေးမျိုး မဟုတ်ဘဲ ချွေးစိုစိုအေးအေးကလေးသာ ဖြစ်တော့သည်။

“သတ္တုတွင်းက ဘယ်လဂျီယံတွေ ဘယ်တော့မှ လက်ဖက်ရည် မသောက်ကြဘူး။ သူတို့က အကောင်းကို နားမလည်ကြဘူး”

အောလနတ်က သူ၏ လက်ဖက်ရည်ခွက်ပေါ်တွင် စောင်းငဲ့ထားသော နို့ဆီဘူးကို ပြန်ဖယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အင်း”

ရိစ်က စကားလိုက် လိုက်သည်။ သူမက အောလနတ်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် မှတ်ယူလျက် ရှိချေပြီ။ သူမက ခြင်တွေကို ဒေါသမပါဘဲ လက်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်ခွက်များကို ဆေးကြော သိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ အောလနတ် ထလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။ အလင်းရောင်က ပျောက်ကွယ်စပြုနေပြီ။

“ဒီချောင်းကလေးထဲမှာ မိကျောင်းတွေများ မြင်မိသလား မစ္စ”
သူ မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း”

“ဒီနေရာမှာ သူတို့အတွက် ရေတိမ်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ရေစီးက
သိပ်သန်လွန်းတယ်”

အောလနတ်က ပြောလိုက်သည်။ သူ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်
သည်။ ထို့နောက်-

“ကျွန်တော် အိပ်ရာမဝင်ခင် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်မလည်း ချိုးမယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် သင်္ဘောဦးမှာ သွားပြီး ကျောက်ကြီးကိုကိုင်ပြီး
ချိုးမယ်။ မစ္စက ဒီမှာနေပြီး ကြိုက်သလိုချိုးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် မကြည့်ကြရင် ပြီးတာပဲ”

ရိစ်သည် ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာပင် အဝတ်အစားများကို ချွတ်နေမိတော့
သည်။ ဆယ်ပေလောက်အကွာတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်း သည်
အတိုင်း ပြုလုပ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ခြောက်လက်မခန့်
ထူသော ခေါင်းတိုင်ကလေးတစ်ခုကသာ ခြားနားနေသည်။ သို့သော် အရေး
မကြီးပါ။ သူမ၏မျက်လုံးထောင့်မှနေ၍ ဖြူရေးရေးသဏ္ဍာန်တစ်ခု သင်္ဘော
ဦးမှ လျှောဆင်းသည်ကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ရေထဲတွင် ကူးခပ်နေသည့်
အသံများကို ကြားရသည်။

သူမသည် ပဲ့ပိုင်း သင်္ဘောဘေးကာ နိမ့်နိမ့်ပေါ်တွင် ဗလာကိုယ်တီး
ထိုင်ကာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ထဲသို့ ချလိုက်သည်။ လျင်မြန်သော
ရေစီးကြောင်းက ခြေထောက်များကို တိုက်ဖြတ်စီးဆင်းသည်။ အေးမြခြင်း
ရှိလှသည်။ သူမကို ရေထဲသို့ ဆင်းလာရန် မြူဆွယ်လျက်ရှိတော့သည်။
သို့ဖြင့် သူမသည် သင်္ဘောဘေးကိုကိုင်ပြီး ရေထဲသို့ တစ်ကိုယ်လုံးမြုပ်ချ
လိုက်သည်။ ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်နေသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။
သာသနာပြု စခန်းရှိ ရေနွေးကန်တွင် တိုင်းရင်းသားတွေများ ချောင်းကြည့်

နေမည်လားဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ချိုးရသည်ထက် အများကြီးကောင်းမွန် ပါသည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူမသည် သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။ သို့သော် ထိုအလုပ်က မလွယ်ပါ။ ရေစီးအားကလည်း ဆွဲထားသည်။ သင်္ဘောနောက်ကာကလည်း မြင့်နေသည်။ အတော်ကြီးကို ကြိုးစားပြီးတက်မှ အပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သည်တော့မှ သူမသည် အပေါ်သို့တက်ရန် အခက်အခဲရှိနေစဉ် အောလနတ်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းရန် စိတ်ကူးမိခဲ့သည်။ သည်စိတ်ကူးအတွက် သူမကို အပြစ်တင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သော် လည်း သူမ အပြစ်မတင်မိပါ။ သူမ၏ အဝတ်ထည့်သော သံသေတ္တာထဲမှ တဘက်တစ်ထည်ကို ထုတ်ပြီး ကိုယ်ကိုသုတ်သည်။ ပြီးမှ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်သည်။

ယခုအခါ မှောင်နေပြီဖြစ်သည်။ အတော်ကြီးပင် မှောင်နေပြီ။ ဇာမ်း ပေါ်မှ ပိုးစုန်းကြူးကလေးကို မြင်နေရပြီ။ ကုန်းပေါ်မှ အသံများ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားပြီ။ ရေစီးသံက ပိုမိုကျယ်လောင်လျက် ရှိတော့သည်။

“မစ္စ ပြီးပြီလား”

အောလနတ် ပဲ့ပိုင်းသို့ လျှောက်လာရင်း လှမ်းအော်ကာမေးသည်။

“ပြီးပါပြီ”

ရိစ် ဖြေလိုက်သည်။

“မိုးရွာလိုရှိရင် စိတ်ချရအောင် မစ္စ ဒီပဲ့စင်မှာပဲအိပ်ပေါ့။ ကျွန်တော် ဖောင်နှစ်ထည်လောက် ယူလာပေးမယ်။ သန့်ပါတယ်။ သန်းတွေမရှိပါဘူး”

“ရှင်ကကော ဘယ်မှာအိပ်မလဲ”

“ဦးပိုင်းမှာ အိပ်မယ် မစ္စ။ အဲဒီသေတ္တာတွေကို ခုတင်တစ်ခု ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ”

“ဘာပြောတယ်။ ယမ်းဘီလူးတွေ ပေါ်မှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စ။ သူတို့ မပျက်စီးနိုင်ပါဘူး”

သူမ မေးသည်က ဤအဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ပါ။ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သော ယမ်းဘီလူးတွေပေါ်တွင် တက်အိပ်သည်ဆိုခြင်းက

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် အများကြီး ဆန်းနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤအတွေးကို စိတ်ထဲက ဖျက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ယခုအချိန်တွင် အရာရာသည် ဆန်းကြယ်လျက်ရှိသည် မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ပြီ”

သူမ တိုတိုတုတ်တုတ် ဆိုလိုက်သည်။

“စောင်တော့ သေသေချာချာ ခြုံအိပ်” အောလနတ်က သတိပေးလိုက်သည်။ “မြစ်ထဲမှာ လင်းအားကြီးပိုင်းရောက်လာရင် အေးတယ်။ အခု မြူတွေဆိုင်းနေတာကြည့်”

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မြူနှင်းများ လွင့်ပါးလျက်ရှိသည်။

“ဟုတ်ပြီ”

ရိစ် ထပ်ပြီးပြောလိုက်သည်။

အောလနတ် ဦးပိုင်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ရိစ် အိပ်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ သည်စောင်တွေကို လူဖြူတွေ ခြုံခဲ့သလား၊ လူမည်းတွေ ခြုံခဲ့သလား၊ သန့်သလား၊ မသန့်ဘူးလားဆိုသည်တို့ကို သူမ မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။ သူမ၏ကိုယ်ကို စောင့်တွေနှင့်ပတ်ပြီး ကြမ်းခင်းမာမာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ရသည်။ သူမ၏ အဝတ်အစားအချို့ကို ခေါင်းအုံးအဖြစ် ပြုလုပ်ရသည်။

သူမ၏စိတ်အစဉ်တို့သည် ချားရဟတ်ကဲ့သို့ရှိပြီး ဆက်စပ်မှုမရှိသော အတွေးများက လည်ပတ်လျက်ရှိကြသည်။ သူမ၏အစ်ကိုသည် သည်မနက်ကမှ သေဆုံးခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ၏စိတ်ထဲတွင် တစ်လလောက်ရှိပြီဟု ထင်နေသည်။ သူ၏ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာကို ခပ်ရေးရေးသာ မှတ်မိတော့၏။ သူမက မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသော်လည်း အမြင်အာရုံတွင် အမြှုပ်ထနေသော ရေယက်များ၊ လှိုင်းပွက်နေသော စည်းတိမ်များနှင့် တသွင်သွင်စီးနေသော ရေအလျဉ်တို့ကိုသာ မြင်ယောင်လျက်ရှိသည်။

ရေကန်ကြီးကို စိုးမိုးနေသော ကွန်နီဂျင်လူဆီကို သူမ စဉ်းစားမိသည်။ သူမ၏ အပျိုစင်အိပ်ရာနှင့် တစ်ကိုက် နှစ်ကိုက်လောက်တွင် ရှိနေသော အောလနတ်ကို စဉ်းစားမိသည်။ သင်္ဘောဆားတစ်ဖက်တွင် ပျောက် ဝင်သွားသော သူ၏အဝတ်မဲ့ကိုယ်ကို စဉ်းစားမိသည်။ နောက်တစ်ခါ ကွယ်လွန်သွား

mgyoe.com

သော ဆင့်မြူရယ်အကြောင်းကို တွေးမိပြန်သည်။ သူမသည် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့် ဖြစ်နေသည်။ ခြင်တွေက သရဲသဘက်တွေလို ထိုးကိုက်လျက် ရှိကြသည်။ အောလနတ်၏ တွဲလောင်းကျနေသော စီးကရက်ကို သူမ တွေးမိပြန်သည်။ သူမနှင့်အတူ လိုက်ပါရန် မည်သို့ ပြောဆိုရမည်ကိုလည်း သတိရမိသည်။ သူတို့ ကျောက်ချလိုက်သည့်အချိန်တွင် ရေပြင်ပေါ်တွင် အလင်းအမှောင်များ ပြေးလွှားနေသည်ကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။ နောက် ဆုံးတွင် သူမသည် အတွေးချာချာလည်ရင်းနှင့်ပင် အိပ်မောကျသွားလေတော့ သည်။

ရိပ်သည် တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော် သူမကို မိုးကနှိုးခဲ့သည်။ မိုးရယ်၊ မိုးကြိုးရယ်၊ လျှပ်စီးတို့ရယ်ဖြစ်သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူမသည် မာကျောသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်း ရင်း မိမိ ဘယ်ရောက်နေသနည်းဆိုသည်ကို အတော်ကလေးကြာအောင် စဉ်းစားယူရသည်။ သူမ၏ပတ်ပတ်လည်လည်တွင် အသံဗလံများက အဝီစိ ပွက်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ သည်လိုမိုးမျိုးက ဗဟိုအာဖရိက တစ်ခုတည်းမှာ သာ ရွာသွန်းနိုင်ပေသည်။ မိုးပေါက်များက သူမ၏ ခေါင်းထက်မှ အမိုး ပေါ်သို့ ဗုံခေါက်သလို ကျရောက်နေကြသည်။ အုပ်မိုးနေသော သစ်ကိုင်းများ မှ မြစ်ရေပြင်အတွင်းသို့ ရေများစီးကျနေသည်က ရေတံခွန်လေးများသဖွယ် ဖြစ်သည်။ လျှပ်ပြက်လိုက်သည့် အလင်းရောင်က အမှောင်ကြီးစိုးသော မြစ်မြွှာအားလုံးကို လင်းထိန်သွားစေသည်။ မိုးချုန်းနေသည်ကလည်း အပြတ် အတောက်မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် လေပြင်း ကလည်း တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောကို မြစ်ညာဘက်သို့ အနည်း ငယ် ဆန်တက်သွားစေသည်။ ယင်းအတွက်လည်း လေအရှိန် အနည်းငယ် လျှော့သွားသောအခါ ရေစီးက သင်္ဘောကို အောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆွဲချသည်။ ကျောက်ဆူးကြီးတွင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်မှာ ငလျင်ကလေးတစ်ခု လှုပ် လိုက်သည့်အလားပင်ဖြစ်သည်။

အမိုး၏ အောက်ဘက်မှ ဖြတ်သန်းသွားသောလေက ပူနွေးသော မိုးစက်များကို သူမ၏ မျက်နှာသို့ ရိုက်ပက်စေသည်။ များမကြာမီတွင်

အမိုးမှ မိုးတွေယိုလာသည်။ သူမ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရေတံခွန်ကလေးတွေ ကျလာကုန်တော့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် တစ်မဟုတ်ချင်းမှာပင် ဖြစ်ပျက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ခုနကလေးကပင် သူမ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ယခု သူမ ရွဲရွဲစိုပြီး ကသိကအောက် ဖြစ်နေရသည်။ သင်္ဘောကြီးက ကျောက်ဆူးကြီးတွင် ရုန်းဆောင့်လျက်ရှိသည်။ သင်္ဘော၏ ခါးလယ်ပိုင်းတွင် တစ်စုံတစ်ခု ရွှေ့လျားလျက် ရှိသည်။ လျှပ်ပြက်လိုက်သောအခါ သူမထံသို့ လေးဖက်ထောက်ပြီး လာနေသော အောလနတ်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်စုတ်ကလေးလို ရွဲရွဲစိုနေသည်။ သူ၏ အိပ်ရာကို တရွတ်ဆွဲယူလာသည်။ သူမ၏ နံဘေးသို့ သူရောက်လာသည်။ တအိအိ အော်မြည်နေသော ခွေးတစ်ကောင်ပမာ ဖြစ်သည်။ အမိုးမှ ယိုဆင်းနေသော ရေစီးကြောင်းက သူ၏ လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိသည်။

“ဖူး...”

သူက နေရာကို ရွှေ့လိုက်ရင်း ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ရိမ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ အမိုးမှ ရေစီးကြောင်းများ တိုက်ရိုက်ကျဆင်းနေခြင်း မရှိပါ။ လေထဲတွင် ပါလာသော မိုးမှုန်များနှင့် ကြမ်းပြင်မှ ပြန်ဝင်သော ရေစက်များဖြင့်သာ သူမက ရွဲစိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ပဲ့စင်အမိုးအောက်တွင် ဤကဲ့သို့ လုံခြုံသောနေရာကလည်း ဤတစ်နေရာပဲရှိသည်။ အောလနတ်သည် အမိုးမှ ယိုကျနေသော ရေတံခွန်များကို ရှောင်ရှားရင်း တစ်ချိန်လုံး အငြိမ်မနေနိုင်၊ ရွှေ့ပြောင်းနေရသည်။ သူ၏ သွားခိုက်ခိုက်ရိုက်သံကို သူမအနီးသို့ သူ ရောက်ရှိလာသော အခါများတွင် ရိမ်ကြားရသည်။ ထိုအခါတွင် သူမသည် လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး သူ့ကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဆွဲယူလိုက်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် သည်လိုအတွေးမျိုး ပေါ်မိသည့်အတွက် သူမမှာ ရှက်သွေးဖြာသွားရသည်။ အကြောင်းမှာ အောလနတ်သည် သူမကဲ့သို့ပင် ကလေးလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါချေ။

သို့ဖြင့် သူမထိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်လို့ရမလဲ”

“ဘာလုပ်လို့မှ မရဘူး မစ္စ”

“ရှင် ဘယ်နေရာမှာမှ မိုးခိုစရာ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး မစ္စ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိုးက သိပ်မကြာပါဘူး”

အောလနတ်သည် ဘဝ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ခံစားခဲ့ရသူ တစ်ဦးပမာ မနိုင်သောသည်းခံခြင်းမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ရေကျ တစ်ခုအောက်မှ တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လျက်ရှိသည်။ သည်လို အခြေအနေ မျိုးတွင် ဆင်မြူရယ်ဆိုလျှင် စိတ်တိုလျက်ရှိပေမည်။ ရိစ်က ယောက်ျားတွေကို ဆင်မြူရယ်နှင့်ပဲ စံထားပြီးကြည့်သည်။ အကြောင်းမှာ သူမသည် ဆင်မြူရယ် မှ တစ်ပါး ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကိုမျှ မသိရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရှင့်အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာ”

ရိစ် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

အကယ်၍ ‘သူ့အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာ’ ဟုဆိုလျှင် ပို၍ ရင်းနှီးစာနာရာ ကျပေမည်။ သို့သော် သူမက ဘယ်တုန်းကမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ‘သူ’ ဟု မသုံးခဲ့ပါ။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ရိစ် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် အောလနတ်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေရာရွှေ့ရုံသာ ရွှေ့လိုက်သည်။

ထို့နောက် မုန်တိုင်းသည် အလာတုန်းကလိုပင် မြန်မြန်ကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ တစ်နာရီတွင် မိုးရေချိန် တစ်လက်မ ရွာသွန်းပြီး တစ်နှစ်လုံးတွင် မိုးရေချိန်လက်မ နှစ်ရာရွာသွန်းတတ်သော နိုင်ငံများသည် တကယ်တော့ တစ်နှစ်လျှင် နာရီပေါင်း နှစ်ရာလောက်သာ မိုးရွာတတ်ပေသည်။ အတော်ကလေး ကြာသည်အထိတော့ သစ်ပင်များကို လေတိုးနေပြီ မိုးပေါက်များက ကျဆင်းနေဆဲရှိသည်။ သို့သော် ခဏကြာမှပင် လေငြိမ်သွားပါသည်။ ထိုအခါတွင် ညအလင်းရောင် လဲ့လဲ့ကလေး ကျန်ရှိနေတော့

သည်။ အရုဏ်ဦး တိတ်ဆတ်ခြင်းဝယ် သစ်မြစ်များကို မြစ်ရေစီးတိုက်သံသာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ နေ့သည် အပြေးအလွှားပင် ရောက်ရှိလာသည်။ နေ၏ အလင်းရောင်နှင့် အပူရောင်တို့သည် ကြမ်းတမ်းရက်စက်ခြင်း မဖြစ်တော့ဘဲ ဘဝ၏ ပူနွေးမှုနှင့် ကြည်လင်မှုကို ပေးနေကြတော့သည်။ ရိပ်နှင့် အောလ နတ်တို့ အိပ်ရာမှ ထကြသည်။ မြစ်တစ်ခွင်လုံးသည် အငွေ့တထောင်း ထောင်း ထလျက် ရှိတော့သည်။

“ကျွန်မတို့ ခရီးမဆက်ခင် ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးသလဲ”

ရိပ် မေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ခရီးဆက်ရုံ မှအပ တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်စရာရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။ အောလနတ်က မုတ်ဆိတ်မွေးများကို ကုတ်ခြစ်လိုက်ပြီး-

“ထင်းမရှိဘူး၊ ထင်းရှာရမယ်။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ သစ်ပင်ခြောက် တွေ အများကြီးရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သင်္ဘောထဲက ရေတွေကို စုပ်ထုတ် ပစ်ရမယ်။ သင်္ဘောကြီးက အကုန်လုံးစိမ့်နေပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ဒီမိုးကြီးနဲ့ ဆိုတော့...”

“ကျွန်မကို ရေ ဘယ်လိုစုပ်ထုတ်ရမယ်ဆိုတာ ပြပေးပါ”

သို့ဖြင့် ရိပ်သည် လက်ဆွဲရေစုပ်စက်နှင့် မိတ်ဖွဲ့ရတော့သည်။ ရေစုပ် စက်က သင်္ဘောပေါ်ရှိ အခြားပစ္စည်းများအားလုံးကဲ့သို့ပင် ဟောင်းနွမ်း ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သည်။ သဘောတရားအားဖြင့်တော့ ရေစုပ်စက်ကလေးကို သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ချပြီး လက်ကိုင်ကို အထက်အောက် ဆွဲချည်မြှောက်ချည် ပြုလုပ်ပေးဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သင်္ဘောကြမ်းခင်းအောက်ရှိ ရေများကို စုပ်ယူပြီး ဘေးရေပေါက်မှနေ၍ ရေထဲသို့ သွန်ချမည်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကို ရေစုပ်စက် ရှိသောဘက်ကို စောင်းနေအောင် ပြုလုပ်ပေးထားပြီး စုပ်ခဲ့လျှင် ဝမ်းထဲမှ ရေများအားလုံး ကုန်သွားမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သည်ရေစုပ်စက်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရသည်က မလွယ်ပါ။ ၎င်းသည် ပိတ်ဆို့နေတတ်သည်။ ညပ်နေတတ်သည်။ ကျပ်နေတတ်သည်။ လက်များကိုပေါက်ပြဲစေတတ်သည်။ သို့ဖြင့် ဤအလုပ်သည် မြင်းဆိုးတစ် ကောင်ကို ကိုင်တွယ်ရသည့်အလား ဖြစ်တော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရိပ်

သည် ဤရေစုပ်စက်ကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် မုန်းစရာအကောင်းဆုံးအဖြစ် မှတ်ယူခံ
တော့သည်။ အောလနတ်က သူမကို မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ဟု သင်ပြပေးသည်။

“ထင်းတွေသာ ရှင် သွားရှာပါ။ ဒါကို ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်”

ရိစ်က ရေစုပ်စက်ကိုတပ်ဆင်ပြီး လက်ကိုင်ကိုဆွဲကိုင်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။

အောလနတ်သည် သင်္ဘောပေါ်ရှိ အခြားပစ္စည်းများကဲ့သို့ပင် သံချေး
တက်ပြီး ဟောင်းမြင်းနေပြီဖြစ်သော ရဲတင်းတစ်လက်ကို တစ်နေရာမှ
ထုတ်ယူလာသည်။ ထို့နောက် ကမ်းခြေထက်တွင် လှေဆိုင်းကြီးချိတ်ကို
ပစ်စိုက်ပြီး ပဲ့ဆိုင်းကြီးကိုဆွဲကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သူသည်
မြွေကြောက်ရသဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း သတိထားနင်းကာ တောအုပ်တွင်းသို့
ဝင်ရောက်သွားသည်။

နံနက်ခင်း၏ လန်းဆန်းမှုကို ဤလိုမျိုး ချေမှုန်းပစ်နိုင်သော အလုပ်
ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြားမရှိပါ။ ရိစ်၏ မျက်နှာပြာနှမ်းလျက်ရှိသည်။ ချွေးတွေ
ရွဲရွဲလျက်ရှိသည်။ မကြာမကြာဆိုသလို အောလနတ်သည် ထင်းတုံးတွေနှင့်
ပြန်ရောက်သွားပြီး ထင်းပုံကြီးတွင် ဖြည့်ပုံသည်။ ထို့နောက် သူသည်
ပဲ့ဆိုင်းကြီးကို ဆွဲကိုင်လျက် ထင်းတုံးများကို သင်္ဘောပေါ်သို့ ခက်ခဲပင်ပန်း
စွာ တင်သည်။

ရိစ်သည် ရေစုပ်သည့်အလုပ်ကို ရပ်ထားပြီး သူ့ကို သွားရောက်
ကူညီသည်။ ယခုအခါ သင်္ဘောကြမ်းအောက်တွင် ခလောက်ဆန်သော
ရေအနည်းငယ်မျှသာ ရှိတော့သည်။ ခါးလောက်မြင့်သော ထင်းပုံကြီးကို
သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်မိသောအခါ သူတို့ အသက်ဝဝရှူပြီး တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ... ခရီးဆက်ကြမယ်”

ရိစ် ပြောလိုက်သည်။

“မနက်စာ မစားတော့ဘူးလား။ လက်ဖက်ရည်လေ”

အောလနတ်က ပိုင်ကွက်ကို ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

“သွားနေရင်းနဲ့ သောက်ကြမယ်။ လောလောဆယ် အခု သွားကြမယ်”

ရိစ် တုံ့ပြန်သည်။

သူမက တစ်သက်လုံးပင် ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ပြီး ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသူ တစ်ဦးပမာပြောလိုက်သော်လည်း တကယ်တော့ သူမသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏လောင်းရိပ်အောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆင်မြူရယ်က ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမျှသာမက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် မိန်းမများအပေါ်တွင် နှစ်ထပ်ကွမ်း၊ သုံးထပ်ကွမ်း၊ လေးထပ်ကွမ်း ခိုင်းပိုင်ခွင့် ရှိနေသည်။ ရိစ်သည် သူ၏ အကြံပေးချက်များနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို အမြဲတမ်းပင် လိုက်နာခဲ့ရသည်။

သို့သော် ယခုအခါတွင် သူမက တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည်။ ယင်း၏ တုံ့ပြန်မှုက ပြင်းထန်လှသည်။ သူမက စီမံကိန်းတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲခဲ့သည်။ အဘယ်အကြောင်းနှင့်မျှ ဤစီမံကိန်းကို အပျက်မခံနိုင်ပါ။ သူမတွင် စွန့်စားလိုစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်နေသည်။ သူမတွင် ကိန်းအောင်းနေသော မျိုးချစ်စိတ်က မသေးငယ်ပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် သူမက သန္နိဋ္ဌာန် ခိုင်မာစွာ ချထားသည်။ သူမသည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသာ အချိန်မရွေးစဉ်းစားနေမိသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ သေဆုံးရသည့်အတွက် လက်စားချေရမည်။ အာဏာပိုင်များက သူတို့အပေါ်တွင် ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ဖော်ကားမော်ကား လုပ်ခဲ့သည်များအတွက် လက်စားချေရမည်။ သည်အခါတွင် သူမ၏ပါးပြင်များ သွေးကြွပြီး ရဲရဲနီလာသည်။ တက်မကျင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက် ပိုပြီးတင်းကျပ်လာသည်။

အောလနတ် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ သည်အမျိုးသမီးက ရူးနေပြီဖြစ်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွင် သူမ၏အမိန့်ကို နာခံသည်ထက် သူမနှင့် အငြင်းအခုံ ပြုလုပ်သည်က ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးမားနိုင်သည်။ သို့သော် သူ၏ဘဝတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဘေးဒုက္ခများသည် အဆိုပါ ဘေးဒုက္ခများကို ရှောင်ကွင်းရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်းကိုကား အောလနတ် မတွေးမိပါ။ သို့ဖြင့် သူသည် လုပ်နေကျထုံးစံအတိုင်းပင် မီးဖိုတွင် မီးထည့်သည်။

ဘွိုင်လာအိုးကြီး ပူလာသောအခါ ဆီထိုးသောအလုပ်ကို လုပ်သည်။
ဘွိုင်လာအိုးကြီး ဆူပွက်သောအခါ သူက ရိမ်ကို အဖြေတောင်းခံသည့်
အနေဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။
ဤချောင်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတွင်းမှ သင်္ဘောကို အောလနတ် ဘယ်လို
မောင်းပြီး ထုတ်သွားမည်နည်းဟု ရိမ် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်။

ဤလုပ်ငန်းကို အောလနတ်အနေနှင့် အတော်ကြီးပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ဆောင်ရသည်။ ပထမဆုံး သူသည် ကျောက်ဆူးကြီးကို
ရစ်တင်သည်။ မရပါ။ အကြောင်းမှာ ရေစီးက သန်လွန်းနေသဖြင့် သင်္ဘော
ကို ကျောက်ဆူးကြီးရှိရာသို့ ဆွဲတင်နိုင်ခြင်းမရှိပါ။ သို့ဖြင့် သူသည် ပန်ကာ
ဝင်ရိုးကို လှည့်ပေးရသည်။ ထိုအခါ အာဖရိကဇကရီသည် ရေစီးကြောင်း
ကို တည့်တည့်ကြီး ဦးတိုက်သွားသည်။ သည်တော့မှ သူ ရှေ့ကိုပြောင်းသွား
ပြီး ကျောက်ဆူးကို ဆွဲတင်ရသည်။ သို့သော် သူသည် ချောင်းပေါက်အတိုင်း
ဆန်တက်သွားခြင်း မပြုပါ။ ချောင်းပေါက်သည် ရေကြောင်း ကောင်း
မကောင်း မပြောနိုင်ပါ။ ထို့အပြင် ဤချောင်းပေါက်များသည် အနည်းဆုံး
မိုင်ဝက်လောက် ရှည်လျားတတ်သည်။ သူသည် စက်ခန်းသို့ ပြေးသွားပြီး
စက်ရိုက်ကို လျှော့ချသည်။ သင်္ဘောကို ရေစီးတွင် မျောပါသွားစေသည်။

သည်မှာ သူမကလည်း တက်မကို ပြောင်းပြန်ကိုင်ရသည်။ ပဲ့အစား
ဦးပိုင်းကို ပြောင်းပြီးတွေးခေါ်ရသည်။ အောလနတ်သည် စက်ကို လွှတ်ထား
ခဲ့ပြီး ပဲ့စင်သို့ပြေးလာကာ သူမ၏ လက်ထဲမှ တက်မကျင်ကို ပြောင်းကိုင်
သည်။ သူက သူမကို စိတ်မချနိုင်ပါ။ သူသည် အာဖရိကဇကရီကို ပို၍
ကြီးမားသော ချောင်းမကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သည်အထိ ညင်သာစွာ မျော
ဆင်းသွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် စက်ခန်းသို့ ပြေးသွားပြီး စက်ကို
နောက်ပြန်ခုတ်စေသည်။ တစ်ဖန် သူသည် တက်မစင်သို့ ပြန်လာပြီး
သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းကို အထက်ဘက်သို့ ကွေ့ဝိုက်စေသည်။ သင်္ဘောဦးကို
ကမ်းနှင့်မတိုက်မိစေရန် သတိထားရသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သူသည် ဦးနှင့်ပဲ့
ပြောင်းချည်ပြန်ချည်ပြုကာ သင်္ဘောကို ရေကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းစေ
တော့သည်။ အောလနတ်၏ ရေကြောင်းပညာ တတ်ကျွမ်းမှုပင်ဖြစ်သည်။

ရိပ်သည် သူ လုပ်နေသည်များ အားလုံးကို နားမလည်သော်လည်း သဘော ကျ ချီးမွမ်းမိရသည်။ သူမက သူ့ကို ပြုံးလဲပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သို့သော် အောလနတ်တွင် အချီးမွမ်းခံနေစရာ အချိန်မရှိပါ။ စက်ခန်းဆီမှ အန္တရာယ် သင်္ကေတများ ပြလာသဖြင့် သူသည် တက်မကျင်ကို သူမအား လွှဲပေးကာ ရှေ့ဘက်သို့ ပြေးရလေတော့သည်။

အာဖရိကဧကရီသည် ချောင်းမကြီးအတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ စုန်ဆင်း လျက်ရှိသည်။ ရိပ်သည် သူ့ကို ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းကိုင်လျက်ရှိသည်။ ချောင်းမကြီးသည် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကျယ်အဝန်းရှိသဖြင့် ရေကြောင်း သွားလာမှု အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာမရှိပါ။ ရိပ်ကလည်း ရေမျက်နှာပြင် ပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အမှတ်သင်္ကေတများကို ကြည့်ရှုတတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ရေပြင်ပေါ်တွင် မြားဦးသဏ္ဍာန် ရေယက်များ ရှိနေလျှင် အောက် ဘက်တွင် သစ်ငုတ်တစ်ခုရှိကြောင်း သိရပါသည်။ ရေပြင်ပေါ်တွင် လှိုင်း ကြက်ခွပ်ကလေးများ ထနေလျှင် အောက်ဘက်တွင် စည်းသောင်ရှိနေပြီး ရေတိမ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရှိပါသည်။ ထို့အပြင် သူမသည် အာဖရိက ဧကရီ၏ ရေစူးဘယ်နှပေရှိကြောင်းကို သိရှိနေပြီး ရေအောက်ဘက်ရှိ အန္တရာယ်မှာလည်း အတော်ကလေး နက်ရှိုင်းနေကြောင်း တွေ့ရှိရလျှင် သင်္ကေတကို တစ်စုံတစ်ရာ ရေကြောင်းပြောင်းလဲစရာ မလိုကြောင်း နားလည် ပါသည်။ အထူးအရေးကြီးသော အန္တရာယ်တစ်ခုမှာ လေတိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လေပြင်းကလေးတိုက်သဖြင့် ရေပြင်တွင် လှိုင်းကလေးများ ထနေခဲ့လျှင် ရေပြင်အမှတ်အသားများကို မတွေ့မြင်နိုင်ဘဲ ရှိရတော့သည်။

သို့သော် ထိုနေ့က လေမတိုက်ပါ။ အခြေအနေအားလုံးပင် ကောင်း မွန်လျက်ရှိသည်။ ရွံ့နွံထူထပ်သော ကျွန်းများအကြားတွင် သွားလာနေရသ ဖြင့် ကမ်းပေါ်မှ စောင့်ကြည့်နေသည့် အန္တရာယ်ကို မစိုးရိမ်ရပါ။ ရေကြောင်း ကလည်း ကောင်းမွန်သည်။ အာဖရိကဧကရီ၏ စက်ကလည်း စိတ်ကောင်း ဝင်နေသည်။ သို့ဖြင့် သူမသည် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ပဲ့စင်တွင်ထိုင် ကာ လိုက်ပါသွားနေရသည်။ အောလနတ်မှာလည်း အားလပ်ချိန်တွေ ရရှိသဖြင့် နံနက်စာကို ပြင်ဆင်ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ သူက ရိပ်အတွက်

နံနက်စာကို ပို့ပေးသည်။ ရိပ်သည် သူ၏လက်မှ ဆီးချေးများကို ဂရုမပြု မိတော့ပါ။ တက်မကျင်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆိုင်းကိုင်ထားရင်း နံနက်စာ ကို အားရပါးရ စားသောက်ပါသည်။

ချောင်းရေစီးသည် တစ်နာရီလျှင် ရေမိုင် လေးမိုင်မျှရှိနေသဖြင့် သင်္ဘောကို ပိုပြီး မြန်မြန်ကြီး စုန်ဆင်းသွားစေတော့သည်။ ကမ်းစွယ်များ ကို ကွေ့သွားသည်မှာ ရှုမောဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။ ရိပ်သည် စီးဆင်းနေ သော ရေအကြောင်းကို အများကြီးပင် လေ့လာသိရှိနေရသည်။ ဝဲကလေး တွေနှင့် ဝဲကြီးတွေအကြောင်း နားလည်ရသည်။ ယင်းအချက်က နောက်ပိုင်း တွင် သူမအတွက် အများကြီးပင် တန်ဖိုးရှိပါသည်။

အပူရှိန် တိုးလာသည်။ နေမြင့်လာသဖြင့် သင်္ဘောသည် ကမ်းနှစ်ဖက် တွင် ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်ကြီး၏ အရိပ်ကို မခိုလှုံနိုင်တော့။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျရောက်လာသော နေပူရှိန်သည် တင်းပုတ် ကြီးနှင့် ထုသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။ ပဲ့စင်အမိုးအောက်တွင် ထိုင်နေသော ရိပ် သည်ပင်လျှင် စက်ခန်းမီးနှင့် ဘွိုင်လာအိုး၏ အပူရှိန်တို့ကို ခံစားနေရသည်။

အောလနတ်ကို ရိပ် သနားမိသည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိဘဲ မြစ်ထဲက ရေများကို မစစ်ဘဲ သောက်ခြင်းအတွက်လည်း စိတ် မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သာသနာပြု စခန်းမှာဆိုလျှင် ဆင်မြူရယ်နှင့် သူမတို့ သည် ရေကို ပထမစစ်သည်။ ထို့နောက် ကျိုချက်ပြီးမှ သောက်ပါသည်။ ရေထဲတွင် ရောဂါပိုးမွှားများ ပါရှိမလာစေရန် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ရေထဲ တွင် ဘာတွေပါလာမည်ကို ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ ရှိရသည်။ သူမက ပဲ့စင်အမိုး အောက်တွင် ရှိနေသဖြင့် အနည်းငယ်တော်သေးသော်လည်း အောလနတ် မှာမူ ချစ်ချစ်တောက်နေသော နေပူထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေရသည်။

သို့ရာတွင် အောလနတ်သည် အင်မတန်ဆိုးရွားသော အပူချိန်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ကျင့်သားရနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ပင်လယ်နီထဲ တွင် သွားလာနေသော ကုန်သင်္ဘောများတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ အပူချိန် ဒီဂရီ တစ်ရာလေးဆယ်လောက်ရှိသော စက်ခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် လေကောင်းလေသန့်ရရှိသော ယူလန်ဂါမြစ်ပေါ်တွင် အလုပ်

လုပ်ရသည်က နေပူထဲမှာဖြစ်သည့်တိုင် အများကြီးသက်သာသည်။ သူ့အနေနှင့် သည်ဘက်ပိုင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရသည်ကို မကျေနပ်ခြင်း အလျှင်းမရှိပါ။ သည်သင်္ဘောအိုကြီးကို ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်နေရသည်ကိုပင် ပျော်ပိုက်နေပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ချောင်းမကြီး ဆုံးသွားပြီ မြစ်မကြီးထဲသို့ သူတို့ ရောက်ရှိသွားကြပါသည်။ ကမ်းနှစ်ဖက်သည် သူတို့နှင့် အဝေးကြီးဖြစ်သွားသည်။ မိုင်ဝက်လောက်ပင် ကျယ်ပြန့်ခြင်းရှိသွားသည်။ တိမ်တိုက်များ ကင်းစင်သော မိုးကောင်းကင်အောက်တွင် ရေပြင်က ကြည်လင်ပြာလဲ့လျက် ရှိသည်။ သို့သော် သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ ဘေးတစ်ဖက်သို့ ငုံ့ကြည့်လျှင်ကား ညိုသောအသွင်ကို တွေ့နေရပါသေးသည်။

အောလနတ်သည် ဤဟင်းလင်းပြင်ကို သဘောမကျပါ။ ဗွန်ဟန်နီ ကင်း၏တပ်များသည် မြစ်ကမ်းတစ်နေရာရာတွင် ရှိနေနိုင်ပါသည်။ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို ကင်းစခန်းများ ချထားနိုင်ပါသည်။ အာဖရိကဧကရီအနေနှင့် ကျွန်းကလေးများအကြားတွင် သွားနေခြင်းသည်သာလျှင် လုံခြုံစိတ်ချရပါသည်။ အောလနတ်သည် သင်္ဘောဘေးကားပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကမ်းခြေနှစ်ဖက်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်ရှုလျက် ရှိပါသည်။

ရိပ်သည် သူ၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေမှုကို သတိပြုမိပါသည်။ ဘာကြောင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသည်ကိုလည်း သိရှိပါသည်။ သို့သော် သူမအနေနှင့်မူ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်မိပါ။ သူမက ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် ရှိသည်။ သူမ လုပ်ဆောင်နေသော တာဝန်ကို မည်သည့်အခြင်းအရာတစ်ခုကမျှ ဟန်တားခြင်း ပြုလိမ့်မည်ဟု သူမ မထင်မိပါ။ ဗွန်ဟန်နီကင်းက သူတို့ကို ဖမ်းဆီးသွားလိမ့်မည်ဟုလည်း လုံးဝမမျှော်လင့်မိပါ။ သူတို့ကို ဖမ်းမိသွားလျှင် ဗွန်ဟန်နီကင်းက မည်သို့များ ပြုလုပ်ချေမည်နည်းဟုလည်း အောလနတ် ပူပန်သလို သူမက မပူပန်မိပါ။

သို့သော် သူမသည် အောလနတ်၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေမှုကို သိရှိရသဖြင့် အာဖရိကဧကရီကို တစ်ဖက်အငူစွန်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် သစ်ပင်များ ပေါက်ရောက်နေသော ကမ်းပါးစောက်၏ အောက်

ခြေရင်း၌ ရှည်လျားသေးသွယ်သော ကျွန်းကလေးတစ်ခု၏ ထိပ်ပိုင်းကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ယခုအခါ ရိစ်သည် မြစ်၏သဘောကို သိရှိနေပြီဖြစ် သည်။ ကျွန်း၏ နောက်ဘက်တွင် ချောင်းပေါက်ကလေးတွေ အများကြီး ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်းကလေးများအကြားတွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ချောင်းပေါက်ကလေးများသည် အနည်းဆုံး ဆယ်မိုင်လောက်သွားမှ မြစ်မ ကြီးသို့ တစ်ကြိမ်ပြန်လည် ရောက်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

အာဖရိကဧကရီသည် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် ဖြတ်သန်းလျက်ရှိသည်။ သင်္ဘော၏ ပန်ကာဒလက်များသည် ရေအောက်၏ အငူအငုတ်များကို မကြာခဏ ခုတ်ထားသဖြင့် အတန်ငယ် ကွေးကောက် လျက် ရှိသည်။ ယင်းအတွက် ပန်ကာခုတ်သံသည် ဆူညံနေပြီး သင်္ဘောမှာ လည်း ချာလည်တုန်ခါလျက် ရှိတော့သည်။ သို့သော် ရိစ်သည်လည်း ယခုအခါ ဤအသံနှင့် တုန်ခါမှုများကို ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ ကို သတိမပြုမိတော့ဘဲ ရှိပါသည်။ ချောင်းပေါက်များအနီးသို့ ရောက်ရှိ သောအခါ ရိစ်သည် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ရှေ့ဘက်သို့ သေချာစွာ ကြည့်ရှု ပါသည်။ သူမသည် နေရောင်အောက်တွင် သင်္ဘောကြီးတစ်ခု၏ တက်မ စင်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ မျက်နှာကြီးကိုတင်းကာ မျက်လုံးများကို ကျဉ်းကျဉ်း ကာ ရှိနေရသည့် အဖြစ်ကို သတိမပြုမိပါ။ သူမ သတိပြုနေသည်က ရေယက်များနှင့် စည်းတိမ်များကိုသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် နေရောင်ကွဲကွဲအောက်မှာသည် ချောင်းငယ်ကလေးအတွင်း ရှိ အရိပ်အာဝါသအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ သင်္ဘောလှိုင်းညိုညို များသည် ကမ်းနှစ်ဖက်ကို ရိုက်ပုတ်လျက်ရှိကြသည်။ ကမ်းစပ်တွင် ပေါက် နေသော အပင်ငယ်ကလေးများသည် သင်္ဘောနှင့် တွေ့ထိသောအခါ ရေထဲ တွင် ၎င်းလှိုင်းသွားကြပြီး သင်္ဘောလွန်သွားသောအခါတွင် ရေပေါ်တွင် ပြန်ပြီးပေါ်လာကြသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မှိုင်းညိုညိုအောက် တွင် နစ်မြုပ်ကြရပြန်သည်။ သူတို့ ဝင်ရောက်သွားသော ချောင်းသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သုံးမြွာကွဲသွားပြန်သည်။ ထိုအခါ ရိစ်သည် သွား၍ ကောင်းမည့်ချောင်းပေါက်ကို လျင်မြန်စွာဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ရသည်။ ထို့နောက်

ရေကြောင်း ကျဉ်းလာပြီး ရေစီးမြန်လာသောအခါ သူတို့ဆက်ပြီးမှ သွား နိုင်ပါတော့မလားဟု စိုးရိမ်ကြရပြန်သည်။ ထိုချောင်းကလေးသည် အခြား ကျယ်ဝန်းသော ချောင်းကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်သွား သောအခါတွင်မှ စိုးရိမ်မှုများ ကွယ်ပျောက်သွားရသည်။

ဤချောင်းပေါက်ဒေသများသည် တိတ်ဆိတ်သောအရပ်များ ဖြစ်ကြ သည်။ ချစ်ချစ်တောက်နေသော အပူချိန်တွင် ပိုးမွှားများနှင့် ကျေးငှက်များပင် တိတ်ဆိတ်နေကြပါသည်။ ဤတစ်ဝိုက်တွင် အပင်မြင့်ကြီးများနှင့်ရှုပ်ထွေး နေသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများသာ ရှိသည်။ ထို့အပြင် နွယ်ပင်များနှင့် ရေစပ်တွင် အထင်းသားပေါ်နေသော အမြစ်ကြီးများသာရှိသည်။ အာဖရိက ဧကရီ၏ သင်္ဘောစက်ခုတ်သံ တစ်ခုတည်းသာ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောကို ကျောက်ချပြီး ထင်းများ ထပ်မံစုဆောင်းသောအခါတွင်ကား ဘာသံမျှမကြားရတော့ပါ။ ရိမ်သည် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းသည့်အနေဖြင့် တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရွတ်ဆိုနေမိသည်။

နောက်နေ့များတွင်လည်း ပထမနေ့၏ ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြဿနာကလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်သည်တော့ ရှိပါသည်။ သူတို့သွား နေသော ချောင်းပေါက်ကလေးသည် သစ်ပင်များ ပိတ်ဆို့နေပြီး မည်သို့မျှ ဆက်မသွားနိုင်သောအခါ နောက်ကြောင်းပြန်ကြရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် တော့ သူတို့သွားနေသော ချောင်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်သွား သည်။ ကန်ကြီးတစ်ခုပမာ ကျယ်ပြန့်သွားသည်။ ကန်ထဲတွင် ဗေဒါပင်များ နှင့် ဒိုက်သရောများ ပြည့်နေသည်။ အဆိုပါ ဗေဒါပင်များက ပန်ကာကို ရစ်ပတ်ကြပြီး နောက်ဆုံးတွင်သင်္ဘောသည် ဆက်မခုတ်နိုင်တော့ဘဲ ရပ်တန့် သွားတော့သည်။ ထိုအခါတွင် အောလနတ်သည် ကိုယ်တစ်ပိုင်း အဝတ် ဗလာဖြင့် ရေထဲသို့ဆင်းပြီး ဓားတစ်လက်ဖြင့် ပန်ကာတွင် ရစ်ပတ်နေသော ဗေဒါပင်များကို ရှင်းပစ်ရသည်။ ပြီးမှ ထိုးဝါးဖြင့်ထိုးပြီး သင်္ဘောကို ထိုနေရာမှ ထုတ်ယူရသည်။ အောက်ဘက်မှ ရွံ့ပုပ်များကို ထိုးဝါးဖြင့် ထိုးလိုက်သောအခါ ရေပူဖောင်းကလေးတွေ ပလုံစီပြီး တက်လာသည်။

ယင်းနှင့်အတူ သစ်ဆွေးပုပ်နံ့များ ပါသွားပြီး ဟောင်စော်နံ့သွားရတော့သည်။
သည်အဖြစ်မျိုး သူတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ရပြန်သည်။ သည်
တစ်ခါတွင်ကား အောလနတ်သည် နေ့ဝက်လုံးလုံးပင် ရှင်းလင်းခြင်းပြုလုပ်
ရပါသည်။

ထို့အပြင် သူတို့သည် နေ့ဘက်တွင် ရုတ်တရက်ကြီး မိုးရွာချလာ
သည်ကိုလည်း ကြုံကြရသည်။ မိုးက သည်းထန်လွန်းသဖြင့် ကုန်းပတ်ပေါ်
တွင် ရေတွေ ဒလဟောစီးဆင်းသည်။ ထိုအခါ ရိပ်သည် ကဂျီကကြောင်
နိုင်လှသော လက်ဆွဲရေစုပ်စက်ဖြင့် ပင်ပန်းတကြီး လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။
သည်ရာသီက မိုးရွာတတ်သော ဆောင်းဦးကာလ ဖြစ်သည်။ သို့သော်
နွေဦးပေါက်မိုးနှင့် မကြုံကြိုက်သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရသည်။ နွေဦးပေါက်တွင်
ရွာသောမိုးက ယခုအချိန်တွင် ရွာသွန်းသောမိုးထက် ပိုကြီးပြီး ပို၍လည်း
ကြာရှည်တတ်ပါသည်။ ယခု သူတို့ တွေ့ကြုံရသော မိုးသက်မုန်တိုင်းများက
တကယ်တော့ မပြောပလောက်ပေ။

ရိပ်သည် သူမ၏ ဘဝတစ်သက်သာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် သက်ဝင်
လှုပ်ရှားရခြင်းဖြစ်သည်။ သူမသည် ဗဟိုအာဖရိကတိုက်တွင် ဆယ်နှစ်မျှ
နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူမသည် ဤနှစ်များအတွင်းဝယ် အကယ်
အသက်ဝင်နေထိုင်ခဲ့ရခြင်း မရှိပါ။ သူမ နေခဲ့ရသော သာသနာပြုစခန်းသည်
အင်မတန် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော အရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ရိပ်သည်
စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများကို မဖတ်ခဲ့သဖြင့် အာဖရိကတိုက်သည် စွန့်စားမှုများ
ဖြင့် ပြွမ်းတီးနေသော ဒေသတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း မသိခဲ့ပါ။ ဆင်မြူရယ်သည်
စွန့်စားမှုများကို ဝါသနာပါသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ သူသည် အခြားသော
သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည့် ရုက္ခဗေဒ လေ့လာ
ခြင်း၊ ဘာသာဗေဒ လေ့လာခြင်းနှင့် ပိုးမွှားဗေဒ လေ့လာခြင်းတို့ကို လုံးဝ
မပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ သူက တိုင်းရင်းသားတွေကို ဘာသာကူးပြောင်းပေးရေး
ကိစ္စ တစ်ခုတည်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ သို့ဖြင့် ရိပ်မှာလည်း
ဤတစ်ခုတည်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပါသည်။

အာဖရိကတိုက်တွင် အိမ်ထောင်တစ်ခု ထိန်းသိမ်းရသည်မှာလည်း

မြို့ပေါ်တွင် အိမ်ထောင်တစ်ခု ထိန်းသိမ်းရသည်ထက် အများကြီး ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းပါသည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး ပြောရလျှင် ဂျာမန်ဗဟို အာဖရိကသည် အာဖရိကတိုက်တွင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး ကိုလိုနီတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအရပ်တွင် လူဖြူဟူ၍ နှမ်းဖြူးထား သလောက်ပဲ ရှိပါသည်။ ကိုင်ဇာဘုရင်မင်းမြတ် ဩဇာအာဏာ ပျံ့နှံ့ရာမှာ လည်း ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်၊ ကန်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၊ ရွှေတွင်း ရှိရာ ယူလန်ဂါမြစ်ဖျားနှင့် မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ သာသနာပြုစခန်းသို့ တာဝန်အရ လာရောက်သော အရာရှိအချို့မှလွဲလျှင် လူဖြူအရပ်သားဟူ၍ အောလနတ်တစ်ယောက်ကိုသာ ရိစ် တွေ့ရှိရပါသည်။ ၎င်းသည် ဘယ်လဂျီယံကုမ္ပဏီ၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ သူတို့ထံသို့ တစ်လ တစ်ကြိမ် စားနပ်ရိက္ခာများ လာရောက်ပေးပို့ပါသည်။ ယင်းသည်ပင်လျှင် သူသည် ကုမ္ပဏီ၏ အရေးတကြီး လုပ်ငန်းများမရှိမှ၊ အာဖရိကဧကရီ၏ အခြေအနေ ကောင်းမွန်မှ လာရောက်နိုင်ပေသည်။

ဆင်မြူရယ်သည် ရိစ်အား အောလနတ်၏ လာရောက်ခြင်းများမှာပင် စိတ်ဝင်စားစေခြင်း မရှိစေပါ။ သင်္ဘောနှင့်ပါလာသော စာများအားလုံးသည် သူတို့ထံသို့ လာရောက်သောစာများသာ ဖြစ်ကြသည်။ အောလနတ်သည် နီဂရိုးမတစ်ယောက်နှင့် တရားမဝင် ပေါင်းသင်းလျက်ရှိသော ဒုစရိုက်သမား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့က သူလာသည့်အခါတွင် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှုရှိသည်။ သူတို့ မိသားစု ဆုတောင်းပွဲများတွင် ပါဝင်စေသည်။ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးသည် ပူပြင်းသော ပျင်းရိဖွယ်ရာ ကာလတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုမူ လုံးဝပင် ခြားနားခြင်းရှိနေသည်။ ကန်ကြီးသို့ အရောက်သွား ပြီး ဂျာမန်တို့၏ လက်မှ ကယ်တင်ရန် စီမံကိန်းရှိနေသည်။ ဤစီမံကိန်း တစ်ခုတည်းကပင် လူတစ်ယောက်ကို ဖျော်ရွှင်စေသည်။ ထို့အပြင် တစ်နေ့ တစ်နေ့တွင် စိတ်ဝင်စားစရာကလည်း မြစ်ကြီးရှိနေသည်။ မြစ်ကြီးက အမြဲတမ်းလိုပင် ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်။ မြစ်ပေါ်တွင် ငြီးငွေ့စရာ မရှိပါ။ ရေယက်များ၊ စည်းတိမ်များ၊ မြစ်ကွေ့များ၊ ချောင်းပေါက်များ၊ ဝဲကလေးများ၊

ဝဲကြီးများက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ ဖြစ်ကြသည်။ ဤသုံးလေးရက်ကလေး
မျှ တက်ကြွပျော်ရွှင်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် သူမ၏ သုံးဆယ့်သုံးနှစ်တာ
ပျင်းရိဖွယ်ရာကာလကို လျော်ကြေးပေးဆပ်နေရသကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။

တစ်ခုသော ညနေတွင်ကား အောလနတ် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ထိခိုက်
 နေဟန်ဖြင့် သုန်မှုန်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိတော့သည်။ သူ့အကဲကို ရှိစံ သတိ
 ပြုမိသည်။ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။
 ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသောအခါ ရောရောနှော
 နှော မရှိပါ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသောအခါ အောလနတ်သည် ဂျင်
 ပုလင်းကို ထုတ်ယူပြီး တစ်ခွက်ငဲ့ထည့်သည်။ ထိုနေ့အတွက် ဒုတိယအကြိမ်
 သောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ပထမတစ်ခွက် ကုန်သွားသောအခါ ဒုတိယ
 တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ပြန်သည်။ သူ့ပုံစံကမူ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။
 နောက်တစ်ခွက် သောက်ပြန်သည်။ အရက်ထပ်သောက်လေ သူက ပိုပြီး
 သုန်မှုန်လာလေ ဖြစ်တော့သည်။ ရှိစံသည် အောလနတ်၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး
 ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ရှိနေသည်။ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ သူမ၏ သင်္ဘောသား
 ကို စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ပေးရပေမည်။ မကောင်းသည့် အရိပ်လက္ခဏာတွေ
 ရှိနေသည်။ ယခုလို သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီးဖြင့် အရက်သောက်နေခြင်းက
 ပြဿနာကို ပိုပြီးကြီးထွားလာစေနိုင်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အောလနတ်”

သူမ ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည်။ သူမက သူ၏ စိတ်ဆင်းရဲနေမှုကို
 တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါသည်။ သူမ၏ စီမံကိန်း အောင်မြင်ရေး
 နှင့် ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိ၍ မဟုတ်ပါ။

အောလနတ်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်ကာ သူ့ခြေထောက်မှ ပတ္တူ ဖိနပ်အစုတ်ကို ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့အနီး သို့ ရိစ် တိုးသွားသည်။

“ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ”

သူမက ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ အောလနတ်က အဖြေပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီးမသွားနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့သွားနိုင် တဲ့ အပိုင်းကို လွန်နေပြီ။ အောက်ကလိအာခရီး ပြီးသွားပြီ”

အောက်ကလိအာဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရိစ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ စကားလုံးကို တုန်လှုပ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဤသဘောထား ရှိနေ လိမ့်မည်ဟု ရိစ် မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

“ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘူး ဟုတ်လား။ ဒီမှာ အောလနတ် ကျွန်မတို့ သွားကို သွားရမယ်”

သူမက ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ် သွားရမယ် ဆိုတာမှ မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိတော့ဘူး”

ရိစ် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်တာကတော့ မြစ်ပဲ။ အဲဒါပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ လျှိုနာ”

“လျှိုနာ... ဟုတ်လား”

ရိစ် ပဲ့တင်ထပ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ အောလနတ် ဘာစိတ်ပူနေ သည်ကို သူမ သိရှိရတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ဆက်ပြီးသွားကြမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် ညမှာပဲ ရေမှော်တွေကို ရောက်သွားမယ်။ ရေမှော်တွေကို မရောက်ခင် လျှိုနာကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ရမယ်။ လျှိုနာရှိနေတာကို ကျွန်တော် လုံးလုံး သတိမေ့နေတယ်။ မနေ့ညကမှ စဉ်းစားမိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ လျှိုနာမှာ ကျွန်မတို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ။ ဒီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ ဂျာမန်တွေ ရှိနေမယ်ဆိုရင် လျှိုနာမှာပဲရှိရမယ်။ တောင်ပိုင်းကလာတဲ့လမ်းဟာ မြစ်ကို ဒီနေရာမှာဖြတ်မယ်။ အဲဒီမှာ ဂျာမန်တွေ မရောက်ခင်ကတည်းက တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ကူးတို့ဆိပ်ရှိတယ်။ လျှိုနာမှာ အစောင့်တပ်ဖွဲ့တစ်ခု ရှိနေမယ်။ အဲဒီမှာ ပြေးပေါက်မရှိ မိမှာပဲ။ လျှိုနာကို ဖြတ်သွားနိုင်တဲ့နည်းလမ်း မရှိဘူး။ လျှိုနာကို ကျွန်တော်ရောက်ဖူးတယ်။ ဒီအာဖရိကဧကရီနဲ့ ရောက်ဖူးတာပဲ။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ မြစ်အနေအထားကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ဧရာမမြစ်ကွေ့ကြီးတစ်ခုပဲ။ အဲဒီမှာ ချောင်းပေါက်တွေမရှိဘူး။ ဘာမှမရှိဘူး။ တစ်ဖက်ကနေ တစ်ဖက်ကို အတာအဆီးမရှိ မြင်နေရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လျှိုနာက တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ရှိနေတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ကို သူတို့ မတားနိုင်ပါဘူး”

“မတားနိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောပါနဲ့ မစ္စ။ သူတို့မှာ ရိုင်ဖယ်တွေရှိတယ်။ စက်သေနတ်တွေလည်း ရှိနိုင်တယ်။ အမြောက်လည်းရှိနိုင်တယ်။ မြစ်ကလည်း မိုင်ဝက်ထက်ပိုပြီး မကျယ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မတို့ ညဘက်မှ ဖြတ်ကြမယ်”

“အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရေမော်တွေက လျှိုနာရဲ့ အောက်ဘက်မှာ ကပ်ပြီးစတယ်။ လျှိုနာရှိနေတဲ့ တောင်ကုန်းဟာ မြစ်ကြောင်းဖြတ်တဲ့ တောင်ကြားအစပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ လျှိုနာကို ညဘက်မှ ဖြတ်ခဲ့လို့ရှိရင် ရေမော်ကို ညဘက်မှာ ဝင်တိုးမိမှာပဲ။ ညဘက်မှာ ရေမော်တွေကို ကျွန်တော်တို့ မဖြတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်ရေမော်ကိုမှ ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ မဖြတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုရောက်နေတဲ့ နေရာထက် ကျော်ပြီး မသွားသင့်ဘူး။ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်ပဲ။ တကယ်လို့ သူတို့ လျှိုနာကနေ လှေနဲ့ထွက်လာကြရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာရှိနေတာကို တွေ့သွားကြမယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် မနေ့က ကျွန်တော်တို့နေခဲ့တဲ့ ချောင်းပေါက်ကို ကျွန်တော်ပြန်သွားမယ်။ အဲဒီနေရာက ကျွန်တော်တို့အတွက် အလုံခြုံဆုံးနေရာပဲ”

အောလနတ်သည် ဘယ်လိုမှမရှက်တော့ပါ။ ဘယ်လိုမှ သိက္ခာမထား
တော့ပါ။ သူသည် အပစ်အခတ်ခံပြီး လျှို့နာကို ဖြတ်မည့်အစား၊ ရေမော်
တွေကို စုန်ဆင်းမည့်အစား သူရဲဘောကြောင်သူအဖြစ်ကိုသာ ခံယူပေတော့
မည်။ ရိုစ်က ဆက်ပြီးသွားရန် အတင်းတိုက်တွန်း ပြောဆိုနေသည်များကို
သူက ဘာမျှမပြောဘဲ တုဏှိဘာဝ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေချေတော့သည်။
နောက်ဆုံးတွင် ရိုစ်က သူ့ကို လူလိမ်လူကြောက်ဟု ခေါ်သောအခါတွင်မှ
သူ တုံ့ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က လူကြောက်ပဲ။ ခင်ဗျားကလည်း အလကား
မိန်းမပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ အလကားပဲ။ ကျုပ်အမေက ခင်ဗျားကို ဒီအတိုင်းပဲ
ပြောမှာပါ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကို သူ တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင်...”

အရက်မူးသမားတစ်ယောက် သူ့အမေနှင့်ချီပြီး ပြောလာပြီဆိုလျှင်
အခြေအနေ မကောင်းတော့ဟု ရိုစ်နားလည်ပါသည်။ အောလနတ် ဆက်ပြီး
ပရမ်းပတာတွေ ပြောလာသောအခါ ရိုစ်သည် ပဲ့စင်တွင် အသာကလေး
ကွေးနေရတော့သည်။ သူမက သင်္ဘောကလေးတစ်စင်းပေါ်တွင် အရက်မူး
သမားနှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်။ အခြေအနေက ကြောက်စရာကောင်း
လှသည်။ သူမသည် အမှောင်ထဲတွင် သတိနှင့်ရှိရင်း သူမ၏ အသက်နှင့်
သိက္ခာအတွက် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည်။ နောက်တစ်နေ့ မကူးမီ
တွင် သူမသည် အသက်သော်လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသော်လည်းကောင်း
တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးရဖို့ သေချာနေသည်။

အောလနတ်၏ လှုပ်ရှားမှုများအားလုံးကို ရိုစ် သတိရှိနေရသည်။
အောလနတ်က အရက်ခွက်ကို တိုက်ချလိုက်လျှင်လည်း ငါ့ဆီကိုလာတော့မှာ
ပဲဟု သူမ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရသည်။ အောလနတ်
က အရက်တစ်ခွက် ထပ်ငှဲ့လျှင်လည်း သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ရသည်။
တစ်ကြိမ်တွင် အတော်ကြီးပင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။ အောလနတ်က
ခုံအောက်တွင် ငုံ့ပြီး နောက်ထပ် ဂျင်ပုလင်းထုတ်ယူသည်ကို မိမိထံသို့
သူ လေးဖက်တွားပြီး လာချေပြီဟု ရိုစ် ထင်လိုက်သည်။

သို့သော် အောလနတ်သည် အရက်သောက်ပြီး စော်ကားမော်ကား လုပ်မည့်ဟန်လည်း မရှိပါ။ အကြမ်းဖက်မည့်ဟန်လည်း မရှိပါ။ သူ့အမေကို သတိရသောအခါ သူ ငိုပါသည်။ ထို့နောက် ကယ်ရီအတွက် သူ ငိုပါ သည်။ ကယ်ရီဆိုသည်က သတ္တုတွင်းတွင် သူနှင့်ပေါင်းသင်းနေထိုင်သော နီဂရိုးမ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါတွင် သူမသည် ဗွန်ဟန်နီကင်း၏တပ်ထဲတွင် ဘာဖြစ်နေမည်ဆိုသည်ကို ဘုရားသခင်မှ သိပေတော့မည်။ ထို့နောက် သူသည် မွေးရပ်မြေကို လွမ်းပြီး ငိုပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် ငယ်သူငယ် ချင်းများကို သတိရပြီး တရှိုက်ရှိုက် တငင်ငင်ရှိနေပါသည်။ ထို့နောက် သူ သီချင်းဆိုတော့သည်။ သီချင်းဆိုရင်း သူ့သီချင်းကို သူ မေ့ပြီး အစဖော် မရဘဲ ရှိနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်းဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ အမှောင်ထဲတွင် သူ၏ဟောက်သံကြီး ပေါ် ထွက်လာသည်ကို ရိစ် ကြားရသည်။ သည်တော့မှ သူမ သက်ပြင်းချ နိုင်သည်။ သို့သော် အောလနတ်ဆီမှ လဲကျသံကြီးတစ်ခု ကြားရသောအခါ ရိစ် ခေါင်းနားယန်းကြီးသွားရပြန်သည်။ သို့သော် သူမ ကြားရသောအသံမှာ ပုလင်းတွေ မတ်ခွက်တွေနှင့်အတူ ခုံပေါ်မှ အောလနတ် လိမ့်ကျသည့်အသံ ဖြစ်သည်။ ခဏအကြာတွင် သူ့ထံမှ ဟောက်သံကြီးများ ပြန်လည်ထွက်ပေါ် လာသည်။ ရိစ်သည် တင်းတင်းတောင့်တောင့်ကြီး ရှိနေရင်း အောလနတ်ကို ဒေါသဖြစ်နေရသည်။ အရက်နဲ့က သဘောတစ်စင်းလုံး မွန်နေသည်။

ရိစ်သည် စိတ်ပျက်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဒေါသဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူမအတွက် ဤ လောကကြီး၌ ဘာမျှော်လင့်ချက်မျှမရှိတော့ပါ။ ယောက်ျားတွေနှင့်ပတ်သက် ပြီး သူမ သိထားသည်မှာ သူတို့သည် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မည်သို့ မျှ မပြောင်းလဲတော့ပါ။ ယောက်ျားတွေဆိုသည်မှာ သူမ သိသော ဖခင်နှင့် အစ်ကို ဆင်ဖြူရယ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ လျှို့နာကို ဖြတ်ကျော်ရန် အော်လနတ် ကို မည်သို့မျှ သွေးဆောင်ဖြားယောင်း၍၊ အကျပ်ကိုင်၍ မရနိုင်တော့ဟု သူမ ယူဆလိုက်သည်။ ဤအတွက် အောလနတ်ကို သူမ မုန်းသွားသည်။

သူမ၏ဘဝတွင် ယခုတစ်ကြိမ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန် သူမအနေနှင့် ပထမဆုံး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို အာလနတ်က ကန့်လန့်ခံလျက်ရှိချေပြီ။ ဘယ်လိုမှ ဖယ်ရှားပစ်၍ မရနိုင်ပါ။ အာလနတ်ကို ဖယ်ထုတ်ပြီး အာဖရိကဧကရီကို သူမတစ်ယောက်တည်း မောင်းနှင်ပြီး သွားရန် ဆိုသည်မှာလည်း မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်ပါ။ စဉ်းစားသင့်သော အချက်ပင် မဟုတ်ပါ။

အာလနတ်သည် သူ၏ မကိုးမကား လုပ်ရပ်အတွက် အကြောင်း သိစေရမည်ဟု ထိုညမှာပင် ရိစ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရိစ် အံ့ကိုကြိတ်သည်။ လက်သည်းများကို ကိုက်သည်။ (သူမသည် အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလည်း လက်သည်းကိုက်သည့်အတွက် မိခင်၏ ဖိနပ်စာ မိခဲ့ရသည်။) ရိစ်သည် ဘယ်တုံးကမှ ဤလိုမျိုး ဒေါသူပုန် မထခဲ့စဖူး။ အမှောင်ထဲတွင် သူမ၏ ပါးစပ်ကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသည်မှာ မေးနှစ်ဖက် အပြင်သို့ ကားထွက်နေပြီး နှုတ်ခမ်းလွှာနှစ်ခုသည် သေးမျှင်သောအစင်းကြောင်းလေး တစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုအချိန်က သူမကို တွေ့မြင်ရသူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော နတ်ဆိုးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါ ဆင်မြူရယ်မရှိပြီ။ သူမသည် သည်းခံခြင်း၊ ချုပ်တည်းခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတို့ ပြုစရာမလိုတော့ပေ။

သူမသည် တစ်ညလုံး မကျေမချမ်းဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ပြေပျောက်သွားခြင်း မရှိပါချေ။ သူမသည် ကြွက်သားများ တောင့်တင်းပြီး နာကျင်ခြင်း ဖြစ်လာသဖြင့် မကြာခဏ အနေအထားပြောင်းရသည်။ သို့သော် အာလနတ်သည် ပဲ့စင်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ကြီး လဲကျနေသဖြင့် သူမအနေနှင့် လဲလျောင်းချင်သည့်တိုင် လဲလျောင်းစရာ နေရာမရှိပါ။ အာလနတ်၏ အိပ်ရာဖြစ်သော ဦးပိုင်းရှိ ယမ်းဘီလူးသေတ္တာများဆီသို့ သွားရန်လည်း လမ်းမရှိပါ။ သူမသည် တစ်နေကုန်ထိုင်ခဲ့ရသော ခုံတန်းပေါ်မှာပင် ထိုင်ပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲ့သည့် ဝေဒနာများကို ခံစားနေရသည်။ မိုးလင်းပိုင်းတွင် သူမ ခဏ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော် ထိုအိပ်စက်ခြင်းသည် သူမ၏ ဒေါသကို မဖြေပျောက်နိုင်ပါချေ။

နံနက်ခင်း အလင်းရောင် ပေါ်ထွန်းလာသောအခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူသေကောင်ကြီးလို လဲလျောင်းနေသော အောလနတ်ကို သူမ တွေ့မြင်ရသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေ ပေါက်နေသော သူ၏မျက်နှာကြီးက ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိသည်။ သူ၏ ပါးစပ်ကြီးက အဟောင်းသားရှိနေပြီး နားမချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အသံများ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည် မှာ နည်းနည်းကလေးမှ ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ မရှိပါ။

ရိမ် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ကျော်ခွလိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ပြီး ဖယ်ရှားပစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အနေနှင့် ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ဖြစ်လာမည်ကို သူမ မလိုလားပါ။ သူမမှာ လုပ်စရာတစ်ခု ရှိနေပါသည်။ ထိုင်ခုံအောက်မှ ဂျင်အရက်သေတ္တာကို သူမ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အထဲမှ ပုလင်းတစ်လုံး၏ ထိပ်ပိတ်ခဲပတ်ကို ခွာလိုက်သည်။ ပုလင်းဖော့ဆိုမှာ ဖောက်တံမသုံးဘဲနှင့် လက်နှင့်ဆွဲထုတ်နိုင်သော အမျိုးအစား ဖြစ်ပါသည်။ ရိမ်သည် ဖော့ဆိုကိုဖွင့်ပြီးနောက် ပုလင်းထဲမှ အရက်များကို မြစ်ထဲသို့ သွန်ချပါသည်။ အရက်များ ကုန်သွားသောအခါ ပုလင်းကိုပါ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ပုလင်းကို အထက်ပါနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ပြန်သည်။

တတိယပုလင်းကို သွန်သောအခါတွင်ကား ရေထဲသို့ အရက်များ ကျသည်။ ဂလပ်... ဂလပ်... ဂလပ် ဟူသည်အသံကို အောလနတ် ကြားပြီး နိုးလာသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ထထိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ဘုရားသခင်...”

သူ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

သို့သော် သူ အာမေဇိုတ်ပြုလိုက်သည်မှာ ရိမ်၏ အပြုအမူကို မြင်တွေ့ရ၍ မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို အိပ်ရာမှ နိုးလာစေသော အသံသည် ဘာသံမှန်း သူ ယခုထက်ထိ မသိသေးပါ။ သူ၏ ခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် ပေါက်ကွဲထွက် တော့မတတ် နာကျင်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ခေါင်းကို ကြမ်းပြင်တွင် သံမှိုနှင့် စွဲထားသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် ခေါင်းကို ထူမရန် ကြိုးစားလိုက်တိုင်း သူ့မှာ နာကျင်သွားရသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများကလည်း

အလင်းရောင်ကို မကြည့်နိုင်ပါ။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ခေါင်းက ပိုပြီးနာလာသည်။ သို့ဖြင့် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားပြီး သူ ညည်းညူနေသည်။ သူ၏ပါးစပ်မှာ ခြောက်နေပြီး လည်ချောင်းမှာ နာကျင်လျက်ရှိသည်။

အောလနတ်သည် အရက်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာက အရက်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါ။ သူသည် အရက်မသောက်နိုင်သဖြင့် လည်း ဗဟိုအာဖရိကတိုက်တွင် နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ညလောက် သောက်လိုက်လျှင် ယခုလိုပင် ခံရတော့သည်။ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ဖြူရော်ပြီး တုန်ယင်နေတော့သည်။ ထိုအခါ သူသည် အရက်ကို နောက်ဘယ်တော့မှ မသောက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ တကယ့်တကယ်တွင် လည်း အနည်းဆုံး တစ်လလောက်တော့ မသောက်တော့ပါ။

ရိစ်က သူ၏ နာကျင်ညည်းညူမှုများကို ဂရုမပြုပါ။ သူ့ကို တစ်ချက်နှာခေါင်းရှုံ့ကြည့်ပြီးနောက် နောက်ဆုံးပုလင်းကို ရေထဲသို့ သွန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့ဘက်သို့ သူမ သွားရောက်ပြီး ဒုတိယအရက်သေတ္တာကို အခြားသေတ္တာတွေကြားထဲမှ ဆွဲထုတ်သည်။ အောလနတ်၏ လက်စွဲတော်ဝက်အူလှည့်ကြီးကိုယူပြီး သေတ္တာကို အားစိုက်ကာဖွင့်သည်။ သံချောင်းများ တကျိကျိအော်မြည်သံကို ကြားရသောအခါ အောလနတ် လူးလိမ့်ပြီး သူမကို ကြည့်သည်။ သူသည် အတင်းကြိုးစားပြီး ထထိုင်သည်။ နားထင်များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ထားရသည်။ နားထင်နှစ်ဖက်သည် တူနှင့် အထူခံရသကဲ့သို့ ရှိနေကြသည်။ သူသည် နာကျင်ကိုက်ခဲသော မျက်လုံးများဖြင့် သူမကို ကြည့်ရသည်။

“ဖူး... ဘုရားသခင်”

သူ နာကျင်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ရိစ်က သူ့ကို သနားခြင်းလည်း မရှိပါ။ အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းလည်း မရှိပါ။ သူမက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် ပုလင်းကို ဆက်ပြီးသွန်နေသည်။ အောလနတ်သည် ခုံတန်းကို တံတောင်ဖြင့်ထောက်ပြီး ဒူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သူထပ်ပြီး ကြိုးစားလိုက်သောအခါ သူ၏ ဒူးနှစ်ဖက်သည် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ရောက်သွားပြီး သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအထက်ပိုင်းက သင်္ဘောအပြင်ဘက်သို့ တွဲလောင်းကျသွားသည်။ ရေထဲသို့ သူ ကျသွား

ပြီဟုပင် ရိစ် ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမက သူ့ကို ဂရုမပြုပါ။ အောလနတ်သည် စီးဆင်းနေသော ရေညစ်ညစ်များပေါ်တွင် ခေါင်းစိုက်ပြီး အငမ်းမရပင် ရေသောက်လျက်ရှိတော့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ခေါင်းကို ထူလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ဒုန်းခနဲပြန်လည်ရောက်ရှိသည်။ သူ သောက်ထားသော ရေများအားလုံးကို ပြန်အန်ထုတ်သည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူသည် အနည်းငယ်သက်သာသွားဟန် ရှိသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများ ကလည်း အလင်းရောင်တွင် မကျိန်းစပ်တော့။

ရိစ်သည် နောက်ဆုံး ပုလင်းကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် သေတ္တာထဲတွင် ဘာမျှမကျန်ရှိတော့ကြောင်းကို သေချာအောင် စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ပဲစင်သို့ သူမ ပြန်လာသည်။ သူ့အနီးမှ ပွတ်ပြီး ဖြတ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့ကို လုံးဝသတိမထားဟန်ဖြင့်ဖြစ်သည်။ သူမသည် သံသေတ္တာထဲမှ အိမ်သာသုံးစက္ကူများကို ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် စောင်တစ်ထည်ကို ယူပြီး ဦးဘက်သို့သွားသည်။ အောလနတ် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအချိန်တွင် သူမက စောင်ကို ခေါင်းတိုင်နှင့် ခေါင်းတိုင်အောက်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ကာထားပြီး ဖြစ်နေသည်။ ရိစ်သည် အခင်းကြီးအခင်းလေးကိစ္စများ ပြီးစီးသောအခါ စောင်ကိုဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အောလနတ်ကို နည်းနည်းကလေးမျှ ဂရုမထားဘဲ စောင်ကိုခေါက်သည်။ နံနက်စာပြင်ဆင်သည်။ နံနက်စာကို အားရပါးရ စားသောက်သည်။ နံနက်စာစားပြီးသောအခါ ဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီးနောက် ပဲစင်ဘက်သို့ ပြန်လာသည်။ ထိုအချိန်အထိ သူမက သူ့ကို ကြည့်လည်းမကြည့်ပါ။ စကားတစ်ခွန်းမျှလည်း မပြောပါ။

ထို့နောက် သူမသည် ဘာကိုမျှ အမှုမထားသည့်အနေဖြင့် သံသေတ္တာထဲမှ အဝတ်ဟောင်းများကို ထုတ်ယူပြီး လျှော်ဖွပ်သည်။ လျှော်ပြီးအဝတ်များကို ပဲစင်အမိုးတွင် လှန်းသည်။ အဝတ်လျှော်သည့်အလုပ် ပြီးသွားသောအခါ တွင်ကား သူမ ထိုင်လိုက်သည်။ အခြားဘာမျှ မလုပ်တော့ပါ။ အောလနတ်ကိုလည်း မကြည့်ပါ။ ဤကား မဟာတိတ်ဆိတ်ခြင်း တိုက်ပွဲကြီး၏အစပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရိစ် သည်ထက်ကောင်းသော နည်းလမ်းကို မစဉ်းစားမိပါ။ သို့သော် ဤနည်းသည် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း ဖြစ်သည်ကိုလည်း သူမ မသိရှိခဲ့ပါ။ ဆင်မြူရယ်သည် သူမအပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ သဘောမကျသည့်အခါတွင် စကားမပြောဘဲ အဖက်မလုပ် နေခဲ့သည်ကို ရိစ် မှတ်မိနေသည်။ ထိုအခါ တွင် သူမသည် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အနေကျိုးပြီး စိတ် ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။ ဆင်မြူရယ် စကားပြန်ပြောမှပင် စိတ်ချမ်းသာစရာ ရရှိတော့ သည်။ သို့သော် သူမသည် ဆင်မြူရယ်လောက်တော့ အစွမ်းထက်လိမ့်မည် ဟု မယူဆပါ။ သို့သော် သူမအနေနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားလုပ်ဆောင် ပါသည်။ နောက်ပြီးတော့ သူမတွင်လည်း တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန် တတ်သည့် အရည်အချင်း မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင်မူ အောလနတ်သည် အထီးကျန်ဖြစ်နေခြင်းကို အထူး တလည် သတိပြုမိခြင်း မရှိသေးပါ။ အပူပိုင်းဒေသတွင် အရက်ပြင်းတစ် ပုလင်း ခွဲ သောက်ခဲ့သည့်ဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံနေရပါသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တွေ ကြာလာသောအခါ တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် သောက်ချခဲ့သော မြစ်ရေများက သူ၏ အခြေအနေကို ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာစေတော့သည်။ ဤအခါတွင် သူသည် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ရတော့သည်။ သည်အချိန် လောက်ဆိုလျှင် သူသောက်ခဲ့သည့်အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ကောင်းပြီဟု သူ ထင်သည်။ သူ့အနေနှင့် စကားမပြောရသည်ကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာ သည်။ ရိစ် ဒေါပွနေသည်မှာ သူ အရက်သောက်သည့် အတွက်ဟုသာ အောလနတ် ထင်မိသည်။ လျှို့ဝှက်ကို ဖြတ်ပြီး ရေမော်များရှိရာသို့ မစုန် ဆင်းသည့်အတွက်ဟု နည်းနည်းကလေးမှ မထင်မှတ်ပါချေ။

“ဖူး... တယ်ပူပါကလား”

သူ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ရိစ်က သူ့ကို အမှုမထားပါ။

“နောက်ထပ် မုန်တိုင်းတစ်ခု လာဦးမှာသေချာတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ခဏကလေးတော့ အေးသွားမယ်။ နောက်ကျမှသာ ပိုပြီးပူလာမယ်”
အောလနတ် ပြောသည်။

ကြယ်သီးနှစ်လုံး တပ်စရာရှိသည်ကို ရိမ် သတိရမိသည်။ သို့ဖြင့် သူမသည် အင်္ကျီနှင့် အပ်ချည်ဘူးကိုထုတ်ပြီး လုပ်ငန်းစတင်သည်။ ရိမ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြုလိုက်သောအခါ မိမိကို တစ်စုံတစ်ရာ အသိအမှတ်ပြု ခြင်းပင်ဖြစ်မည်ဟု အောလနတ် တွေးထင်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလာသောအခါ သူ စိတ်ပျက်ရသည်။

“မစ္စ ပစ္စည်းတွေအားလုံး နေသားတကျ ဖြစ်နေပြီလား”

သူ မေးလိုက်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဆိုင်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရသည့်အခါတွင် မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အပ်ချုပ်သည့် လုပ်ငန်းသည် အင်မတန်ထိရောက်သော လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကို ငုံ့ထားသဖြင့် မျက်နှာအမူအရာကို အထူးဖုံးကွယ်နေစရာ မလိုတော့ပါ။ ဤလုပ်ငန်းသည် မိမိ၏အလုပ်တွင် တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားနေဟန်ဆောင်၍ အလွယ်ကူဆုံး အလုပ်ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်တွင်မူ သူမက နားကိုစွင့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အာရုံစူးစိုက် လျက်ရှိသည်။ အရေးတကြီး ကိစ္စများ ရှိနေသည့်အချိန်တွင် ဘာမှမဟုတ် သော အလုပ်ကလေးများတွင် အာရုံစိုက်နေသည်ကို ယောက်ျားတော်တော် များများ သည်းမခံနိုင်ပါ။ ထိုအထဲတွင် အောလနတ်လည်း ပါရှိပါသည်။

ပထမအချိန်တွင် မိမိရှုံးနိမ့်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို အောလနတ်သည် မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် မေးနေတာကို မဖြေဘူးလား မစ္စ”

သူ မေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ဘာမျှမတုံ့ပြန်သောအခါ သူ ဆက်ပြောသည်။

“မနေညကကိစ္စကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီမယ် ကျွန်တော် တကယ်တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စ။ ကျွန်တော် သောက်တာကလည်း များသွား တယ်။ ရာသီဥတုကလည်း သိပ်ပြင်းထန်တယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် သောက်နိုင်တာထက် တစ်ခွက်ကလေးတောင် ပိုသောက်ဖို့ မကောင်းဘူး။ အခုတော့ မစ္စကလည်း လုပ်သင့်တာကို လုပ်ပြီးပြီမဟုတ်လား။ အရက်တွေ အားလုံး မြစ်ထဲကို သွန်ပစ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား။ ပြီးပြီပေါ့”

ရိစ် သူ့စကားကို ကြားဟန်ပင်မပြပါ။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာ ဂရုပြုပြီးကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူမသည် အပ်ချည်ကို ကြယ်သီးတွင် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်လျက်ရှိသည်။ လိုအပ်သည်ထက်ပိုပြီး လုပ်ဆောင်နေကြောင်း သိသာ ပါသည်။

အောလနတ် စိတ်မရှည်တော့။

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားကြိုက်တာလုပ်ပေတော့၊ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ မိန်းမရေ”

ထို့နောက် သူသည် စီးကရက်တိုကို မြစ်ထဲသို့ ဒေါသတကြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဦးပိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သောအခါ ရိစ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။ သူ့အနေနှင့် ကြမ်းတော့ ရမ်းတော့မှာပဲဟု ထင်မှတ်မိဟန်ဖြစ်သည်။ သူ ဦးဘက်သို့ လျှောက်သွား မည်ကို မသိခင်တွင် သူမသည် မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်ရန်အတွက် လက်ထဲ မှ ချုပ်လုပ်နေသည့်အလုပ်ကို ချထားလိုက်ရသည်။ သူ အဝေးသို့ ထွက် သွားသည်ကို တွေ့တော့မှ အခြေအနေကို ထိန်းချုပ်သည့်အနေဖြင့် ကြယ်သီး ကို ကြယ်သီးပေါက်ထဲသို့ ရုတ်တရက် တပ်လိုက်ရသည်။

အောလနတ် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက မြို့ပြနေ မိဘနှစ်ပါး ထံမှ ကြားခဲ့ရသည်။ ယုံကြည်ခဲ့ရသည်။ လူ့လောကကြီးတွင် စားသောက် စရာတွေ အလျှံပယ်ရှိနေကာ ဘာအလုပ်မျှ လုပ်စရာမရှိခြင်းသည် အကောင်း ဆုံးဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ယခုမူ သည်ကနေ့မှာမူ သူသည် သည်သဘော တရားကို ဘယ်လိုမှ သဘောမပေါက်နိုင်ပါ။

သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ တစ်ယောက်တည်း မနေခဲ့ဖူးပါ။ သူ့တွင် အမြဲတမ်းဆိုသလိုပင် အပေါင်းအသင်းများ ရှိခဲ့သည်။ သူသည် တာဝန်ကို ငြီးငွေ့သလို အထီးကျန်ဘဝကိုလည်း ငြီးငွေ့ပါသည်။ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် နီဂရိုး သင်္ဘောသားများက သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားသောအခါ သူသည် ဆင်မြူရယ် နှင့် ရိစ်တို့ရှိရာ သာသနာပြုစခန်းသို့ စုန်ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပေသုံးဆယ် ရှည်လျားသော သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်တွင် တစ်ယောက် တည်း ပိတ်လှောင်ခံနေရခြင်းသည် မည်သို့မျှ သည်းမခံနိုင်စရာပင် ဖြစ်တော့ သည်။ သို့ဖြင့် အောလနတ်သည် ဦးပိုင်းတွင် ဂနာမငြိမ်ရှိနေတော့သည်။

ယောက်ယက်ခတ်နေတော့သည်။ ထိုအခါ ရိမ်မှာလည်း မတည်မငြိမ် ဖြစ်လာရသည်။ သို့သော် ရိမ်က သူမကိုယ်သူမ ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်ထား နိုင်ပါသည်။

အောလနတ်သည် ဦးပိုင်းတွင် ဂနာမငြိမ် အတန်ကြာ ယောက်ယက်ခတ် နေပြီးနောက် စက်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ စက်ကို နှိုက်ချွတ်ပြင်ဆင်နေတော့ သည်။ အင်ဂျင်စက်ကြီးသည် အောလနတ် ကနေ့ မွမ်းမံပြင်ဆင်သလောက် ပြင်ဆင်ခြင်း မခံရသည်မှာ ကာလအတန်ကြာချေပြီ။ စက်ကိုသုတ်သည်။ ဆီထည့်သည်။ အဆက်နှစ်ခုကို ပိုပြီးကောင်းသွားအောင် ပြင်ပြီးဆက်သည်။

ထို့နောက် အောလနတ်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေရေညစ်ပတ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သေသေချာချာ ပွတ်တိုက်ပြီး ဆေးကြောသုတ် သင်သည်။ ယင်းသို့ ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းနေစဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသဖြင့် သူသည် ဗီရိုရီရာသို့သွားပြီး အတွင်းမှ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားကို ထုတ်ယူသည်။ သံချေးမတက်ရန် သုတ်ထားသော အမဲဆီများကို ဖယ်ရှား ပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကို ရိတ်ပယ်လိုက်သည်။ စစ်ကြီးဖြစ်လာ သော အချိန်တွင် သူသည် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ရိတ်ရမည်ကို အပျင်းထူနေ ခဲ့သဖြင့် ယခုလို မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ပါးမြိုင်းမွေးတွေနှင့် ဖြစ်နေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရသည်မှာ နာကျင်လှသည်။ သို့သော် သူ ဆက်ပြီးရိတ်သည်။ ပြီးသွားသောအခါ ချောမွတ်နေသော ပါးပြင်ကို သူ ကျေနပ်အားရစွာ ပွတ်သပ်နေမိသည်။

သူသည် ခေါင်းမှာ ဆီထည့်ပြီး လိုချင်သည့် ပုံစံသို့ရောက်အောင် အကျအနုပြီးသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ပစ္စည်းများကို ဗီရိုထဲသို့ သေသေချာချာ ပြန်ထည့်ပြီးနောက် ထိုင်နားလိုက်သည်။ သို့သော် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသော အခါ သူ မတ်တတ်ပြန်ထပြီး သေတ္တာများအကြားတွင် လျှောက်ကာ ဘာလုပ် ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားသည်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသော မြစ်ပြင်ကြီးကိုသာ တွေ့ရှိ ရသည်။ ယင်းအဖြစ်ကပင်လျှင် သူ့ကို ဂနာမငြိမ်ဖြစ်စေတော့သည်။

အောလနတ်ထက် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပြီး အသိဉာဏ် ထက်မြက်သူ တစ်ဦးဆိုလျှင်တော့ ရိပ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရသည့် တိုက်ပွဲတွင် အနိုင်ရမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် အောလနတ်မှာက အားနည်းချက်တွေ အများကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဥရောပတိုက်တွင် စစ်ရေးအခြေအနေတွေ မည်သို့ဖြစ်နေကြောင်း၊ အင်ပါယာကြီးအတွက် ဦးစားပေးအခြေအနေ မည်သို့ရှိနေကြောင်းတို့ကို သူ မစဉ်းစား မတွက်ချက်နိုင်ပါ။ သူ့မှာ စဉ်းစားတွေးတောတတ်သည့် အလေ့မရှိပါ။ ယင်းကြောင့် သူ့မှာ ဘာအလုပ်တစ်ခုမှ လုပ်စရာမရှိသော အခါ သူသည် ဘာမျှမတွေးတတ်တော့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် သစ်မြစ်များကို တသွင်သွင် တိုးခတ်နေသော ရေစီးသံက သူ၏ နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသော ခေါင်းမာမှုကို ဖြိုခွင်းပစ်လိုက်တော့သည်။

အောလနတ်သည် ရိပ်နှင့် စကားပြောဆိုခွင့်ရရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစား သည်။ တစ်ကြိမ်တွင်သာ သူမထံမှ တုံ့ပြန်ချက်ရရှိသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်။ ရှင်ဟာ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲ။ ရှင်ဟာ မုသားစကားတွေ ပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ စကားမပြောတော့ဘူး။”

သူမက အပြတ်ပြောလိုက်သည်။ အောလနတ်၏ ပထမဆုံး တုံ့ပြန်မှု ကို သူမ အံ့သြခဲ့ရသည်။ သူမအနေနှင့် မျှော်လင့်မိသည်မှာ သူ့ကို လက်စား ချေရန်သာ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ စီမံကိန်းကြီး ပျက်ခဲ့ရသည့်အတွက် သူ့ကို

နာကြည်းစေရန်၊ စိတ်ဆင်းရဲစေရန်သာဖြစ်သည်။ ဤနည်းလမ်းဖြင့် သူသည် မိမိ၏ အလိုကို လိုက်နာလာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ သူမတွင် ဤလို စွမ်းအားမျိုး ရှိလိမ့်မည်ဟု မယူဆခဲ့ပါ။ သူမသည် ဤလိုစိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့သူမျိုးနှင့် ယခင်က မဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါ။ သူမ၏ ဖခင်နှင့် အစ်ကိုတို့ သည် အင်မတန် မာကျောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အောလနတ်က သူ့အား ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်လာသောအခါတွင်မှ သူမသည် မိမိ၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်မြောက်နိုင်ကြောင်း ခေါင်းထဲတွင် ရောင်ခြည်သန်းလာမိတော့သည်။ ထိုအခါတွင် သူမသည်လည်း မြစ်ကြီး၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာအဖြစ်ကို သတိပြု မိပြီး ယင်းအခြေအနေက အောလနတ်ကို မည်သို့ထိခိုက်စေကြောင်းကိုလည်း နားလည်ရတော့သည်။

သူမအနေနှင့် တစ်ခုစိုးရိမ်သည်ကတော့ အောလနတ် အကြမ်းဖက် လာမည်ကိုပင်ဖြစ်သည်။ သူမက သူ ဘာပြောပြော အရေးမထားပါ။ သူ့အနေနှင့် မဖွယ်ရာသော အမူအရာများကို ပြုလုပ်စေလည်း မမူပါ။ သို့သော် ကိုယ်ထိလက်ရောက် အကြမ်းဖက်လာမည်ကိုတော့ စိတ်ထင်လျက် ရှိပါသည်။ သို့သော် သူမသည် စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ထားတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အပ်ချပ်သည့်အခါတွင် သုံးသည့် ဖောက်စူးကလေးကို သူမ၏ ခါးပတ်တွင် ထိုးထားပါသည်။ အကယ်၍ သူမအား မုဒိမ်းကျင့်ရန် ကြိုးစား ခဲ့လျှင် (ရိစ်သည် ‘မုဒိမ်း’ ဟူသော စကားလုံးကို သူမ၏ ခေါင်းထဲတွင် မသုံးနှုန်းခဲ့ပါ။ သူက သူမကို ‘ဟိုဒင်းပြုခဲ့လျှင်’ ဟုသာ တွေးခဲ့သည်။) သူမက သူ့ကို ဤဖောက်စူးကလေးဖြင့် ထိုးမည်။ ဖောက်စူးကလေးက ကောင်းစွာ ချွန်ထက်ခြင်းရှိသည်။

သို့သော် ဤကိစ္စကို သူမ စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ အောလနတ်၏ ခေါင်း ထဲတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် အကြမ်းဖက်သည်ဆိုသည်မှာ မရှိပါ။ အကယ်၍ ဂျင်ပုလင်းတွေ ရှိနေခဲ့ပြီး သူ၏သွေးများ ကြွလာလျှင်တော့ မပြောတတ်ပါ။ သို့သော် ဂျင်အရက်အားလုံး မြစ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ရိစ်က သူမ၏ စွမ်းအားကို လျှော့တွက်ခဲ့သလို အောလနတ်က လည်း သူ၏ တွန်းလှန်အားကို လျှော့တွက်ခဲ့ပါသည်။ ပထမတွင်မူ သူ

အရက်မူးသည့်အတွက် ရိမ် စိတ်ဆိုးနေသည်ဟုသာ သူ ထင်ခဲ့သည်။ မြစ်ကို စုန်ဆင်းရေးဟူသော သူမ၏ စီမံကိန်းသည် ဘယ်လိုမျှမဖြစ်နိုင်သော ရယ်စရာ အလုပ်တစ်ခုသာဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတိုက်ပွဲ စတင်သောအခါ ဤအကြောင်းကို လုံးဝ ထည့်မတွက်ခဲ့ပါ။ ရိမ်သည် ဤလုပ်ငန်းတွင် အင်မတန် အားသန်လျက်ရှိပြီး သူ့အနေနှင့် သဘောတူညီမှု မပြုမချင်း သူမက သူ့ကို ကြည့်လည်းကြည့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ စကားလည်း ပြောမည် မဟုတ်ကြောင်းကို အောလနတ် တဖြည်းဖြည်းဖြင့်သာ သိရှိလာရတော့သည်။ သူသည် ပဏာမ တောင်းပန်မှုပြုပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဤအဖြစ်မှန်ကို သိရှိလာရသဖြင့် နောက်ထပ်နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမျှ ဒုက္ခဆင်းရဲကြီး ခံခဲ့ရသည်။

ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ လုပ်စရာမရှိပါ။ သစ်မြစ်များကို မြစ်ရေတိုးသံကိုသာ နားထောင်နေရသည်။ ကျိုက်ကျိုက် ဆူနေသော အပူထဲတွင် ပိုးကောင်မွှားကောင်များကိုက်သည်ကို ခံနေရသည်။ အောလနတ်သည် အချိုးအစားမတည့်သော သင်္ဘောပေါ်တွင် လမ်းပင် မလျှောက် မိပါ။

သူ သည်းမခံနိုင်သော အရာများတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ကလေးဘဝကလည်း ဆူညံနေသောလမ်း များပေါ်တွင် နေခဲ့ရသည်။ ကြီးလာတော့လည်း စက်ပြင်ရုံများနှင့်စက် ခန်းများထဲတွင် နေခဲ့ရသည်။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် သူ့ကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေခြင်း၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသာဖြစ်သည်။ အောလနတ်ကို အများ ဆုံး ဒုက္ခပေးနေသည်က ရိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုနေသော သူမ၏ အမူအရာများပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ တိတ်ဆိတ်မှု ကို ခံနိုင်ပါသေးသည်။ သို့သော် ရိမ်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကိုကား လုံးဝမခံ နိုင်ပါ။ သူသည် ချက်ကောင်းကို အထိုးခံရသူကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အောလနတ်၏ အိပ်စက်ခြင်းကိုပင် အနှောင့်အယှက် ပြုလာတော့သည်။ ယင်းအချက်က အဆိုးရွားဆုံးပင် ဖြစ်တော့သည်။ အိပ်မပျော်ခြင်းသည် အောလနတ်အတွက် အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုပင် ဖြစ် တော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အများကြီး ချောက်ချားသွားရတော့သည်။

တစ်နေ့လုံး ဘာမျှမလုပ်ရဘဲ စိတ်ဆင်းရဲ လူဆင်းရဲရှိရပြီး ညဘက်တွင် လည်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေရတော့သည်။ သူသည် ယမ်းဘီလူး သေတ္တာများပေါ်တွင် လူးလိုက်လို့မို့လိုက် တွန့်လိုက်လိမ်လိုက် ရှိနေရသည်။ သူထထိုင်ပြီး စီးကရက် သောက်သည်။ ဂနာမငြိမ်ရှိသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရန်ကြိုးစားပြန်သည်။ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ချောက်ချားဖွယ်ရာ နေ့ကြီး တစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရပြန်သဖြင့် သူ အလျှော့ပေးရတော့သည်။

“မစ္စ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောရင် ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်။ ကဲ... ပြောစမ်းပါ မစ္စ”

သူ ပြောလိုက်သည်။

သူမက

“ကျွန်မ မြစ်ကို စုန်ဆင်းချင်တယ်”

ထိုအခါ သူ၏မျက်စိထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအာရုံများ ထင်ဟပ် လာပြန်တော့သည်။ စက်သေနတ်များ၊ ကျောက်ဆောင်ကြီးများ၊ ဝဲဩဃကြီး များ၊ ရေနစ်ပြီး သေဆုံးခြင်း၊ ဂျာမန်တွေ၏ အဖမ်းခံရခြင်း၊ တောထဲတွင် ရောဂါဖြစ်ပြီး သေဆုံးခြင်း၊ အားပြတ်ပြီး သေဆုံးခြင်းများ။ သည်အခါ သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် သူသည် ဤအတိုင်း တစ်မိနစ်မျှ နေနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ ဤအဖြစ်မှ အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက် လိုတော့သည်။ သို့ဖြင့်-

“ကောင်းပြီ မစ္စ၊ သွားကြမယ်”

သူ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် များမကြာမီကာလတွင် အာဖရိကဧကရီသည် ချောင်း ပေါက် အတွင်းမှနေ၍ မြစ်မကြီးထဲသို့ ခုတ်မောင်းသွားလေသည်။ ဤ နေရာတွင် မြစ်ပြင်က ကျယ်ပြောလှသည်။ လေကလည်းတော်တော်ကလေး ထန်နေသဖြင့် နှစ်ပေခန့်မြင့်သော လှိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ အာဖရိက ဧကရီသည် လှိုင်းလုံးများပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းလျက်ရှိပြီး သင်္ဘောဦး ကို လှိုင်းများရိုက်ခတ်လျက် ရှိပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို ရေမှုန်များသည် ဘွိုင်လာအိုးကြီးကို ပက်ဖျန်းကြလေသည်။

ရိမ်သည် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် တက်မကို ထိန်းကိုင်လျက်ရှိသည်။ သူတို့သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ အကျိုးကို သယ်ပိုးရန် သွားရောက်လျက်ရှိကြသည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ငြိမ်သက်ခြင်းတို့ ကုန်ဆုံးခဲ့ချေပြီ။ လေနှင့် လှိုင်းတို့ တိုက်ခတ်ရိုက်ပုတ်နေကြသည်က သူမနှင့် အံဝင်ခွင်ကျပင် ရှိနေတော့သည်။ အကယ်၍ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံတွေ့ခဲ့လျှင်လည်း သူမ၏ အကြိုက်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“အဲဒါ လျှို့နာရွာကြီးရှိတဲ့ တောင်ကုန်းပဲပေါ့”

အောလနတ်က ရိမ်ကို လှမ်းအော်ကာပြောသည်။ ရိမ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အောလနတ် တီးတိုးရေရွတ် ကျိန်ဆဲရင်း ဘွိုင်လာအိုးကို မီးထိုးလျက်ရှိသည်။

သူတို့သည် ပြန်လည်စတင်ခဲ့ကြသည့် နောက်ပိုင်းမှပင် အောလနတ်၌ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိနေသည်။ လျှို့နာနှင့် မည်မျှအလှမ်းကွာဝေးသေးကြောင်း သူ သေသေချာချာ မသိပါ။ သို့သော် လျှို့နာကို မရောက်ခင်စပ်ကြားမှာ သူတို့၏လုပ်ငန်းစဉ်ကို ရပ်နားစေမည့် အခြင်းအရာတစ်ခုခု ဖြစ်ပွားနိုင်ကြောင်း သူ မျှော်လင့်ထားသည်။ ရေပိုက်တစ်ခုခုကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရန်ပင် သူ စိတ်ကူးမိသည်။ သို့မှသာလျှင် သူတို့သည် ပိုက်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရင်း ကြန့်ကြာနေကြရမည် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယခုအခါ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် လျှို့နာကို မြင်တွေ့နေကြရပြီဖြစ်သည်။ သည်အချိန်မှာမှ စက်ပျက်သွားခဲ့လျှင်ကား သူတို့သည် ရေစီးဖြင့် လျှို့နာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။ လျှို့နာနှင့် တစ်ဖက်ကမ်းတွင်လည်း ပုန်းခိုစရာ နေရာတစ်ခုမျှ မရှိပါ။ သူတို့သည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အကျဉ်းသားများ ဖြစ်ကြရပေမည်။ သူ့အနေနှင့် အကျဉ်းသားဖြစ်ရမည်ထက်တော့ အသက်ကိုသာ စွန့်ရပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြင့် သူသည် စက်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းပြုစုရလေတော့သည်။

သင်္ဘောအလယ်ပိုင်းတွင် နံနက်ခင်းက စုဆောင်းခဲ့သော ထင်းပုံကြီး ရှိနေသည်။ ဤထင်းပုံကြီးနောက်တွင် ပုန်းခိုနေခဲ့လျှင် ကျည်ဆန်ထိမှန်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အရေးကြုံလျှင် အလျင်အမြန် မီးစွဲနိုင်သော ထင်းခြောက်များ